

18
11
12
13

ΕΡΕΥΝΑ ΕΡΕΥΝΑ

50

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΡΕΥΝΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ *

Αριθ. εισ. 6250/67

Εξ. άγους Δωρεά
Κληρονομία Κατ'Ενοχήμον

GRNER_00522

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίνης

ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ

ΥΠΕΡ ΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

ΑΛΛΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΤΡΑΠΕΖΙΤΩΝ, ΕΜΠΟΡΩΝ Κ.Λ.Π.

Ν. ΦΚΣΤ'. τοῦ 1856. Περί ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως.—Ν. ΩΚΘ'. Περί Ἐνεχύρου.—Ν. ΒΙΥΗ'.
Περί γενικῶν ἀποθηκῶν.—Ν. ΒΥΞΑ'. Περί καλλιεργητικῶν δανείων.—Ν. ΩΞΖ'. Δά-
νεια πρὸς νομικά πρόσωπα.—Ν. ΠΓΓ'. Περί ἄλλων Τραπεζῶν.—Ν. ΒΩΞ'. Περί ὑπο-
θηκῶν ἐν πτωχεύσει κτλ.—Διάφοροι ἄλλοι σχετικοὶ νόμοι. Τόκοι πλη-
ρωτέοι. Τρίτος διακάτοχος.—Πεμπτημόριον.—Ἀναστολή ἐκτελέσεως.
Προσαγωγή ἀποδεικτικῶν.—Ἐγγραφή ὑποθήκης.—Παρα-
κατάθηκη.—Προνόμια.—Ἐκχώρησις προνομίων
κτλ. κτλ. κτλ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ

1909

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΧΙΩΤΗ ΚΑΙ Κ. ΡΟΥΣΣΑ ΟΔΟΣ ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 4

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΠΙΝΑΞ

ΕΡΜΗΝΕΥΟΜΕΝΩΝ ΝΟΜΩΝ

- 1) ΦΚΣΤ' τοῦ 1856. Περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως.
- 2) ΩΚΘ', ΔΟΓ', ΒΡΝ', ΒΤΨΗ'. Περὶ ἐνεχύρου.
- 3) ΒΙΥΗ'. Περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν.
- 4) ΒΥΕΑ'. Περὶ καλλιεργητικῶν δανείων κλπ.
- 5) ΒΩΕ'. Περὶ ὑποθηκῶν ἐν πτωχεύσει κλπ.
- 6) ΩΕΖ'. Περὶ δανείων εἰς νομικὰ πρόσωπα, ἀγαστολῶν ἐκτελέσεως κλπ.
- 7) ΨΠΓ'. Περὶ ἄλλων τραπεζῶν.
- 8) Διάφοροι ἄλλοι σχετικοὶ νόμοι. Τόκοι πληρωτέοι, Τρίτος διάκατοχος. Πεμπτημόριον. Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως. Προσαγωγή ἀποδεικτικῶν. Ἐγγραφὴ ὑποθήκης. Παρακαταθήκη. Προνόμια. Ἐκχώρησις προνομίων. Ἐκπροσώπησις Τραπεζῶν. Ἀναπαλλοτρίωτον καταθέσεων κλπ.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

- § 1. Δάνεια Ὑπέγγνα — Ἀνέγγνα.
 § 2. Νόμος ΦΚΣΤ'. Τίνα νοεῖ ἐνυπόθηκα δάνεια.
 § 3. Ἀναγκαστικά μέσα. Ἄρθρον 17 τοῦ ΦΚΣΤ'.
 § 4. Ἄρθρον 18 τοῦ ΦΚΣΤ'. Τόκοι πληρωτέοι.
 § 5. » 19 » »
 § 6. » 20 » » Μεσεγγυούχος.
 § 7. Ποῖον δικαστήριον εἶνε ἀρμόδιον διὰ διορισμὸν μεσεγγυούχου.
 § 8. Κατὰ ποίαν διαδικασίαν καὶ κατὰ τίνος ἢ αἰτησίς. Τρίτου διακατόχου—ἀπλοῦ νομέως.
 § 9. Χαρακτηρισμὸς νομικὸς τῆς μεσεγγυήσεως· τὸ jus possidendi
 § 10. Συνέχεια. Ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή παρὰ Ρωμαίοις.
 § 11. Συνέχεια καὶ συμπέρασμα.
 § 12. » Ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή κατὰ τὸ νεώτερον δίκαιον. Τὸ jus distrahendi.
 § 13. Συνέχεια τῆς § 12.
 § 14. Ἀσκήσις ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς Νεωτέρου Δικαίου.
 § 15. Συμπέρασμα.
 § 16. Τίς εἶνε ὁ τρίτος διακάτοχος τοῦ Νόμου Ὑποθηκῶν.
 § 17. Μεσεγγυήσις κατὰ τοῦ τρίτου κυρίου.
 § 18. » » » ἀπλοῦ νομέως.
 § 19. » ἐν πτωχεύσει.
 § 20. Σύγκρουσις μεσεγγυήσεων.
 § 21. » » καὶ προνομίων γενικῶν ἢ εἰδικῶν.
 § 22. Δικαιώματα μεσεγγυούχου. Εἶνε νομεύς ;
 § 23. Καθήκοντα μεσεγγυούχου.
 § 24. Εὐθύνη μεσεγγυούχου. Ἀμοιβή.
 § 25. Ἀποδοχὴ μεσεγγυήσεως.
 § 26. Ἀντικατάστασις μεσεγγυούχου καὶ ἀντιρρήσεις.
 § 27. Ἀντιρρήσεις ἀναστέλλουν ἐκτέλεσιν ἀποφάσεως ;

§ 28.	Παῦσις μεσεγγυήσεως.	
§ 29.	Κατὰ τίνος ἡ ἀγωγή ἐκ τοῦ ἄρθρου 980.	
§ 30.	Δαπάναι τοῦ μεσεγγυούχου.	
§ 31.	Ποῖον διορίζει μεσεγγυούχον τὸ δικαστήριον. Ἄρθρ. 21	
§ 32.	Ἐνστάσεις ὀφειλέτου κατὰ τοῦ διορισθέντος.	» 22
§ 33.	Ἑρμηνεία τοῦ νόμου ΦΚΣΤ'	» 23
§ 34.	» » » »	» 24
§ 35.	» » » »	» 25
§ 36.	» » » »	» 26
§ 37.	» » » »	» 27
§ 38.	» » » »	» 28
§ 39.	» » » »	» 29
§ 40.	» » » »	» 30
§ 41.	» » » »	» 31
§ 42.	» » » »	» 32
§ 43.	» » » »	» 33
§ 44.	» » » »	» 34
§ 45.	» » » »	» 35
§ 46.	» » » »	» 36
§ 47.	» » » »	» 37
§ 48.	» » » »	» 38
§ 49.	» » » »	» 39(ἀντιγρ.)
§ 50.	Δάνεια πρὸς Δήμους—Νομικά πρόσωπα—Λιμένας.	
§ 51.	Ποῖα τὰ προνόμια τῆς Τραπεζῆς σχετικά πρὸς τοὺς ἀστικούς Νόμους.	
	Α'. Πεμπτημόριον. Ἐξαίρεσις τοῦ νόμου τοῦ 1852.	
§ 52.	Β'. Ἀναστολή ἐκτελέσεως. Ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρου 910 Π. Δ.	
§ 53.	Γ'. Προσαγωγή ἀποδεικτικῶν περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 930 Π. Δ.	
§ 54.	Δ'. Ἐγγραφή ὑποθήκης. Ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρ. 449 § 3 Ἐμπ.Ν.	
§ 55.	Ε'. Προσωπικὴ κράτησις. Ἐξαίρεσις τοῦ ἄρθρ. 999 Π. Δ.	
§ 56.	ΣΤ'. » » » τοῦ 1002 Π.Δ. καὶ 634 § 3.	
§ 57.	Ζ'. Ἐγγραφή ὑποθήκης. » Ν. ὑποθηκῶν ἄρθρ. 9 καὶ 19.	
§ 58.	Η'. Παρακαταθήκη. Ἐξαίρεσις Ἀστικοῦ Νόμου.	
§ 59.	Θ'. Ἐνέχυρα. » » » Ἄλλαι ἐξαίρεσις.	
§ 60.	Ἀπαγόρευσις κατασχέσεως.	
§ 61.	Ἀπώλεια μετοχῶν ἀνωνύμων.	
§ 62.	Ἐκχώρησις προνομίων.	
§ 63.	Ἄλλαι Τράπεζαι.	
§ 64.	Πληροφορίαι. α'.) Διὰ τὴν σύναψιν ἐνυποθήκων δανείων.	

στ'.)

- § 65. β'.) Ἀπώλεια ἐπιταγῶν—Κατάσχεσις αὐτῶν—Ἀνάκλησις.
§ 66. γ'.) Ἐκπροσώπησις Τραπεζίης καὶ Ὑποκαταστημάτων.
δ'.) Ἐναρξίς νόμου μεταβολῆς νομισματικοῦ συστήματος, καὶ
ε'.) τοῦ περὶ τόκου νόμου ΠΕΖ'.
§ 67. Ἐνέχυρον. Νόμος ΩΚΘ'.
§ 68. » ἐμπορευμάτων. Ν. ΔΟΓ.
§ 69. » ὑπὲρ τραπεζιτῶν. Ν. ΒΡΝ'.
§ 70. » Γεν. Νόμος ΒΤΨΗ'. Σύστασις ἐνεχύρου.
§ 71. Ἐκποίησης ἐνεχύρου.
§ 72. Ἐνέχυρον ἐμπορευμάτων ἐν διαμετακομίσει.
§ 73. » » ἐν Γεν. Ἀποθήκαις. Νόμος ΒΥΙΗ'.
§ 74. Νόμος ΒΩΞ'. Ἀναπαλλοτρίωτον καταθέσεων κλπ.
§ 75. Νόμος ΒΥΞΑ'. Δάνεια καλλιεργείας.
§ 76. Προσθήκη ἀπαραίτητος προνομιακῶν διατάξεων.
§ 77. Ἐπίλογος. Ἀναγκαία προσθήκη ἐξαιρετικῶν διατάξεων.

ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ

ΥΠΕΡ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ, ΑΛΛΩΝ ΤΡΑΠΕΖΩΝ, ΤΡΑΠΕΖΙΤΩΝ ΚΛΠ.

§ 1.

Μεταξύ των επιτετραμμένων τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ ἐργασιῶν ἡ σπουδαιότερα εἶνε ὁ δανεισμὸς χρημάτων.

Τὰ δάνεια δεόν νὰ διαιρέσωμεν εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας. Εἰς ὑπέγγυα καὶ εἰς ἀνέγγυα.

Α'. Ὑπέγγυα.

Ἐν τῇ πρώτῃ κατηγορίᾳ ὑπάγονται : Α'.) Τὰ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

α'.) Χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ἄρθρ. 9 τοῦ καταστατικοῦ. Ἄρθρ. 9 καὶ 11 Νόμ. 30 Μαρτίου 1841. Ἄρθρ. 3 τοῦ Ν. 17 Αὐγούστου 1841, καὶ Ν. 7 Ἰουλίου 1843 ἄρθρ. 1.

β'.) Χρηματογράφων καὶ ὁμολογιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Β. Δ. 27 Μαρτίου 1873.

γ'.) Τῶν μετοχῶν τοῦ Δημοσίου αὐτοῦ. Ν. ΣΕΓ' τοῦ 1853 ἄρθρ. 2.

δ'.) Ἐνεχυρογράφων τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν καὶ ἐν γένει ἐμπορευμάτων. Ν. ΒΥΙΗ' τοῦ 1896. Ἄρθρ. 2 τῆς συμβάσεως τῆς 2 Δεκεμβρίου 1896, κυρωθείσης διὰ τοῦ Νόμου ΒΥΞΑ' τοῦ 1897. Β. Δ. 9 Ἰανουαρίου 1900.

ε'.) 'Ομολογιῶν της, ἄρθρον 8 Ν. ΦΚΣΤ', μετοχῶν της, ἢ ἄλλων ἀξιοχρέων ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἄρθρ. 2 Συμβ. 13 Αὐγούστου 1864.

στ'.) Πολυτίμων μετάλλων (αὐτόθι).

Β'.) Τὰ δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ. Οἱ αὐτοὶ νόμοι καὶ προσέτι νόμος ΣΞΓ' τοῦ 1853, καὶ ἰδίᾳ Ν. ΦΚΣΤ' τοῦ 1859.

Γ'.) Τὰ δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα, ἥτοι Δήμους, Λιμένας κλπ. ἔχοντα ὅμως ἐκ τοῦ Νόμου εἰδικὰς προσόδους ἐπὶ ἐκχωρήσει τῶν προσόδων διὰ τὴν ἐγγύησιν καὶ ὑπηρεσίαν τοῦ δανείου. Ἄρθρ. 8 συμβάσ. 8 Ὀκτωβρίου 1880 κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν. ΟΞΖ' τοῦ 1880, καὶ ἄρθρου 4 τῆς συμβάσεως 2 Δεκεμβρίου 1896 κυρωθείσης διὰ νόμου ΒΥΞΑ' τοῦ 1897. Ἡ διάρκεια τῶν φόρων διατάσσεται μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τοῦ δανείου. Ἄρθρ. 4 τοῦ ΒΥΞΑ', ἴδε § 50 καὶ 51.

Β'. Ἀνέγγνα.

Ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῶν ἀνεγγύων δανείων ὑπάγονται αἱ Προεξοφλήσεις. Ἄρθρ. 9 καταστατικοῦ, καὶ αἱ πρὸς γεωργοκτηματίας χορηγήσεις¹ Ν. ΨΤ' τοῦ 1861 ἄρθρ. 5 δι' οὗ ἐπετράπη τὸ πρῶτον ἡ χορήγησις εἰς μὴ ἐμπόρους δύο ἑκατομμυρίων, ὅπερ ὅμως ἠρξήθη εἴτα καὶ διὰ τῆς συμβάσεως τῆς 2 Δεκεμβρίου 1896 ὠρίσθη εἰς δέκα καὶ διὰ τῆς συμβάσεως τοῦ 1903 εἰς εἴκοσι ἔν. Ν. ΒΟΞ' κυρώσας συμβάσεις.

§ 2.

Νόμος ΦΚΣΤ'.—Ἐκτέλεισις ἐπὶ ἐνυποθήκων δανείων.

Ἐνυπόθηκα δάνεια, περὶ ὧν ὁ Ν. ΦΚΣΤ' τοῦ 1859, νοοῦνται τὰ δάνεια πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὁποίων παρεχωρήθη δικαίωμα ὑπο-

¹ Αἱ πρὸς τοὺς γεωργοκτηματίας χορηγήσεις διὰ συμβολαίων, δυνάμει τοῦ ΒΥΞΑ' τοῦ 1897 νόμου, (ὅν ἴδε § 75), δὲν εἶνε διάφοροι τῶν διὰ γραμματίων γεωργοκτηματικῶν χορηγήσεων. (Ἰδε § 75).

θήκης δι' ιδιωτικῆς βουλήσεως κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ καὶ τῶν διαληφθέντων νόμων. Διὰ τὰ δάνεια ταῦτα καὶ ὁ χρόνος τῆς πληρωμῆς εἶνε ὠρισμένος (ἴδε ὑπὸ τὸ ἄρθρ. 18 τοῦ νόμου κατωτέρω) καὶ οἱ τύποι καθωρισμένοι, ἐπομένως, ἐὰν ἡ Τράπεζα ἐνέγραψε ὑποθήκην ἐκ τοῦ νόμου ἢ δικαστικῆς αποφάσεως, ἢ ὁ ὀφειλέτης προσέφερεν ὑποθήκην πρὸς ἀσφάλειαν ὑποχρεώσεων ἐκ προεξοφλήσεων, χορηγήσεων, ἢ ἐξ οἰουδήποτε λόγου ὀφειλομένων, οὐχὶ κατὰ τοὺς γενικοὺς ὅρους τῶν ἐνυποθήκων δανείων, τότε ἡ ἐκτέλεσις διέπεται ὑπὸ τῶν διατάξεων τῆς Πολ. Δικονομ. καὶ οὐχὶ τοῦ εἰδικοῦ νόμου. Ἐξαίρεσιν καθιεροῖ ὁ νόμος ΒΞΛΑ' τοῦ 1897. Αἱ διὰ συμβολαίων χορηγήσεις δύνανται νὰ ἐξασφαλίσθωσι δι' ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐκ τοῦ Νόμου, ἡ δὲ ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων ἐκτέλεσις ρυθμίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ' (ἴδε καὶ § 57), ἴδε τὸν νόμον § 75.

§ 3.

Ἀναγκαστικὰ μέσα.

**Ἀρθρον 17.*

«Ἡ πληρωμὴ τῶν πρὸς τὴν Τράπεζαν χρεῶν, τῶν ἐν τῷ 9ῳ ἄρθρῳ ἀναφερομένων, δὲν δύνανται νὰ ἐμποδισθῇ διὰ κατασχέσεως τῶν δανειστῶν αὐτῆς εἰμὴ δυνάμει νομίμου ἐκτελεστοῦ δικογράφου αὐτῶν.»

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο διὰ νὰ ἐπιβληθῇ συντηρητικὴ κατὰσχέσις εἰς χεῖρας τῶν ἐνυποθήκων ὀφειλετῶν δὲν ἀρκεῖ οἰονδήποτε ἐγγραφὸν ἢ ἄδεια τοῦ Προέδρου (ἄρθρ. 921 καὶ 1035. Πολ. Δικον.) ἀλλὰ δεόν νὰ στηρίζηται εἰς τίτλον ἐκτελεστοῦ ἢ ἀπαίτησις κατὰ τῆς Τραπεζῆς. Τοῦ ἐκπλειστηριάσματος ἐνυποθήκων δὲν ἐμποδίζεται ἡ καταβολὴ διὰ κατασχέσεως. Ἰδε ἄρθρ. 34.

Διὰ τοῦ ἄρθρου 17 καθωρίσθη ὁ τίτλος δυνάμει τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ γίνῃ συντηρητικὴ κατὰσχέσις εἰς χεῖρας τῶν ἐξ ἐνυποθήκων δανείων ὀφειλετῶν τῆς Τραπεζῆς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Νόμου ΒΓΞΑ' τοῦ ἔτους 1897: «Μόνον τελεσίδικοι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται κατὰ τῆς Τραπεζῆς, ἢ ἐκτέ-

λεσις δὲ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπαλλάττει αὐτὴν τῆς πρὸς ἄλλους εὐθύνης».

Ὁ ἄνω νόμος δὲν νοεῖ ἐκτέλεσιν τῆς Τραπεζῆς ὡς τρίτης, διότι πρὸς τοῦτο ἔρχεται καὶ τὸ ἄρθρ. 869 Πολ. Δικον. καθ' ὃ κατὰ τρίτων διὰ τὴν ἐκτελεσθῆναι ἢ ἀπόφασις πρέπει νὰ εἶνε τελεσιδίκος. Ὁ νόμος φανερώς ὀρίζει, ὅτι, διὰ τὴν γίνῃ ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις κατὰ τῆς Τραπεζῆς δέον ὁ τίτλος νὰ εἶνε τελεσιδίκος ἀπόφασις. Ἡ διάταξις εἶνε εὐλογος. Δὲν εἶνε δυνατὸν ὀφειλέτης τοῦ ἀναστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀπότισιν χρεῶν τοῦ ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀπαίτησις στηρίζεται εἰς ἄλλους τίτλους ἐκτελεστούς. Τοιαύτη ἀρνήσις θὰ ἔχῃ εὐλογόν τινα αἰτίαν, διὰ τοῦτο ὁ νομοθέτης ἤθελπε πρὸ τῆς ἐκτελέσεως νὰ ὑποβληθῇ ἡ διαφορὰ εἰς τὴν κρίσιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐὰν κριθῇ δικαία διὰ τελεσιδίκου ἀποφάσεως, τότε βεβαίως θὰ ἐκτελεσθῇ. Ἄλλως πολ- λάκις δύναται νὰ ἐφοδιασθῇ τις μὲ τίτλον ἐκτελεστὸν κατὰ τῆς Τραπεζῆς ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς. Π. χ. οἱ γραμματεῖς, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι, κλητῆρες δικαιοῦνται νὰ ζητήσωσι νὰ κηρυχθῶσιν εἰσπραξιμα δικαιώματα καὶ τέλη κατὰ τὰ ἄρθρα 240—243 Ὁργαν. Δικαστηρίων. Εἶνε ἄρα δυνατὸν τοιαῦτα πρόσωπα νὰ ἐφοδιασθῶσι διὰ πινάκων ἐκτελεστών καὶ αἰφνιδίως νὰ εἰσβάλ- λωσιν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς Τραπεζῆς ἐπιχειροῦντα κατὰσχεςιν, ἐνῶ ἡ πρόληψις εἶνε ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρνηθῇ τοιαύ- τας πληρωμὰς ἐν μέτρῳ νομίμῳ καὶ δικαίῳ. Κατὰ τοιούτων ἐπιθέσεων ἦτο ἀναγκαία ἄμυνα διὰ τοῦ σημειωθέντος ἁρθρου. Νοεῖται ὅτι οὔτε αἱ προσωρινῶς ἐκτελεσταὶ δύναται νὰ ἐκτελε- σθῶσι κατὰ τῆς Τραπεζῆς.

Σημαντικωτάτη εἶνε ἡ ἔννοια τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ ἁρθρου τούτου:

«Ἡ ἐκτέλεσις τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπαλλάσσει αὐτὴν τῆς πρὸς ἄλλους εὐθύνης».

Κατὰ τὴν διάταξιν ταύτην ὑποτίθεται ὅτι ἴσως ὑπάρχει εὐ-θύνη πρὸς ἄλλους, ἀλλὰ τῆς εὐθύνης ταύτης ἀπαλλάσσεται ἡ

Τράπεζα, όταν ἐναντίον τῆς ἐκτελεσθῆ τελεσίδικος ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα ὑπὲρ ἄλλου. Ἐὰν ὁ ὑπὲρ οὗ ἡ ἀπόφασις ᾗτο ὁ πράγματι δικαιούχος ἢ οὐ, εἶνε ἀδιάφορον ἡ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται. Π.χ. υποθέσωμεν ὅτι ὁ Α. ἔχει κατάθεσιν παρὰ τῇ Τραπεζῇ. Μετὰ τὸν θάνατόν του ὁ Β., ὡς δῆθεν κληρονόμος του, ἐγείρει ἀγωγὴν κατὰ τῆς Τραπεζῆς καὶ ἐπιτυγχάνει τελεσίδικον ἀπόφασιν. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ἀπαλλάσσει τὴν Τράπεζαν τῆς πρὸς τοὺς ἀληθεῖς κληρονόμους εὐθύνης (ἴδε καὶ § 58).

*Ἀρθρον 18.

«Αἱ πρὸς τὴν Τράπεζαν ὀφειλόμεναι δόσεις κεφαλαίου ἢ τόκου καθίστανται αὐτοδικαίως ἔντοκοι ἅμα ληξάσης τῆς προθεσμίας τῆς πληρωμῆς αὐτῶν. Μιᾶς δὲ μόνης δόσεως ἡ καθυστέρησις καθίστησιν ἀπαιτητὸν ὅλον τὸ κεφάλαιον.»

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀνατοκισμὸς χωρεῖ αὐτοδικαίως. Τὸν Νόμον τοῦτον εἰδικὸν ὄντα, ποσῶς δὲν κατήργησεν ὁ γενικὸς Νόμος ΠΕΕ' τοῦ 1882. Ἐφετ. Ναυπλ. 527 τοῦ 1893.

Ἡ ὀρθότης τῆς ἐρμηνείας ταύτης εἶνε ἀναμφισβήτητος. Ποῖος ᾗτο ὁ γενικὸς νόμος πρὸ τοῦ ἁρθρου 18 ; α') Ὅτι δύναται νὰ προσυμφωνηθῇ πληρωμὴ τόκου τόκων, καὶ β') ὅτι, ἐὰν δὲν συμφωνηθῇ τοιαύτη πληρωμὴ, δύναται ἐν τούτοις νὰ ζητηθῇ πληρωμὴ τόκου τόκων ἀπὸ τῆς ὑπερμερίας τοῦ ὀφειλέτου ἐπερχομένης κατὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ Ἀστικῷ Δικαίῳ ὀριζομένων τρόπων. Τίνα ἐξαίρεσιν εἰσήγαγε τὸ ἄρθρον 18 ; Ἡ ἐξαίρεσις εἰσάγεται ἐν τῷ α' καὶ β'. Δηλαδή δὲν ἀπαιτεῖται ὀχλήσις ἢ συμφωνία διὰ νὰ γεννηθῇ ἡ ἀπαιτήσις πληρωμῆς τόκου τόκων, ἀλλὰ τοιαύτη γεννᾶται αὐτοδικαίως ἄνευ ὀχλήσεως καὶ ἄνευ προσυμφωνίας.

Ὁ Νόμος ΠΕΕ' καινοτομεῖ κατὰ τοῦτο. Δὲν καταργεῖ τὴν βάσιν τῆς ἐνοχῆς· δὲν ἀπαγορεύει τὸν ἀνατοκισμὸν, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖται οὔτε ἐν τῇ προσυμφωνίᾳ οὔτε ἐν τῇ καθ' οἰονδήποτε πρό-

πον ὑπερῆμερία. Θέλει ὥστε ἡ μὲν συμφωνία νὰ γείνη ἐπὶ καθυστερουμένων τοιούτων ἐπὶ ἔτος, ἡ δὲ ὑπερῆμερία νὰ ἐπέλθῃ δι' ἀγωγῆς καὶ μετὰ καθυστέρησιν ἐνὸς ἔτους.

Ὁ Νόμος ΠΞΕ' δὲν κατήργησε τὸν Γενικὸν, ἀλλ' ἐτροποποίησεν ἀπλῶς τοὺς ὅρους τῆς ἐφαρμογῆς του, οἱ νέοι δὲ οὗτοι ὅροι τοῦ νόμου δὲν κατήργησαν τοὺς καθορισθέντας εἰδικῶς διὰ τὴν Τράπεζαν διὰ τοῦ ἄρθρου 18.

Τόκοι τοῦ τόκου τῶν τόκων δύνανται νὰ συμφωνηθῶσιν; Ἡ, δύνανται νὰ ζητηθῶσι δυνάμει τοῦ ἄρθρου 18; Ὁχι βεβαίως. Κατὰ τὸ ἄρθρον 18 μόνον τόκοι τῶν τόκων δύνανται νὰ ζητηθῶσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τόκοι τοῦ τόκου τῶν τόκων.

Ὁ τόκος τῶν τόκων δὲν ἀπολαύει προνομιακῆς κατατάξεως (ἄρθρ. 31 Ν. Ὑποθηκῶν) ἄνευ ἰδιαιτέρας ἐγγραφῆς (Α. Π. 11 τοῦ 1895), οὔτε οἱ μετὰ τὴν κατάσχесιν καὶ ἐνὸς ἔτους πρὸ αὐτῆς τόκοι τόκων.

Ἐν ὑπερῆμερία τοῦ ὀφειλέτου δύνανται νὰ συμφωνηθῇ τόκος ἀνώτερος τῶν ὑπὸ τῶν συμβάσεων καθορισθέντων, ὅχι ὅμως καὶ ἀνώτερος τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΠΞΕ' τοῦ 1882, ἦτοι ἐπὶ μὲν τῶν ἀστικῶν πρὸς 8 % ἐπὶ δὲ τῶν ἐμπορικῶν πρὸς 9 % ἐτησίως. Α. Π. 62 τοῦ 1902 ὁλομελείας.

Σαφέστερον δεῖον νὰ εἴπωμεν οὕτω. Οἱ πληρωτέοι τόκοι εἶνε ἡ συμβατικοὶ ἢ νόμιμοι ἐξ ὑπερῆμερίας. Συμβατικούς τόκους ἡ Τράπεζα δὲν δύνανται νὰ ζητήσῃ μείζονας τῶν ὠρισμένων ὑπὸ τῶν συμβάσεων. Δύνανται ὅμως νὰ ἀξιώσῃ τοὺς νομίμους ἐξ ὑπερῆμερίας τοῦ ὀφειλέτου, διότι ἐν τούτῳ δὲν μειονεκτεῖ παντὸς ἄλλου δανειστοῦ· ὡς δὲ πᾶς ἄλλος δανειστὴς δικαιούται νὰ ζητήσῃ τοὺς νομίμους ἐξ ὑπερῆμερίας τόκους οὕτω καὶ ἡ Τράπεζα. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ὑπὸ τῶν συμβάσεων ὠρισμένων (6—6 1/2—7 κλπ.) καὶ τῶν νομίμων ἐξ ὑπερῆμερίας (8 καὶ 9) δύνανται νὰ συνομολογήσῃ πληρωτέους τόκους (π. χ. 7 1/2) ἐν ὑπερῆμερία, ὅχι ὅμως πέραν τῶν νομίμων ἐξ ὑπερῆμερίας. Ἡ συμφωνία περὶ πληρωμῆς νομίμων τόκων ἐν ὑπερῆμερία εἶνε περιττὴ καὶ ἡ ἀξίωσις δὲν στηρίζεται εἰς συμφωνίαν ἀλλὰ εἰς τὸν νόμον. Ὡστε δὲν πρόκει-

ται ἐνταῦθα κυρίως περὶ συμβατικῶν τόκων, ἀλλὰ περὶ νομίμων ἐξ ὑπερμερίας.

Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὑπέρτατον ὅριον τόκου, ὅπερ δύναται νὰ συμφωνήσῃ ἡ Τράπεζα ἐν ὑπερμερίᾳ τοῦ ὀφειλέτου, εἶνε ὁ ἐν ὑπερμερίᾳ ὑπὸ τοῦ γενικοῦ Νόμου ΠΞΕ' καθορισθείς. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ νόμου ΠΞΕ' ὁ ἐξ ὑπερμερίας τόκος εἶχε καθορισθῇ δι' ἐθίμου 12 0/0, ὥστε αἱ πρὸ τοῦ νόμου τούτου δανειακαὶ συμβάσεις, καθ' ἃς ἐν ὑπερμερίᾳ ὁ ὀφειλέτης θὰ πληρώνῃ 12 0/0 ἐτησίως, εἶνε νόμιμοι. Ὁ τόκος οὗτος τῶν 12 0/0, ὁ συμφωνηθεὶς ἐν ὑπερμερίᾳ πρὸ τοῦ ΠΞΕ' Ν. τοῦ 1882, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὀφειλόμενος καὶ διὰ τὴν μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου καθυστέρησιν; Ὁχι. Αἱ διατάξεις αἱ περιορίζουσαι τὸ μέτρον τοῦ τόκου, ρυθμίζουσι τὸ ποσὸν τοῦ πληρωτέου τόκου ἀπὸ τῆς ἰσχύος των, ἐκτείνεται δὲ ἡ ἐφαρμογὴ των καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου συμβατικῶν τόκων. Α. Π. 161 τοῦ 1895.

Ποῖος ὁ τόκος τῶν ἐνυποθήκων δανείων;

Κατὰ τὸ ἄρθρον 31 Καταστατικοῦ καὶ ἄρθρ. 12 Ν. 30 Μαρτίου 1841 ὁ τόκος ὠρίσθη εἰς 10 0/0.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ΦΚΣΤ' «ἀνώτερος ὅρος τόκου διὰ τὰ ἐνυπόθηκα καὶ τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δάνεια ὀρίζεται εἰς 7 0/0».

Κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τῆς συμβάσεως τῆς 13 Αὐγούστου 1864 κυρωθείσης διὰ τοῦ Ν. ΞΓ' ἡυξήθη αὐθις εἰς 8 0/0, ἀλλ' ὁ τόκος οὗτος ἐλαττοῦται πάλιν εἰς 7 0/0 «ἐὰν ἐντὸς δύο ἐτῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ νόμου ἡ Τράπεζα δὲν δυνηθῇ νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κτηματιῶν 10 ἑκατομμύρια δραχμῶν».

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1892 ὁ τόκος τῶν ἐνυποθήκων δανείων ὀρίζεται εἰς 7 0/0. (Σύμβ. 9 Ὀκτωβρ. 1880. Ν. 2 Δεβρίου 1880 κυρώσας τὴν σύμβασιν).

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1917 ὁ τόκος ὑποβιβάζεται εἰς 6 0/0 ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων δανείων. (Σ. 28 Δεβρίου 1903. Ν. ΒΩΖ' 1903).

Ἐπὶ τῶν προεξοφλήσεων τίς τόκος δύναται νὰ ζητηθῇ; 8 0/0. Ἄρθρ. 31 Καταστατικοῦ, ἄρθρον 23 τοῦ Ν. 30 Μαρτίου 1841. Ἐν ὑπερμερίᾳ τίς τόκος δύναται νὰ ζητηθῇ;

Ἐπὶ τῶν διὰ γραμματίων χορηγήσεων πρὸς γεωργοκτηματίας ὁ τόκος ἦτο οἷος καὶ ἐπὶ τῶν προεξοφλήσεων. Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1905 ἡλαττώθη εἰς 6 0/0.

Ἐν ὑπερμερίᾳ τίς τόκος δύναται νὰ ζητηθῇ εἴτε ἡ καθυστέρησις εἶνε ἐκ προεξοφλήσεων (δηλαδὴ ἐμπορικῶν χορηγήσεων), εἴτε ἐκ χορηγήσεων (δηλαδὴ πρὸς γεωργοκτηματίας); Δὲν βλέπομεν διατί δὲν θὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ γενικὸς νόμος ΠΕΕ' τοῦ 1882. Ἐπομένως ἐν ὑπερμερίᾳ τόκος πληρωτέος ἐπὶ μὲν τῶν προεξοφλήσεων 9 0/0, ἐπὶ δὲ τῶν χορηγήσεων 8 0/0 (ἴδε Κροκ. § 1787).

— § 55.

Ἄρθρον 19.

«Δύναται ἡ Τράπεζα, μὴ πληρώσαντος ἔμπροθέσμως τοῦ ὀφειλέτου καὶ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀφοῦ προσκαλέσῃ αὐτὸν διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποχρεώσεώς του νὰ προβῇ εἰς τὴν μεσεγγυήσιν καὶ τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθήκων αὐτοῦ κτημάτων κατὰ τοὺς διὰ τῶν ἐπομένων ἄρθρων διαγεγραμμένους τύπους».

Διὰ τοῦ ἄρθρου 19 τροποποιεῖται τὸ ἄρθρ. 18 Καταστατ. καὶ τὸ ἄρθρ. 25 τοῦ Ν. 30 Μαρτίου 1841. Ἡ πρόσκλησις, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον τοῦτο, εἶνε διάφορος τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἄρθρ. 24, πλὴν περιττὴ εἶνε ἡ πρόσκλησις ἂν ἔχῃ κοινοποιηθῇ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν, καθ' ὅσον ἡ ἐπιταγὴ εἶνε αὐτὸ τοῦτο πρόσκλησις πρὸς πληρωμὴν.

§ 6.

Ἄρθρον 20.

«Κατ' αἴτησιν τῆς Τραπεζῆς τὸ Δικαστήριον τῶν Πρωτοδικῶν διορίζει μεσεγγυοῦχον τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος κατὰ τὰ ἄρθρα 961 καὶ ἐπόμενα τῆς Πολ. Δικονομ. Ὁ μεσεγγυοῦχος διαχειρίζεται τὸ κτῆμα, συλλέγει τοὺς καρπούς, ἢ ἐὰν εἶνε μισθωμένον συλλέγει τὰ μισθώματα αὐτοῦ καὶ ἀποδίδει τὰ πάντα εἰς τὴν Τράπεζαν, αὕτη δὲ καταλογίζει τὰ εἰσπραττόμενα εἰς τὸ χρέος καὶ εἰς τὰ ἔξοδα μεσεγγυήσεως, ἀποδίδει δὲ τὸ περισσεύμα τῷ ὀφειλέτῃ.»

§ 7.

Ποῖον Πρωτοδικεῖον εἶνε ἀρμόδιον.

Ποῖον Πρωτοδικεῖον εἶνε ἀρμόδιον; τὸ τῆς τοποθεσίας τῶν ἐνυποθήκων ἢ τὸ τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου;

Κατ' ἀναλογίαν τῶν α'. περὶ διορισμοῦ κηδεμόνος σχολαζούσης κληρονομίας ἢς κατοικία εἶνε ἡ τοῦ ἀποβιώσαντος [Οἰκ. § 22], β'. προσωρινῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν περιουσίαν ἀφάντου· γ'. περὶ κτήσεως καὶ διακατοχῆς τῆς κληρονομίας [Οἰκ. § 32 σημ. 8]· δ'. περὶ διορισμοῦ μηνυτοῦ [Οἰκ. § 262 σελὶς 6]· ε'. περὶ διορισμοῦ ἐπιτρόπου [ἀρμόδιον τὸ δικαστήριον τοῦ ὑπὸ ἐπιμέλειαν θετέου, Οἰκ. § 201], καθ' ἃς περιπτώσεις ἀρμόδιον δικαστήριον εἶνε τὸ τῆς κατοικίας τοῦ ἀποβιώσαντος κλπ. δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι καὶ προκείμενου περὶ διορισμοῦ μεσεγγυούχου ἀρμόδιον εἶνε τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ὀφειλέτου οὐχὶ δὲ τὸ τῆς τοποθεσίας τῶν ἐνυποθήκων.

Ἡ μεσεγγύησις τοῦ Νόμ. ΦΚΣΤ'. δὲν εἶνε συνέπεια τῆς κατασχέσεως ὡς ἐν τῇ κοινῇ ἐκτελέσει [Πολ. Δικον. ἄρθρον 961] ἀλλὰ αὐτοτελὲς μέτρον ἐκτελέσεως, ἐπομένως δὲν ὑπάγεται ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρ. 19 § 4 Πολ. Δικον. Ἡ αἴτησις περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ μεσεγγυούχου ἐν τῇ κοινῇ ἐκτελέσει θὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸ δικαστήριον τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 681 Γαλλ. Πολ. Δικον. ἡ αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὸν Πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου «ou se poursuit la saisie» (Boitard § 920) ἢτοι τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως, ἀλλὰ διελήθη ὅτι ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου εἶνε διάφορος τῆς τοῦ κοινοῦ καὶ μέτρον αὐτοτελές.

§ 8.

Κατὰ ποίαν διαδικασίαν θὰ ζητηθῇ ὁ διορισμὸς μεσεγγυούχου; Κατὰ τὴν κοινὴν διαδικασίαν ἐκτελέσεως ἢ περὶ ἀντικαταστά-

σεως τοῦ μεσεγγυούχου αἰτήσεις εἰσάγεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν συνοπτικῶν δικῶν [Οἰκ. § 272 σημ. 5 καὶ ὁ αὐτόθι μνημονεύμενος Carré]. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 681 Γαλλ. Πολ. Δικον. ἐξ οὗ ἐλήφθη καὶ τὸ τῆς ἡμετέρας 961, ἡ ἀντικατάστασις μεσεγγυούχου παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ δικαστηρίου ζητεῖται dans la forme des ordonnances sur référé ἀλλὰ κλητευομένου τοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀκουομένου διὰ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ζητήματος.

Τὸ Πρωτοδικεῖον Κυπαρισσίας ἠκολούθησε τὴν γνώμην ὅτι προσήκουσα διαδικασία εἶνε ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ (ὁμοίως Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν 1429 (1873)).

Ἐὰν οἱ καθ' ὧν ἡ αἴτησις εἶνε πολλοὶ καὶ ἔχουν διαφοροὺς κατοικίας; Ἐφαρμοστέον νομιζομεν τὸ ἄρθρ. 22 § 2 Πολ. Δικον.

Ἡ γνώμη ὅτι προσήκουσα διαδικασία διὰ διορισμὸν μεσεγγυούχου εἶνε ἡ ἐπ' ἀναφορᾷ ὑποστηρίζεται ἐκ τοῦ ἄρθρ. 22. Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ κάτοχος τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος δύναται νὰ εἰσαγάγῃ τὰς ἐνστάσεις του κατὰ τοῦ διορισθέντος μεσεγγυούχου ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν. Τοῦτο ὑποτίθεται ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ αἴτησις δὲν καλεῖται κατὰ τὴν συζήτησιν· ἄλλως, ἐὰν ἐκαλεῖτο, θὰ ἠδύνατο κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς αἰτήσεως νὰ ἐπιφέρῃ τὰς κατὰ τοῦ διοριστέου ἀντιρρήσεις του καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ληρῇ μέρημα περὶ εἰσαγωγῆς ἀντιρρήσεων μετὰ τὸν διορισμὸν· οὔτε δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι ἡ εἰσαγωγή ἀντιρρήσεων μετὰ τὴν ἀπόφασιν ὑποτίθεται τὴν περίπτωσιν ἐρημοδικίας τοῦ καθ' οὗ ἡ αἴτησις, διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθρον 21 ἡ ἀπόφασις δὲν ὑπόκειται εἰς ἐνδίκον μέσον, κατὰ δὲ τὸ ἄρθρον 22, ἐὰν γείνη δεκτὴ ἡ ἀντιρρήσις καὶ ἀντικατασταθῇ ὁ διορισθεὶς μεσεγγυούχος δι' ἄλλου, οὗτος παραλαμβάνει τὴν διαχείρισιν παρὰ τοῦ «προτέρου τοιούτου», ὅπερ ὁλοῖ ὅτι ἡ περὶ διορισμοῦ μεσεγγυούχου ἀπόφασις ἐκτελεῖται ἅμα κοινοποιηθῇ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔπο δυνάτὸν ἐὰν ἡ διαδικασία τοῦ διορισμοῦ ἦτο κατ' ἀντιδικίαν, ὁ δὲ καθ' οὗ ἡ αἴτησις ἐδικάζετο ἐρήμην, γνωστοῦ ὄντος ὅτι αἱ ἐρήμην ἀποφάσεις δὲν εἶνε ἐκτελέσιμοι πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἀνακοπὴν προθεσμίας καὶ ἂν εἶνε προσωρινῶς ἐκτελεσταί. Ἐνισχύεται ἀκόμη

ἡ γνώμη αὕτη ἐκ τοῦ ἄρθρ. 21 ὅπερ δὲν ἐπιπρέπει ἐνδίκον μέσον.

Πρὸ τῆς αἰτήσεως μεσεγγυήσεως δέον κατὰ τὸ ἄρθρ. 19 νὰ προσκληθῇ ὁ ὀφειλέτης εἰς πληρωμὴν. Ἡ πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγὴ ἀναπληροῖ ἀναμφισβητήτως τὴν πρόσκλησιν.

Κατὰ τίνος ἡ αἴτησις ;

Κατὰ τοῦ ὀφειλέτου καὶ κυρίου τῶν ἐνυποθήκων πρωτίστως. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου δύναται νὰ ζητηθῇ ἡ μεσεγγυήσις, ἀφοῦ ὅμως κοινοποιηθῇ πρὸς αὐτὸν, οὐχὶ ἀπλῇ πρόσκλησις, ὡς δύναται νὰ γείνη προκειμένου περὶ τοῦ ὀφειλέτου (ἄρθρ. 19), ἀλλὰ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν (ἴδε ἄρθρ. 36). Εἶνε περιττὴ ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν πρὸς τὸν τρίτον διακατόχον ἐὰν ἐγένετο δικαιოდόχος τοῦ ὀφειλέτου μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐπιταγῆς (ἄρθρ. 36).

§ 9.

Δύναται νὰ ζητηθῇ μεσεγγυήσις κατὰ τοῦ τρίτου νομέως, τοῦ ἀπλοῦ δηλαδή νομέως, ὅστις δὲν εἶνε τρίτος διακατόχος ἤτοι δικαιოდόχος τοῦ ὀφειλέτου ἢ τοῦ ὑποθηκεύσαντος τὸ ἀκίνητον τρίτου, ἢ αὐτὸς ὁ ὑποθηκεύσας τρίτος ;

Διὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὸ ἄνω ἐρώτημα ἀνάγκη νὰ ἐρευνηθῇ τὸ περιεχόμενον τῆς ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον.

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς εἶχε τὰ ἑξῆς δικαιώματα :

α'.) Τὸ *jus possidendi*.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ δικαιώματος τούτου συνίσταται εἰς τοῦτο :

1) Ὁ δανειστής, μὴ πληρωθεὶς τὴν ληξιπρόθεσμον ἀπαίτησίν του, δικαιούται νὰ λάβῃ εἰς τὴν νομὴν του τὸ ὑποθηκευθέν. Ἡ πρὸς τοῦτο ἀγωγὴ εἶνε ἡ *actio serviana utilis* ἢ *hypothecaria actio* ἄλλως λεγομένη Ν. 66. Π. 21. 2 Ν. 62 Βασ. 19—11. Νομ. 10 Βασ. 25—5 καὶ Ν. 34 § 1 Βασ. 25.1.

2) Ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς λαμβάνων εἰς τὴν νομὴν του τὸ

ένυπόθηκον ὀφείλει νὰ καταλογίσῃ τοὺς λαμβανομένους καρποὺς εἰς τὸ χρέος N. 43—45. Βασ. 25. 1. καὶ τὸ περίσσευμα νὰ δώσῃ τῷ ὀφειλέτῃ.

3) Ὁ δανειστὴς εἶχε τὴν νομὴν καὶ ἠδύνατο καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ὀφειλέτην κύριον νὰ ἐκμισθῶνῃ τὸ ὑποθηκευθέν, N. 34 § 1 N. 36 Βασ. 25. 1. N. 35 § 1 N. 37 Π. 13. 7, διατῆρει δὲ τὴν νομὴν.

4) Ὁ δανειστὴς ὑπεχρεοῦτο ν' ἀποδώσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ὀφειλέτην ἐὰν ἐλάμβανε τὸ ἱκανὸν ἐν γένει N. 39 § 2 Βασ. 25. 1 N. 53 Βασ. αὐτόθι.

5) Ὁ δανειστὴς ὑποχρεοῦται νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν τὸ ἐνεχυρίσµα. (Οἰκ. § 178 σελ. 550).

6) Ὁ δανειστὴς ἔχει δικαίωμα παρακατασχέσεως διὰ τὰς ἀναγκαίας δαπάνας N. 8 Βασιλ. 25. 1. καὶ τὰς ἐπωφελεῖς N. 25 Βασ. αὐτόθι· (οὕτω καὶ ἄρθρον 8 νόμου ἐνεχύρου) κατὰ τοῦ ἀναζητοῦντος τὸ ἐνέχυρον ὀφειλέτου. Κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ ;)

§ 10.

Τοῦτο ἦτο τὸ περιεχόμενον τοῦ *jus possidendi*.

Ἐνάγων εἶνε ὁ ένυπόθηκος δανειστὴς. Ἐναγόμενος εἶνε πᾶς νομεὺς τοῦ ένυποθήκου, εἴτε ὀφειλέτης N. 16 § 6 Βασιλ. 25. 2 εἴτε δικαιოდόχος τοῦ ὀφειλέτου (N. 52 Βασ. 25. 2. N. 18 § 3 Βασ. 25. 1. N. 34 Βασ. 25. 7), εἴτε τρίτος ἐνεχυριαστής, εἴτε τέλος ἄλλος οἰοσδήποτε νομεὺς τοῦ ένυποθήκου (N. 12 Βασ. 25. 8. N. 16 § 3. Βασιλ. 25. 2.) « Ὁ νεμόμενος (ἐν γένει) εἰ μὴτε τὸ χρέος μὴτε τὸ πρᾶγμα δίδωσι καταδικάζεται ».

Ἐκ τῶν ἄνω διατάξεων καὶ ἐκ τῶν N. 17 Βασ. 25. 2, N. 55 Βασ. 25. 2, οἵτινες ἐξομοιοῦσι τὴν ὑποθηκικὴν ἀγωγὴν πρὸς τὴν ἐκδικητικὴν, προκύπτει ἀναμφισβητήτως ὅτι ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγὴ τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἤσκειτο κατὰ παντὸς νομέως τοῦ ένυποθήκου.

Σκοπὸς τῆς ἀγωγῆς ἦτο ἡ ἀναγνώρισις τοῦ ὑποθηκικοῦ δικαιώματος καὶ ἡ ἀπόδοσις τοῦ πράγματος εἰς τὴν νομὴν τοῦ δανειστοῦ (N. 66. Π. 21. 2 N. 62 Βασ. 19. 11 N. 10 Βασ. 25. 5).

§ 11.

Τί διεσώθη ἐκ τοῦ *jus possidendi* ἐν τῷ νεωτέρῳ δικαίῳ ; ἀπολύτως τίποτε. — Ὁ δανειστής δὲν δικαιούται πλέον νὰ ζητήσῃ νὰ τῷ παρασχεθῇ ἡ νομὴ τοῦ ὑποθηκευθέντος (ἐπὶ τῆς κυρίως ὑποθήκης) διὰ νὰ ἀσκήσῃ ὅσα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν δικαιώματα.

Ὁ μεσεγγυούχος τοῦ εἰδικοῦ Νόμου.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 20 τὸ δικαστήριον διορίζει μεσεγγυούχον τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος αἰτήσῃ τῆς Τραπεζῆς, ὅστις διαχειρίζεται τὸ κτῆμα, συλλέγει τοὺς καρπούς, παραδίδει αὐτοὺς εἰς τὴν Τράπεζαν ἢ ὁποῖα τοὺς καταλογίζει εἰς τὸ χρέος. Ἐρωτῶμεν : Ἐν τῷ δικαίῳματι τούτῳ τῆς ἐνυποθήκου Τραπεζῆς δὲν ἀνευρίσκει τις τὰ δικαιώματα τοῦ *jus possidendi* ; καὶ ἰδίως τὸ ὑπ' ἀριθ. 2, 3 καὶ 4 ἅπερ εἶνε καὶ τὰ σπουδαιότερα ; Ἡμεῖς οὐδόλως διστάζομεν ν' ἀπαντήσωμεν καταφατικῶς. Ἡ εἰδικὴ μεσεγγύησις φανερώς εἶνε ἄσκησις τοῦ *jus possidendi*, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀντὶ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής, δηλαδὴ ἡ Τράπεζα, νὰ ἐνασκήσῃ τοῦτο ἀμέσως, ἢ ἐνάσκησις γίνεται δι' ἐντεταλμένου.

Ἐὰν τὸ συμπέρασμα μας εἶνε ἀκριβές, τότε, ὅπως τὸ *jus possidendi* ἐνησκέετο κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον κατὰ παντὸς νομέως τοῦ ἐνυποθήκου, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου, ἐν τῇ μορφῇ τῆς ὁποίας διεσώθη τὸ *jus possidendi*, θὰ ζητηθῇ κατὰ παντὸς νομέως τοῦ ἐνυποθήκου.

§ 12.

Διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ μεσεγγύησις δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ κατὰ τοῦ ἀπλοῦ νομέως, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν ἄσκησιν τῆς ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς κατὰ τὸ νεώτερον δίκαιον, καὶ ἂν ἐκ τῆς ἐρεύνης καταλήξωμεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου σώζεται ὑπὸ ἄλλην μορφήν σήμερον κατὰ παντὸς νομέως τοῦ ἐνυποθή-

κου, τότε κατ' ἀνάγκην θὰ ἀποδεχθῶμεν ὅτι καὶ ἡ μεσεγγυήτις, ἥτις εἶνε ἀσκήσις ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς, δύναται νὰ ζητηθῇ κατὰ παντός νομέως.

Ἀνωτέρω ἡρευνήθη ἐν δικαίωμα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ, τὸ *jus possidendi*, καὶ ἐρρήθη ὅτι ἐν τῷ νεωτέρῳ δικαίῳ δὲν εὐρίσκεται ἔχνος τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ μόνον ἐν τῇ εἰδικῇ μεσεγγυήσει ἀνευρίσκει τις ὁλοζώντανον τὸ δικαίωμα τοῦτο. Ἡδὴ χωροῦμεν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν λοιπῶν δικαιωμάτων τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐκ συμπαραβολῆς πρὸς τὸν νεώτερον νόμον, ἵνα προέλθωμεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ ζητήματός μας.

β'.) Τὸ *jus distrahendi*.

Δεύτερον δικαίωμα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἦτο τὸ *jus distrahendi*, δηλαδή τὸ δικαίωμα νὰ ἐκποιήσῃ αὐτὸς τὸ ἐνυπόθηκον τηρῶν τὰς ἀπαιτουμένας διατυπώσεις. Ὅ,τι εἰσπράξῃ τὸ καταλογίζῃ εἰς τὸ χρέος του Ν. 9 Βασ. 25. 7. Ν. 34 Βασ. 25. 1. τὸ τυχὸν περίσσευμα ἀποδίδει τῷ δευτέρῳ ἐνυποθήκῳ Ν. 10 § 5 Βασιλ. 25. 5. ἢ τῷ ὀφειλέτῃ Ν. 24 § 2 Βασ. 25. 1.

Τὸ *jus distrahendi* δὲν εἶνε πλέον ἐξαιρετικὸν δικαίωμα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἔχει πᾶς δανειστής τοῦ ὀφειλέτου καὶ μὴ ἐνυπόθηκος κατὰ τὰς αὐτὰς μάλιστα διατυπώσεις, ἃς ὀρίζει ἡ Πολ. Δικονομία.

Κατὰ τί ἄρα πλεονεκτεῖ σήμερον ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής τοῦ κοινοῦ ἐγγχειρογράφου;

Ἐν ποίῳ σημείῳ ἀνευρίσκει τις σωζομένην τὴν ὑποθηκικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ἣν παρείχε τὸ Ρωμ. Δίκαιον;

Τὸ ὑποθηκικὸν δικαίωμα σώζεται βεβαίως ὡς ἐμπράγματον δικαίωμα καὶ ἐκδηλοῦται ὡς δικαίωμα πρωτοπραξίας ἐν τῷ σταδίῳ τῆς κατατάξεως, καὶ ἰδοὺ ἐν σημείῳ ἀσκήσεως τῆς ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς τοῦ Ρωμ. Δικαίου.

Ἐτερον σημεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκδηλοῦται ὑπεροχὴ τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ ὑπὲρ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀπλοῦ ἐγγχειρογράφου

εἶνε τοῦτο : ὅτι ὁ μὲν ἐγγχειρόγραφος δύναται νὰ κατάρχη τὰ ἐν τῇ νομῇ τοῦ ὀφειλέτου κτήματα, ἐνῷ ὁ ἐνυπόθηκος δύναται νὰ κατάρχη καὶ παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ (ἄρθρον 956 Πολ. Δικον.)

Τοιοῦτοτρόπως παρατηρεῖ τις ὅτι ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἐξέλιπεν ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ, ἀφοῦ ἐξέλιπεν ὁ μόνος σκοπὸς αὐτῆς (τῆς παραδόσεως τῆς νομῆς καὶ πωλήσεως ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τοῦ ἐνυποθήκου) σώζεται δὲ τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα ὡς δικαίωμα πρωτοπραξίας προστατευόμενον ἐν τῇ διαδικασίᾳ τῆς κατατάξεως, καὶ ὡς δικαίωμα κατασχέσεως τοῦ ἀκινήτου παρὰ τῷ τρίτῳ διακατόχῳ (ἄρθρ. Πολ. Δικον. 956) ἤτοι κατασχέσεως τοῦ πράγματος καίτοι μὴ εὕρισκομένου ἐν τῇ νομῇ τοῦ ὀφειλέτου· τοιοῦτον δὲ δικαίωμα δὲν ἔχουν οἱ ἅπλοῖ ἐγγχειρόγραφοι δανεισταί.

Καὶ ὁμῶς τὸ ἐν ἰσχύϊ Δίκαιον ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξίν πραγματικῆς ἀγωγῆς. Κατὰ τὸ ἄρθρον 34 Ν. Ὑποθ. ὁ δανειστὴς ἔχει δύο ἀγωγὰς κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, «τὴν προσωπικὴν καὶ τὴν πραγματικὴν».

§ 13.

Πραγματικὴ ἀγωγή τοῦ Νεωτέρου Δικαίου.

Ποία εἶνε ἡ πραγματικὴ ἀγωγή κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ; Ποῖον τὸ περιεχόμενον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ; Ἡ τῆς παραδόσεως τῆς νομῆς τοῦ ἐνυποθήκου ὡς τοῦτο ἐσκόπει ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή τοῦ Ρωμ. Δικαίου ; Ὁχι βεβαίως. Ἡ τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ; Ἀλλὰ ταῦτα δικαιοῦται πᾶς δανειστὴς. Δὲν εἶνε εὐνόητος ἡ πραγματικὴ ἀγωγή κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 35 Ν. Ὑποθ. «Διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ὁ πιστωτὴς δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξόφλησιν ἀπὸ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα». Κατὰ τίνα τύπον ;

§ 14.

Τύπος ἀσκήσεως τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς τοῦ Ν. Δικαίου.

Σαφῶς δὲν ὀρίζει ὁ νόμος τὸν τύπον τῆς ἀσκήσεως τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς. Ἐν ἄρθρῳ 47 ὀρίζεται ἀπλῶς ὅτι ἡ ἐκποίησης

τῶν ἐνυποθήκων γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικ., ἀλλὰ ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ ἐκποίησης δὲν εἶνε ἀσκήσις ἀγωγῆς ἰδιαζούσης τῷ ἐνυποθήκῳ δικαιώματι. Εἶνε μέσον ἐκτελέσεως παρεχόμενον εἰς πάντα δανειστήν.

Ἐν ἄρθρῳ 42 ὀρίζεται ὅτι «ὅταν ὁ τρίτος κύριος ἐξωσθῇ ἀπὸ τὴν κυριότητα τοῦ κτήματος διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς κ.λ.π.» Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν δύο ἄρθρων προκύπτει ὅτι ὁ τύπος τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς εἶνε ἡ κατάσχεσις καὶ ἐκποίησις, διότι μόνον διὰ τούτων ἐπέρχεται ἡ ἐξωσις τοῦ τρίτου κυρίου, ἄρα αὕτη εἶνε ἡ πραγματικὴ ἀγωγή τοῦ ἄρθρου 42. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἔχει πᾶς δανειστής καὶ ὁ ἀπλοὺς ἐγγχειρόγραφος, δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ἐγγχειρόγραφος διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ πλειστηριασμοῦ ἀσκεῖ πραγματικὴν ἀγωγήν, ἔπεται ὅτι ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ ἐκποίηση λαμβάνει μορφήν πραγματικῆς ἀγωγῆς μόνον ὅταν ἀσκήται κατὰ τοῦ τρίτου νομέως τοῦ ἐνυποθήκου, καθ' οὗ δὲν δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τοιαύτην ὁ ἀπλοὺς ἐγγχειρόγραφος (Οἰκ. Ἀστ. Δικ. § 172 σημ. 9 «ἡ ἀγωγή φέρει τύπον ἐπιταγῆς καὶ ἀσκεῖται διὰ κατασχέσεως» κλπ.)

§ 15.

Συμπέρασμα.

Τοιοῦτοτρόπως συμπεραίνομεν ὅτι ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή τοῦ Ρωμ. Δικαίου, σκοποῦσα τὴν ἀπόδοσιν τῆς νομῆς πρὸς ἐκποίησιν, μετεμορφώθη ἐν τῷ ἰσχύοντι δικαίῳ εἰς πραγματικὴν ἀγωγήν ἀσκουμένην διὰ τῆς κατασχέσεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου, καίτοι μὴ εὕρισκομένου ἐν τῇ νομῇ τοῦ ὀφειλέτου. Ὡς δὲ ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή τοῦ Ρωμ. Δικαίου ἠδύνατο, κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις, νὰ ἐνασκηθῇ κατὰ παντὸς νομέως τοῦ ἐνυποθήκου, οὕτω καὶ ἡ πραγματικὴ ἀγωγή τοῦ Νεωτέρου Δικαίου, ὑπὸ τὴν νέαν μορφήν της δύναται νὰ ἐνασκηθῇ, οἷοσδήποτε ᾗ ὁ νομεὺς τοῦ ἐνυποθήκου. Τοῦτο δὲ προδήλως νοεῖ καὶ τὸ ἄρθρον 35 Ν. Ὑποθ. καὶ τὸ 956 Πολ. Δικον. (Οἰκ. Ἀστ. Δίκ. § 172

σημ. 5). Ἀφοῦ δὲ ἡ ἐμπράγματος ἀγωγή ἀσκεῖται κατὰ παντός νομέως τοῦ ἐνυποθήκου, ἔπεται ὅτι καὶ ἡ μεσεγγύησις, ἥτις εἶνε μία μορφή τοῦ *jus possidendi*, δύναται νὰ ζητηθῇ κατὰ παντός νομέως τοῦ ἐνυποθήκου.

§ 16.

Τινὲς ὑπεστήριξαν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀγωγή τοῦ νεωτέρου Δικαίου (ἐπιταγὴ καὶ κατὰσχεςις) ἀσκεῖται κατὰ τοῦ ἀπλοῦ νομέως, ὅχι ἐκ τῶν ἀνωτέρω σκέψεων ἐξ ὧν προήλθομεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, ἀλλὰ διότι τρίτος διακάτοχος τῶν ἄρθρων 38—42 Νόμου Ὑποθηκῶν νοεῖται καὶ ὁ ἀπλοῦς νομέυς. Ἡ προσφυγὴ εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 38—42 εἶνε ἀτυχής.

Τίς εἶνε ὁ τρίτος διακάτοχος τῶν ἄρθρων 38—42 Νόμου Ὑποθηκῶν ;

Ὁ τρίτος διακάτοχος τῶν ἄρθρων 38—42 δὲν εἶνε ὁ ἀπλοῦς νομέυς τοῦ ἐνυποθήκου ἀναμνησθητέως.

Τὸ ἄρθρον 42 λύει τὸ ζήτημα. Κατ' αὐτὸ «ὅταν ὁ τρίτος κύριος ἐξοφλήσῃ τὸ ὑποθηκικὸν χρέος ἢ ἐξωσθῇ διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ὑποκαθίσταται εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ὑποθηκικοῦ πιστωτοῦ». Κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον τοιοῦτον δικαίωμα ὑποκαταστάσεως εἶχεν ὁ δικαιοδόχος τοῦ ὀφειλέτου ἐξ ἀγορασίας ὅταν διὰ τοῦ τιμήματος ἐξωφλήθῃ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής Ν. 3. Βασ. 25.7. Πᾶς ἄλλος δικαιοδόχος καὶ ὁ τρίτος ἐνεχυριαστής ἐδικαιοῦντο νὰ ζητήσωσι τὴν ἐκχώρησιν τῶν ἀγωγῶν τοῦ δανειστοῦ πραγματικῶν καὶ προσωπικῶν Ν. 1.7. Βασιλ. 25.5, ἐὰν δὲ δικαιοδόχος ἦτο ὁ ἐνυπόθηκος ἐξ ἀγορασίας ἢ ὁσέως ἀπέκρουε τὸν δεύτερον ἐνυπόθηκον μὴ προσφέροντα Ν. 17 Β. 25.4. Ν. 30 § 1. Π. 44.2.

Ἐὰν ὅμως ὁ ἀπλοῦς νομέυς, ἐναγόμενος διὰ τῆς ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς, κατέβαλε τὸ χρέος, δὲν ὑπεκαθίστατο εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ οὔτε δικαίωμα εἶχε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκχώρησιν. Ἀπλῶς μόνον δικαίωμα παρακατασχέσεως κατὰ τοῦ κυρίου διεκδικούντος εἶχε. Ν. 28. Βασιλ. 25.1 Ν. 2. Βασ. 25.5.

N. 64. Βασιλ. 15.1. οὐδεμίαν δὲ κατὰ τοῦ δευτέρου ἐνυποθήκου
N. 10 § 1. B. 25.5.

Τὸ ἄρθρον 42 ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρίτου κυρίου. Ἄρα τὸ ἴδιον
θὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τοῦ ἀπλοῦ νομέως ; Ὑποκαθίσταται καὶ οὐ-
τος εἰς τὰ προσωπικά καὶ πραγματικά δικαιώματα τοῦ ἐνυποθή-
κου δανειστοῦ εἴτε πληρώσῃ εἴτε ἐξωσθῇ διὰ τῆς πραγματικῆς
ἀγωγῆς ; Κατὰ ποίαν λογικὴν θὰ ἡδύνατο ὁ τρίτος νομεὺς νὰ
στραφῇ κατὰ τοῦ κυρίου καὶ ζητήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ πράγματος ὅπερ
τῷ ἀφηρεῖται διὰ τῆς πραγματικῆς ἀγωγῆς ; Τί ἐζημιώθη ὁ τρίτος
νομεὺς ἀπέναντι τοῦ κυρίου τοῦ πράγματος δικαιουμένου νὰ ἔχῃ
τὴν νομὴν καὶ δυναμένον νὰ λάβῃ ταύτην ἀσκοῦντος τὴν διεκδι-
κητικὴν ; ἢ κατὰ τί ὠφελήθη ὁ κύριος ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἰδίου
πράγματος ὥστε νὰ καταστῇ ὑπόχρεως ἀπέναντι τοῦ ἐκβληθέντος
νομέως ; Διατί ὁ ἀπλοὺς νομεὺς θὰ ὀφείλῃ τοὺς τόκους μόνον τοῦ
ἄρθρ. 31 ἀφοῦ κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον ὀφείλει τὸ ὅλον χρέος ; Ἡ
διατί θὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ τελευταία παράγραφος τοῦ ἄρθρ. 32 ἀφοῦ
τὸ κτῆμα εὐρίσκεται ἐν τῇ κυριότητι τοῦ χρεώστου ; Ἡ τί θὰ
γίνῃ τὸ περίσσευμα τοῦ ἐκπλειστηριασμοῦ ὅταν κατὰ τοῦ ἀπλοῦ
νομέως ἀσκῇται ἡ πραγματικὴ ἀγωγή ;

Ἐξ ὅλων τούτων προκύπτει ὅτι ὁ νεώτερος νόμος περὶ ὑποθη-
κῶν δὲν προβλέπει τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσκήσεως τῆς πραγματι-
κῆς ἀγωγῆς κατὰ τοῦ τρίτου ἀπλοῦ νομέως.

Αἱ σχέσεις τοῦ ἀπλοῦ νομέως ἀπέναντι τοῦ ἐνυποθήκου ὑφί-
στανται ὅπως ἐρρυθμίσε ταύτας τὸ Ρωμ. Δίκαιον, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ
νεώτερον δίκαιον μετεμόρφωσε τὴν ὑποθηκικὴν ἀγωγὴν τοῦ Ρωμ.
Δικαίου εἰς κατὰσχέσιν καὶ πλειστηριασμὸν, κατὰ τὸν τύπον τοῦ-
τον θὰ ἐνασκηθῇ ἡ ὑποθηκικὴ ἀγωγή κατὰ τοῦ τρίτου νομέως,
πλὴν οὗτος δὲν εἶνε ὁ τρίτος διακατόχος τοῦ νεωτέρου δικαίου καὶ
κατὰ συνέπειαν οὐδὲν τῶν ὀριζομένων περὶ τοῦ τρίτου διακατόχου
δύναται νὰ ρυθμίσῃ τὴν σχέσιν τοῦ ἀπλοῦ νομέως.

Σημ. Ἀξιολόγους μελέτας περὶ τοῦ τίς εἶνε τρίτος διακατόχος ἴδε ἐν Ν. Παν-
θέκτικῃ σελ. 394 καὶ ἐπόμεν. Τομ. Ε'.

§ 17.

Συνέπεια τῆς μεσεγγυήσεως κατὰ τοῦ τρίτου κυρίου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 42 ὁ τρίτος κύριος ὑποκαθίσταται εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἐνυποθήκου δανειστοῦ. Καθ' ὅσον ἄρα ἡ Τράπεζα εἰσπράττει εἰσοδήματα καὶ καταλογίζει ταῦτα εἰς τὸ χρέος τοῦ ὀφειλέτου, κατὰ τοσοῦτον ὑποκαθίσταται εἰς τὰ δίκαια τῆς Τραπεζῆς ὁ τρίτος κύριος.

Ἀπόσβεσις λόγῳ συγχύσεως δὲν ἐπέρχεται Ν. 17. Β. 25.5 Καλ. § 346 καὶ 578. Οἶκον. § 164 σημ. 19 καὶ § 163 σημ. 1. Συνέπεια τῆς ὑποκαταστάσεως εἶνε ὅτι ὁ τρίτος κύριος θὰ προτιμηθῇ ἐν τῇ κατατάξει δευτέρου ἐνυποθήκου δανειστοῦ διὰ τὸ καταβληθὲν ἢ εἰσπραχθὲν ποσόν, δύναται ῥᾷ νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου διὰ τὸ πληρωθὲν ποσόν.

Ὑποκαθιστάμενος ὁ τρίτος κύριος εἰς τὰ δικαιώματα τῆς ἐνυποθήκου Τραπεζῆς, δύναται νὰ ἐνασκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς μεσεγγυήσεως κατ' ἄλλων ἐνυποθήκων κτημάτων τοῦ ὀφειλέτου; Περὶ τούτου ἴδε § 62.

§ 18.

Συνέπεια μεσεγγυήσεως κατὰ τοῦ ἀπλοῦ νομέως.

Ποία ἔστο ἡ συνέπεια τῆς ἀσκήσεως τοῦ *jus possidendi* κατὰ τοῦ ἀπλοῦ νομέως κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον; Ὁ ἀπλοῦς νομεὺς δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα ἢ μόνον ἐὰν ἐπλήρωσε τὸ χρέος ἐνήσκει δικαίωμα παρακατασχέσεως κατὰ τοῦ κυρίου διεκδικουντος, ὡς ἐρρέθη ἀνωτέρω, ἐπομένως καὶ ἤδη οὐδὲν ἄλλο δικαίωμα ἔχει ἢ τὸ τῆς παρακατασχέσεως κατὰ τοῦ κυρίου ἐὰν πληρώσῃ τὸ χρέος.

Ἡ μεσεγγυήσις οὔτε τὴν παραγραφὴν διακόπτει, διότι τοιοῦτον ἀποτέλεσμα δὲν ὥρισεν ὁ νόμος, οὔτε τὴν ἐκποίησην ἐμπο-

δίδει, καθ' ὅσον τοιοῦτον ἀποτέλεσμα ὁ νόμος ὥρισε μόνον διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς (ἄρθρ. 30).

§ 19.

**Ἐὰν πτωχεύσῃ ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ αἰτηθῇ μεσεγγύη-
σις κατὰ τῶν συνδίκων;**

Οὐδαμῶθεν δικαιολογεῖται περιορισμὸς τοῦ δικαιώματος. Ἀφοῦ ὁ ἐνυπόθηκος δανειστὴς κατὰ τὸν ἐμπορικὸν νόμον (ἄρθρ. 446) δὲν κωλύεται νὰ ἐκτελέσῃ κατὰ τῶν συνδίκων, συνέπεια δὲ τῆς κατασχέσεως εἶνε ἡ νόμιμος μεσεγγύησις καὶ ταύτης συνέπεια ἡ φύλαξις τῶν εισοδημάτων (Πολ. Δικον. ἄρθρ. 963) ἔπεται ὅτι ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου, σκοποῦσα τὴν φύλαξιν τῶν εισοδημάτων καὶ τὸν καταλογισμὸν αὐτῶν εἰς τὸ προνομιούχον χρέος, δὲν ἀντίκειται τῷ ἐμπορικῷ Νόμῳ, οὔτε ἄρα παύει ἡ μεσεγγύησις διὰ τῆς πτωχεύσεως, ἄλλως δὲ ὁ ἐξαιρετικὸς νόμος θὰ ἐπικρατήτῃ.

§ 20.

Σύγκρουσις μεσεγγυήσεων.

Ἐὰν προὑπάρχῃ κατάσχες ἄλλου δανειστοῦ, ἥτις συνεπάγεται νόμιμον μεσεγγύησιν (Πολ. Δικον. ἄρθρον 962) δύναται νὰ αἰτηθῇ ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου;

Καὶ ἀντιθέτως : Ἐὰν ὑφίσταται μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου, ἐπέλθῃ δὲ κατάσχες ἄλλου δανειστοῦ καὶ ἐπομένως ἡ μεσεγγύησις τοῦ ἄρθρου 962 Πολ. Δικ., τί γίνεται ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου ;

Τὸ ζήτημα εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον, διότι, ἐνῶ ἡ διὰ τῆς κατασχέσεως μεσεγγύησις συνεπάγεται τὴν διανομὴν καὶ τῶν εισοδημάτων, ἡ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου ὡς συνέπειαν ἔχει τὴν εἰσπραξίν τῶν εισοδημάτων πρὸς ὄφελος μόνον τῆς Τραπεζῆς κατὰ τὸ ἄρθρ. 20.

Ὁ νόμος ΦΚΣΤ'. εἶνε ἐξαιρετικὸς ὑπὲρ τῆς Τραπεζῆς, ἐπο-

μένως αἱ διατάξεις του εἶνε ἐπικρατέστεραι τοῦ γενικοῦ νόμου. Δὲν δύναται ἄρα νὰ ἀμφισβητηθῇ ὅτι τὴν μεσεγγύησιν τοῦ εἰδικοῦ νόμου, οὔτε ἡ μεσεγγύησις τοῦ γενικοῦ νόμου κωλύει, οὔτε ἐπερχομένη αὕτη τὴν ἀναστέλλει. Ὁ ἐκ τοῦ γενικοῦ ἄρα νόμου μεσεγγυοῦχος, ὑπόχρεως νὰ παραδῶσῃ τὰ εἰσοδήματα πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπάλληλον, ἐπερχομένης μεσεγγυήσεως τοῦ εἰδικοῦ νόμου, ὀφείλει νὰ παραδῶσῃ ταῦτα πρὸς τὸν εἰδικὸν μεσεγγυοῦχον, καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ πρὸ τοῦ μεσεγγυοῦχου τοῦ εἰδικοῦ νόμου ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ ἐνυποθήκου. Ἴδε καὶ § 21.

§ 21.

Σύγκρουσις μεσεγγυήσεως καὶ προνομίων γενικῶν.

Εἶνε πολὺ ἐνδεχόμενον ἐπὶ τῶν εἰσοδημάτων νὰ ὑπάρχουν προνόμια γενικά τῶν ἄρθρων 941 καὶ 942 Πολ. Δικ. καὶ εἰδικὸν ἐκ τοῦ νόμου ΒΥΕΑ' τοῦ 1897 «περὶ καλλιεργητικῶν δανείων». Ἐρ' ὅσον τὰ εἰσοδήματα δὲν ἔχουν κατασχεθῇ καὶ δὲν πρόκειται νὰ πλειστηριασθῶσι χωριστὰ, δὲν γεννᾶται ζήτημα, οὔτε κατὰ τὴν Πολ. Δικονομίαν. Ὅπως ὁ ὀφειλέτης ἠδύνατο νὰ διαθέσῃ τὰ εἰσοδήματα, οὕτω καὶ ὁ μεσεγγυοῦχος τοῦ εἰδικοῦ νόμου. Τὸ ζήτημα θὰ γεννηθῇ ὅταν π. χ. εἶνε κατεσχημένα τὰ εἰσοδήματα καὶ ἐκτίθενται εἰς πλειστηριασμὸν ἡρτημένα μεσελαβήσῃ δὲ μεσεγγύησις τοῦ εἰδικοῦ νόμου.

Ἐὰν ὑποθέσωμεν ἐν τῇ ἄνω περιπτώσει ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰδικὴ μεσεγγύησις, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι ματαιοῦται ἡ κατάσχεσις, διότι τί θὰ ἐκποιηθῇ πλέον ἀφοῦ τὰ κατεσχημένα εἰσοδήματα θὰ εἰσπράξῃ ὁ μεσεγγυοῦχος; Ἡ μεσεγγύησις οὕτω τοῦ εἰδικοῦ νόμου καταργεῖ τὴν κατάσχεσιν ἄλλου δανειστοῦ καὶ ἐὰν ἔχῃ προηγηθῇ τότε κωλύει τὴν κατάσχεσιν, διότι ἡ κατάσχεσις δὲν ἔχει ἀποτέλεσμα, ἀφοῦ τοὺς καρποὺς δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ ὁ εἰδικὸς μεσεγγυοῦχος. Ἐχει τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἡ εἰδικὴ μεσεγγύησις;

Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι τὸ μεσεγγυημένον ἐνυπόθηκον καὶ

κατεσχημένον ἀκόμη ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς δύναται νὰ κατὰσχη ἄλλος δανειστής. ("Ἀρθρ. 4 Ν. ΒΩΞ", ἴδε κάτωθι ἐρμηνείαν τοῦ ἀρθροῦ 32). Ἡ εἰδικὴ ἄρα μεσεγγύησις δὲν κωλύει τὴν ὑπὸ ἄλλου δανειστοῦ κατὰσχεσιν τοῦ ἐνυποθήκου.

Ἀφοῦ δὲν κωλύει τὴν κατὰσχεσιν τοῦ ἐνυποθήκου, δύναται νὰ ματαιώσῃ τὴν κατὰσχεσιν τῶν καρπῶν ἢ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον ταύτην εἰς τὸ μέλλον, ὡς ἐάν τὰ εἰσοδήματα ἔπαυον πλέον ἀποτελοῦντα μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου ;

Ὁ εἰδικὸς νόμος ἐδημιούργησε προνόμιον ὑπὲρ τῆς Τραπεζῆς, συνέπεια δὲ τούτου εἶνε ὅτι ἐν συγκρούσει τοῦ ἐξαιρετικοῦ πρὸς τὸν γενικὸν νόμον θὰ ἐπικρατήσῃ ὁ πρῶτος. Τὸ προνόμιον ὅπερ κέκτηται ἡ Τράπεζα νὰ διορίζῃ μεσεγγυοῦχον καὶ νὰ λαμβάνῃ δι' αὐτοῦ τὰ εἰσοδήματα καὶ καταλογίζῃ εἰς τὴν ἀπαιτήσιν τῆς εἶνε προδήλως ἀσυμβίβαστον μὲ τὸ δικαίωμα ἄλλου ἀπαιτητοῦ νὰ κατὰσχη καὶ πλειστηριάσῃ τὰ εἰσοδήματα, διότι οὕτω θὰ ἐματαιοῦτο τὸ προνόμιον τῆς Τραπεζῆς.

Γενικώτερον τίθεται τὸ ἐρώτημα ὡς ἐν τῇ § 20. Ὑφισταμένης τῆς γενικῆς μεσεγγυήσεως χωρεῖ εἰδική ; Ἐν § 20 ἀπηντήσαμεν καταφατικῶς ὡς συνέπειαν τοῦ ἐξαιρετικοῦ νόμου. Τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἐνισχύει καὶ ἄλλη διάταξις. Κατὰ τὸ ἀρθρον 24 ἡ Τράπεζα δύναται νὰ προβῇ εἰς ἐκποίησην καὶ πρὸ τοῦ διορισμοῦ μεσεγγυοῦχου, ὅπερ ἐστίν, ὁ μεσεγγυοῦχος δύναται νὰ διορισθῇ καὶ μετὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Τραπεζῆς ἐνέργειαν πρὸς ἐκποίησην, ἦτοι, μετὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς κατὰσχεσιν, ἣτις συνεπάγεται τὴν μεσεγγύησιν κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις. Ἄρα ἡ διὰ τῆς κατασχέσεως τῆς Τραπεζῆς ἐπερχομένη μεσεγγύησις δὲν κωλύει τὴν εἰδικὴν μεσεγγύησιν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ περιορίσωμεν τὴν εἰδικὴν μεσεγγύησιν ὡς δυνατὴν μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὑφίσταται μεσεγγύησις συνεπείᾳ τῆς κατασχέσεως τῆς Τραπεζῆς καὶ νὰ μὴ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ νομοθέτης ὑπέδειξεν οὕτω ὅτι ἡ γενικὴ μεσεγγύησις ἢ ἐπερχομένη ὡς συνέπεια τῆς κατασχέσεως δὲν κωλύει τὴν εἰδικὴν τοιαύτην. Ἀφοῦ ἄρα ἡ εἰδικὴ μεσεγγύησις δὲν κωλύεται ἐκ τῆς γενικῆς, ἔπεται ὅτι ἐπερχομένη

υφίσταται μεθ' ὅλων τῶν ἀποτελεσμάτων της, ἤτοι τοῦ δικαιομάτος τῆς εἰσπράξεως τῶν εἰσοδημάτων καὶ καταλογισμοῦ τούτων εἰς τὸ χρέος, ὅπου δὲ τὸ δικαίωμα τοῦτο συγκρούεται πρὸς ἄλλα θὰ ἐπικρατήσῃ ὡς ὑποστηριζόμενον ὑπὸ προνομιακοῦ νόμου. Προϋφισταμένη δὲ ἡ εἰδικὴ μεσεγγυήσις παρακωλύει πᾶσαν συνέπειαν μεσεγγυήσεως ἄλλης, τείνουσαν νὰ ματαιώσῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς εἰδικῆς τοιαύτης.

Ἄν οὕτω δὲν νοηθῇ ὁ προνομιακὸς νόμος, καταντᾷ ἄσκοπος, διότι κατ' ἔτος διάφοροι πιστωταὶ τοῦ ὀφειλέτου, προνομιοῦχοι ἢ μὴ, κατὰσχοντες τοὺς ἥρτημένους καρποὺς καὶ προκαλοῦντες διανομήν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικον. ἠδύναντο νὰ ματαιώσωσι τὸ προνόμιον τῆς Τραπεζῆς.

Κατὰ τὸν νόμον ΒΥΕΑ' τοῦ 1897 ὁ δανείσας πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἐγγράφας τὸ δάνειον προτιμᾶται, κατὰ σειρὰν ἐγγραφῆς. Τί θὰ συμβῇ ὅταν ὁ δανείσας, ἐγγράφας, κατὰσχῃ ἅμα τοὺς ἥρτημένους καρποὺς, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέλθῃ ἡ εἰδικὴ μεσεγγυήσις;

Τὰ δάνεια ταῦτα ἀπολαύουσι προνομιακῆς κατατάξεως ἐκ τοῦ νόμου ΒΥΕΑ' ὅπως καὶ αἱ § 2 καὶ 3 Πολ. Δικ. ἀρθρ. 943. Ὑπάρχει δηλ. προνομιοῦχος ἀπαίτησις, ἡ ὁποία δύναται νὰ ἐνασκηθῇ ἐν πλειστηριασμῷ τῶν καρπῶν. Ὅταν ὅμως δι' οἰονόηποτε λόγον δὲν πλειστηριάζωνται οἱ καρποί, τότε τὸ προνόμιον δὲν δύναται νὰ ἐνασκηθῇ. Ἡ εἰδικὴ μεσεγγυήσις ἀκριβῶς παρακωλύει τὸν πλειστηριασμόν, ἐπομένως ματαιοῖ τὸ προνόμιον τῆς Πολ. Δικ. καὶ τοῦ Ν. ΒΥΕΑ'.

§ 22.

Δικαιώματα μεσεγγυούχου.

Ἡ β' παράγραφος τοῦ ἀρθρου 20 ὀρίζει τὰ δικαιώματα τοῦ μεσεγγυούχου· ὁ διοριζόμενος μεσεγγυούχος κατὰ τὸν νόμον τοῦτον, ὁ διὰ τῆς κατασχέσεως καθιστάμενος τοιοῦτος ἐπὶ κοινῶν ἐκτελέσεων (π. χ. ὁ μισθωτῆς κατὰ τὸ ἀρθρον 691 Πολ. Δικ.) ἢ ὁ διοριζόμενος εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ὀφειλέτου κτᾶται τῆς νομῆς τοῦ πράγματος ;

Κατὰ νόμον (3 § 20 Π. 41.2. Ν. 17 Π. 16.3) ἡ παρακαταθήκη δὲν καθίστησι νομέα τὸν θεματοφύλακα. Ἡ μεσεγγυήσις (sequestrum) ὑποτίθῃσι παρακαταθήκην πράγματος ἐπιδίκου (Ν. 17 Π. 16.3 βασιλ. 13—2—17) ἂν καὶ δὲν εἶνε καὶ ἡ μόνη περίπτωσις Windsch. § 380 σημ. 1. — Μεσεγγυητὴς ἐστὶ παρ' ᾧ πολλοὶ ἐπιδίκον παρέθεντο πρᾶγμα (Βασιλ. 2—2—107).

Ἐπὶ ἐκουσίας μεσεγγυήσεως τότε ὁ μεσεγγυοῦχος γίνεται νομέας ὅταν «διὰ τοιαύτης παρακαταθήκης σκοπῇται τοῦτο» Ν. 17. Π. 16.3, καὶ «τοῦτο καταφανῶς ἀποδειχθῇ» Ν. 39. Π. 41.2. Κατὰ τὸν Windsch. § 154 ἐκ τοῦ Ν. 17. Π. 16.3 εἰκάζεται ἡ πρόθεσις αὕτη ἐπὶ μεσεγγυήσεως ἐπιδίκου (καὶ Βασιλ. 13—2—17.) ἐνῷ ἐπὶ τῆς ἐν γένει μεσεγγυήσεως ὁ νόμος 39 Π. 41.2 ἀπαιτεῖ καταφανῆ ἀπόδειξιν».

Ἡ διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἐπερχομένη μεσεγγυήσις, καὶ ἡ αὐτοτελὴς τοῦ νόμου ΦΚΣΤ' δὲν εἶνε κυρίως μεσεγγυήσις ἐπιδίκου πράγματος κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς ἐκουσίας μεσεγγυήσεως ἐννοίαν τῶν σημειωθεισῶν διατάξεων, ἐπομένως καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπὶ ἐκουσίας μεσεγγυήσεως εἰκάζεται ἡ πρόθεσις μεταβιβάσεως τῆς νομῆς παρὰ τῷ μεσεγγυητῇ ἥμισυ δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν τοῦτο ἐπὶ δικαστικῆς μεσεγγυήσεως.

Τὸ ζήτημα εἶνε σημαντικόν καὶ τὸν χρόνον τῆς παραγραφῆς ἐπηρεάζει (Βασιλ. 50—2—39 καὶ τοὺς ἄνω νόμους) ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος ἐξαρτᾶται τὸ τῆς προστασίας τῆς νομῆς.

Κατὰ τὰ ἄρθρ. 888, 889 καὶ 927 Πολ. Δικ. ὁ μεσεγγυοῦχος φαίνεται θεματοφύλαξ ἀπλοῦς. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 961 Πολ. Δικον. «εἰς τὴν διακατοχὴν (δηλαδὴ νομὴν) τῶν κατασχεθέντων ἀκινήτων μένει ὁ ὀφειλέτης ὡς μεσεγγυοῦχος (ἄρα ὄχι ὡς ἰδιοκτήτης), ἐκτὸς ἐὰν διορισθῇ ἄλλος μεσεγγυοῦχος· ἐκ τοῦ ἁρθροῦ τούτου προκύπτει ὅτι ὁ μεσεγγυοῦχος ἔχει τὴν νομὴν εἴτε ὡς τοιοῦτος παραμένει ὁ ἰδιοκτήτης, εἴτε ὁ μισθωτής, εἴτε ἄλλος διορισθῇ (οὕτω καὶ Γαλλ. Πολ. Δικον. ἄρθρ. 651 Boitard 920).

Ὁ μεσεγγυούχος διά νά δυνήθῃ νά εκπληρώσῃ τὰς ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβαλλομένας αὐτῷ ὑποχρεώσεις πρέπει νά δύναται νά προστατευθῇ ἐν τῇ νομῇ, ἄρα νά ἀποκτήσῃ αὐτήν. Τὴν νομὴν τοῦ μεσεγγυούχου δὲν πρέπει νά ἐξομοιωσώμεν μὲ τὴν κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκαιον νομὴν τοῦ μεσεγγυούχου, δι' ἧς διακόπτεται ἡ χρησικτησία τοῦ νομέως, ἀλλὰ πρὸς τὴν κατὰ τοὺς Ν. 1 § 15, Ν. 36. Η. 41.2. Ν. 16. Π. 41.3 νομὴν τοῦ ἐνεχυρούχου, διότι ἡ διά τῆς κατασχέσεως μεσεγγύησις, ἰδίᾳ δὲ ἡ αὐτοτελὴς μεσεγγύησις τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ', τὸν αὐτὸν δικαιολογητικὸν λόγον κέκτηται ὑπὲρ τῆς νομῆς τοῦ κατόχου, δηλαδὴ τὸν τῆς προστασίας τοῦ κεκτημένου τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα ἄνευ τοῦ κινδύνου τῆς διακοπῆς τῆς χρησικτησίας. Τὸ δικαίωμα, ἢ μᾶλλον τὸ προνόμιον τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 20 καὶ ἐπόμενα, θὰ ἦτο ἀπλῆ σκιά ἐὰν ὁ μεσεγγυούχος δὲν ἠδύνατο νά προστατευθῇ ἐν τῇ νομῇ τοῦ ἐνυποθήκου ἵνα οὕτω ἐνασκήσῃ τὰς λειτουργίας τοῦ ἀρθροῦ 20. Πρωτίστως θὰ ἦτο ἀδύνατος νομικῶς καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κυρίου ἢ ἐκ μέρους τοῦ μεσεγγυούχου κατὰληψις τοῦ ἐνυποθήκου.

Ἡ μεσεγγύησις τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ' εἶνε τὸ *jus possidendi* τοῦ Ῥωμαϊκοῦ νόμου, ἐπομένως ἀναμρισθητήτως ὁ μεσεγγυούχος ἀποκτᾷ τὴν νομὴν (ἴδε § 9, ἐδάφ. 1, 2, 3 κλπ.).

§ 23.

Καθήκοντα μεσεγγυούχου.

Ὁ μεσεγγυούχος διαχειρίζεται τὸ κτῆμα. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς διαχειρίσεως κεῖται ἡ καταβολὴ δαπανῶν ἀναγκαίων (*necessariae*). Γενικώτερον δυνάμεθα νά εἰπώμεν, ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς ἐνεργείας τοῦ μεσεγγυούχου εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν τοῦ διοικητοῦ ἀλλοτρίων, ἐπομένως καὶ ὠφελίμους δαπάνας δύναται νά καταβάλῃ.

Ὁ μεσεγγυούχος ἐπιμελεῖται τῆς καλλιέργειας, συλλέγει

τοὺς καρπούς, τὰ μισθώματα, καὶ ἀποδίδει πάντα πρὸς τὴν Τράπεζαν. Τὰ εἰσπραπτόμενα καταλογίζει ἡ Τράπεζα εἰς τὸ χρέος καὶ τὰ ἔξοδα τῆς μεσεγγυήσεως, τὸ περίσσευμα δίδει τῷ ὀφειλέτῃ. Ἀλλ' ἐὰν ὑπάρχη τρίτος διακάτοχος, καθ' οὗ ἡ μεσεγγυήσις, τὸ περίσσευμα θὰ δοθῇ εἰς τοῦτον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν ὀφειλέτην.

Τίνα νοεῖ ὁ νόμος ἔξοδα μεσεγγυήσεως ; Τὰ τῆς διαχειρίσεως τοῦ μεσεγγυούχου ἢ τὰ τῆς διαδικασίας τῆς μεσεγγυήσεως ; Βεβαίως τὸ δεύτερον· τὰ πρῶτα ἀποτελοῦν τὴν μερίδα τῆς πιστώσεως τοῦ διαχειριστοῦ μεσεγγυούχου. Ἦναι ἔξοδα διαχειρίσεως καὶ ὄχι μεσεγγυήσεως. Ἡ Τράπεζα δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτά, οὔτε ὑποχρέωσιν ἔχει νὰ καταβάλλῃ τὰς δαπάνας τῆς διαχειρίσεως. Πρὸς τὴν Τράπεζαν ἀποδίδονται αἱ καθαραὶ εἰσπράξεις ὑπὸ τοῦ μεσεγγυούχου.

Ἄν τὸ κτῆμα εἴνε μισθωμένον ὁ μεσεγγυούχος συλλέγει τὰ μισθώματα· τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ἡ μεσεγγυήσις δὲν λύει τὴν μίσθωσιν. Τί θὰ συμβῇ ὅμως ἐὰν συμπέσῃ ὥστε ὁ ἰδιοκτήτης νὰ ἔχῃ λάβῃ προκαταβολικῶς τὸ μίσθωμα πολλῶν μηνῶν ἢ ἐτῶν ; Οὔτε κατὰ τὸν Ἀστ. Νόμον οὔτε κατὰ τὴν Πολ. Δικον., οὔτε κατὰ τὸν ΦΚΣΤ' ἡ μεσεγγυήσις ἐπιφέρει τὴν λύσιν τῆς μίσθωσεως, ρητῶς μάλιστα προκύπτει ὅτι ἡ μίσθωσις διατηρεῖται. Συνέπεια τούτων εἶνε ὅτι ἐὰν ὁ ἰδιοκτήτης συνωμολόγησεν πολυετὴ μίσθωσιν καὶ ἔλαβε προκαταβολικῶς τὸ μίσθωμα, οὐδὲν κατὰ τοῦ μισθωτοῦ δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ὁ μεσεγγυούχος. Ὁ μεσεγγυούχος δὲν δύναται νὰ ἔχῃ μείζονα δικαιώματα τοῦ κυρίου ὃν ἐν τῇ διαχειρίσει ὑποκατέστησε, ἐπομένως οὔτε νὰ ἐξώσῃ τὸν προκαταβάλοντα τὸ μίσθωμα μισθωτῇ, ὡς δὲν θὰ ἔδύνατο τοῦτο ὁ ἰδιοκτήτης. Τὸ ἴδιον ὀφείλομεν νὰ εἰπωμεν περὶ πάσης μεταξὺ ἰδιοκτήτου καὶ τρίτου ἐνοχικῆς συμβάσεως π. χ. ἐταιρικῆς καλλιεργείας κλπ.

Ἄν διὰ τινος συμβάσεως ὁ ἰδιοκτήτης ἔχῃ ἀναλάβει ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τοῦ τρίτου : π. χ. ὤρισμένων ἐπισκευῶν, προσ-

θηκῶν, βελτιώσεων, προκαταβολῶν εἰς καλλιέργειαν, ποῖος ὀφείλει τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συμπεφωνημένων ; Ὁ μεσεγγυούχος ὡς ὑποκαθιστῶν τὸν ἰδιοκτήτην ἐν τῇ διαχειρίσει ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ ὅλας τὰς συναφεῖς ὑποχρεώσεις ἅς συνωμολόγησεν ὁ ἰδιοκτήτης.

Δύναται νὰ παρατηρηθῇ ὅτι οὕτω διὰ τοιούτων συμβάσεων ματαιοῦται τὸ προνόμιον τῆς Τραπεζῆς περὶ μεσεγγυήσεως π. χ. ὅταν εὑρεθῇ πρὸ πολυχρονίου μισθώσεως δι' ἣν ὁ ἰδιοκτήτης προκαταβολικῶς ἔλαβε τὸ μίσθωμα, ἢ πρὸ ἐκχωρήσεως ἐκουσίας ἢ ἀναγκαστικῆς τῶν μισθωμάτων. Ὁ κίνδυνος εἶνε φανερός, ἀλλὰ ἐκ τούτου δὲν ἔπεται ὅτι ἡ μεσεγγύησις λύει τὴν μίσθωσιν. Τὸν κίνδυνον τοῦτον δύναται ν' ἀποτρέψῃ ἡ Τράπεζα ἐκποιοῦσα τὸ ἐνυπόθηκον, ὅτε κατὰ τὸν Ἀστ. Νόμον ἡ μίσθωσις λύεται.

§ 24.

Εὐθύνη μεσεγγυούχου.

Ἡ μεσεγγύησις ἀκινήτων κτημάτων δὲν εἶνε παρακαταθήκη, διότι παρακαταθήκη εἶνε ἡ ἀμισθὶ φύλαξις κινητῶν πραγμάτων. Ἡ ἐπὶ τῶν ἀκινήτων μεσεγγύησις, ἀπαιτοῦσα διοίκησιν, διαχείρισιν, σχέσις ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἐπιτρόπου, κηδεμόνος, συνδίκου κλπ. Καθ' ἀπάσας ταύτας τὰς σχέσεις οἱ διαχειριζόμενοι εὐθύνονται μέχρι τῆς ἐν τοῖς ἰδίοις ἐπιμελείας, αὕτη δ' εἶνε καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ μεσεγγυούχου αὐτὴν δὲ ὀφείλει καὶ ὁ δανειστής ἐνασκῶν τὸ *jus possidendi* § 9.

Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μεσεγγυούχου κατὰ τὴν κρίσιν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἤδη στηρίζεται εἰς ἔθιμον, διότι ἀνέκαθεν ἡ Τράπεζα ἀμείβει τοὺς μεσεγγυούχους, οὐδεὶς δὲ τῶν ὀφειλετῶν ἠμφισβήτησε τὸ δίκαιον τοῦτο, καὶ οὕτω διὰ πολυχρονίου καὶ ὁμοιομόρφου ἐφαρμογῆς ἐγένε- νήθη δίκαιον.

§ 25.

Ἀποδοχὴ μεσεγγυήσεως.

Ὁ διοριζόμενος μεσεγγυούχος δύναται νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὸν διορισμόν, καθ' ὅσον ἡ μεσεγγύησις δὲν θεωρεῖται *publicus*

Munus ὡς ἡ ἐπιτροπεία. Κατ' ἀναλογίαν Ν. 3 § 3 καὶ 4 Π. 42.1. Ν. 2 § 3. Βασιλ. 38. 12. Ἐὰν δεχθῇ καὶ θέλῃ νὰ παραιτηθῇ ἐξ εὐλόγου αἰτίας δεόν νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸ δικαστήριον. Ν. 5. § 2. Π. 16.3.

§ 26.

Ἀντικατάστασις μεσεγγυούχου.

Ὁ μεσεγγυούχος ἡ διορίζεται καθ' ὑπόδειξιν τῆς Τραπεζῆς ἡ κατὰ συμφωνίαν ἡ ἐξ ἐπαγγέλματος (ἄρθρα 21, 22 καὶ 23 τοῦ Ν.) Κατὰ πάσας τὰς περιστάσεις δύναται ἡ Τράπεζα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἐξ εὐλόγου αἰτίας. Περὶ τούτου οὐδὲν λέγει ὁ νόμος, ἀλλὰ εἶνε συνέπεια τοῦ δικαιώματος τὸ ὅποιον ἔχει ἡ Τράπεζα νὰ ζητήσῃ τὸν διορισμόν.

Ὁ ὀφειλέτης δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ μεσεγγυούχου ;

Κατὰ τὸ ἄρθρον 22 ὁ ὀφειλέτης ἔχει προθεσμίαν 15 ἡμερῶν διὰ νὰ εἰσαγάγῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τὰς ἐνστάσεις τοῦ κατὰ τοῦ διορισθέντος· ἄρα μετὰ τὰς 15 ἡμέρας δὲν δύναται νὰ υποβάλλῃ ἀντιρρήσεις, δηλαδὴ οὕτω θεωρεῖται σιωπηρῶς συναινῶν ὑπὲρ τοῦ διορισθέντος. Πλὴν ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὰς 15 ἡμέρας στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ υποβάλλῃ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ διορισθέντος δὲν ἔπεται βεβαίως καὶ ὅτι στερεῖται τοῦ δικαιώματος νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ διὰ λόγους προκύψαντας μετὰ τὸν διορισμόν του. Ἄλλο εἶνε ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ διορισθέντος καὶ ἄλλο εἶνε αἰτήσεις παύσεως αὐτοῦ διὰ λόγους ἀναφαινομένους μετὰ τὰς 15 ἡμέρας καὶ κατὰ τὴν διαχείρισιν τοῦ μεσεγγυούχου. Διὰ τὸ πρῶτον ὁ νόμος παρέχει προθεσμίαν τῷ ὀφειλέτῃ ἵνα ἐξακριβώσῃ τὰ προσόντα τοῦ διορισθέντος μεθ' ἣν προθεσμίαν ὁ σιωπήσας ὀφειλέτης θεωρεῖται ἐγκρίνων τὴν ἐκλογὴν. Ἄλλ' ὅταν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ὁ διορισθεὶς παράσχῃ ἀφορμὰς ἀνικανότητος, σφετερισμοῦ κλπ. ἐκάτερος τῶν διαφορομένων δύναται νὰ ζητήσῃ τὴν παύσιν του.

Κατὰ ποίαν διαδικασίαν θὰ εἰσαχθῶσι πρὸς ἐκδίκασιν αἱ ἀντιρρήσεις ; Κατὰ ποίαν ἢ αἰτήσεις περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ μεσεγγυούχου ἢ περὶ ἄρσεως τῆς μεσεγγυήσεως διὰ διαφόρους λόγους δικαιολογούντας αὐτὴν π. χ. πληρωμὴν τοῦ χρέους ; Ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἀντιδικίας εἶνε πρόδηλος καὶ φρονοῦμεν ὅτι ἡ διαδικασία τῶν συνοπτικῶν δικῶν εἶνε ἡ προσήκουσα.

§ 27.

Αἱ ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ διορισθέντος δὲν ἀναστέλλουν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς περὶ μεσεγγυήσεως ἀποφάσεως. Τοῦτο δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 22 καθ' ὃ «ἐὰν τὸ δικαστήριον διορίσῃ ἄλλον μεσεγγυοῦχον, οὗτος παραλαμβάνει τὴν διαχείρισιν παρὰ τοῦ προτέρου μεσεγγυοῦχου», ὅπερ δηλοῖ ὅτι ὁ διορισθεὶς ἐπιλαμβάνεται τῆς διαχειρίσεως, καίτοι ὑπεβλήθησαν ἀντιρρήσεις, μόνον δὲ ἐὰν γείνουν δεκταὶ αἱ ἀντιρρήσεις καὶ διορισθῇ ἄλλος τότε παραδίδει πούτῳ τὴν διαχείρισιν.

§ 28.

Παῦσις μεσεγγυήσεως.

Ἡ μεσεγγυήσις παύει βεβαίως ὅταν τὸ χρέος ἐξοφληθῇ ἢ ἡ ὑποθήκη ἀποσβεσθῇ οἰωδῆποτε νομίμῳ τρόπῳ. Ἐπίσης διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ὁ μεσεγγυοῦχος δι' οὗ ἐνασκεῖται τὸ *jus possidendi* ὑποχρεοῦται νὰ δώσῃ τὸ κατακυρωθὲν εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν. Αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν εἶχε καὶ ὁ δανειστὴς κατὰ τὸ Ρωμ. Δίκ. § 9 ἐνασκῶν τὸ *jus possidendi*, αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσιν ἔχει καὶ σήμερον ὁ κατὰ τὴν Πολ. Δίκ. μεσεγγυοῦχος ἐπὶ κινήτων (ἀρθρ. 887) ἥτοι νὰ παραδώσῃ αὐτὰ πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ δι' οὗ θὰ δοθῶσιν εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν. Μέχρις οὗ ὅμως ἐκτελέσῃ ὁ μεσεγγυοῦχος τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην διαχειρίζεται τὸ κτῆμα ὑπόχρεως πλέον ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Συνέπεια τούτου εἶνε ὅτι καὶ μετὰ τὸν πλειστηριασμὸν μέχρι τῆς παραδόσεως τοῦ μεσεγγυημένου εἰς ὑπερθεμα-

τιστήν — ὡς νομεύς δύναται νὰ συνομολογήσῃ συμβάσεις διαχειρίσεως π. χ. νὰ ἐκμισθώσῃ κλπ.

Ἐὰν ὁ μεσεγγυοῦχος ἔχῃ ἐκμισθώσῃ τὸ ἀκίνητον διὰ περισσότερον χρόνον, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ γείνῃ πλειστηριασμὸς τοῦ κτήματος, λύεται ἄρ' αὖτε ἡ μίσθωσις ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου 25 § 1 Ν. 32 Π. 19.2 καθ' ὅν ἡ πώλησις λύει τὴν μίσθωσιν ;

Πρέπει ν' ἀπαντήσωμεν καταφατικῶς. Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ ἄνω νόμος ὑποτίθῃσιν ἐκμίσθωσιν γενομένην ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου καθ' οὗ ὁ πλειστηριασμὸς, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τρίτου προσώπου, ἀλλὰ ὁ μεσεγγυοῦχος ἐνεργεῖ οἷον ὡς διοικητὴς τῶν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου καὶ ὡς ὑποκατάστατος αὐτοῦ, ἐπομένως δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀσχετον πρόσωπον.

Τίς θὰ συνεχίσῃ τὰς ἐκ τῆς διαχειρίσεως τοῦ μεσεγγυοῦχου ἐκκρεμεῖς δίκας μετὰ τὴν παῦσιν τῆς μεσεγγυήσεως ;

Τίς θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπὶ τῆς μεσεγγυήσεως συναφθεῖσθων συμβάσεων ;

Ἐὰν ἔπαυσεν ὁ μεσεγγυοῦχος μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ μεσεγγυήσις, δὲν γεννᾶται ζήτημα ὅτι ὁ δεύτερος μεσεγγυοῦχος, ὁ διαδεχάμενος τὸν πρῶτον, συνεχίζει τὴν διαχείρισιν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς, δὲν διακόπτεται μάλιστα οὔτε ἡ ἐκκρεμὴς δίκη, διότι ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν ὑπάγεται εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀρθροῦ 463 Πολ. Δικ.

Ἐὰν ἔπαυσεν ἡ μεσεγγυήσις, εἴτε διὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἴτε διὰ τῆς ἐξοφλήσεως ἢ οἰωδῆποτε ἄλλῳ τρόπῳ ἀποσβέσεως τῆς ὑποθήκης, ὁ κύριος, ἀναγκτῶν τὴν διαχείρισιν αὐτὸς δικαιούται νὰ συνεχίσῃ τὰς δίκας, αὐτὸς ὑποκαθίσταται, οὕτως εἶπεῖν, εἰς τὴν προτέραν θέσιν ἐν ᾗ εἶχεν ὑποκατάστατον τὸν μεσεγγυοῦχον. Ἡ λύσις εἶνε λογικὴ καὶ εὐκόλος ὅταν ἡ μεσεγγυήσις παύῃ χωρὶς νὰ ἀπομένῃ χρέος ὀφειλόμενον τῇ Τραπεζῇ. Ἐὰν ὅμως ὑφίσταται χρέος, ἡ Τράπεζα δύναται νὰ εἴπῃ τὸ ἐξῆς : Ὁ μεσεγγυοῦχος ὥφειλε κατὰ τὸ ἀρθρ. 20 νὰ δώτῃ πρὸς με τὰς εἰσπράξεις. Ἀρ' ἐγὼ εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῶν εἰσπράξεων διαρκούτης

τῆς μεσεγγυήσεως. Ἐὰν δὲν τὰς ἔδωκεν ὁ μεσεγγυοῦχος τοῦτο συνέβη διότι δὲν τὰς εἰσέπραξεν ἢ τὰς κατεγράσθη· ἄρα ἐγὼ δικαιουμαι νὰ ζητήσω ταύτας καὶ καταλογίσω εἰς τὸ χρέος ὅπερ ὑφίσταται, διότι δι' αὐτοῦ ἐνήσκουν τὸ *jus possidendi*.

Ἀντίρρησις κατὰ τοιαύτης παρατηρήσεως τῆς Τραπεζῆς εἶνε δύσκολος, ἀλλὰ πῶς δικονομικῶς θὰ ὑποκαταστήσῃ ἐν τῇ δίκῃ ὁ δανειστής (Τράπεζα) τὸν κύριον ἢ μεσεγγυοῦχον; Διὰ κυρίας παρεμβάσεως βεβαίως, ἣν πρέπει νὰ ἀπευθύνῃ κατὰ τοῦ ὀφειλέτου τρίτου καὶ τοῦ κυρίου ὅστις ἀντικατέστησε τὸν μεσεγγυοῦχον.

Ἄλλ' ἐὰν ὁ ὀφειλέτης εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος; π. χ. ὁ μεσεγγυοῦχος εἶχε μισθώσει τὸ κτῆμα εἰς τὸν ἰδιὸν τοῦ κυρίου καὶ πρόκειται νὰ ἐγερθῇ ἀγωγή περὶ ἐξώσεως κατ' αὐτοῦ, ἢ ἡγέρθη καὶ εἶνε ἐκκρεμής, ἢ ἐξεδόθη ἀπόφασις καὶ δὲν ἐξετελέσθη, ἢ ἡγέρθη ἢ πρόκειται νὰ ἐγερθῇ ἀγωγή περὶ τοῦ ὀφειλομένου μισθώματος ἐκ συμβάσεως ἣν συνῆψε διαρκούσης τῆς μεσεγγυήσεως ὁ ὀφειλέτης κύριος μετὰ τοῦ μεσεγγυοῦχου. Ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ ἂς υποθέσωμεν ὅτι ἐκπλειστηριάζεται τὸ κτῆμα καὶ παύει οὕτω ἡ μεσεγγυήσις. Πρόκειται ἤδη περὶ τῶν ἄνω ἀγωγῶν αἵτινες ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μεσεγγυήσεως. Τίς θὰ ἐγείρῃ ἢ ἐξακολουθήσῃ αὐτάς; Ὁ μεσεγγυοῦχος ἔπαυσεν. Ὁ ὀφειλέτης βεβαίως, ὅχι, διότι αἱ ἀγωγαὶ εἶνε καθ' ἑαυτοῦ. Ἡ Τράπεζα ἥτις ἔχει συμφέρον πρόδηλον, πῶς θὰ ἐνασκήσῃ αὐτάς;

Δὲν ὑπάρχει εὐλογος ἄλλη λύσις. Πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὰς ἀγωγὰς σθεννυμένας ἐκτὸς τῆς ἀγωγῆς περὶ ἐξώσεως ἣν διατηρεῖ ὁ μεσεγγυοῦχος ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως ἣν ἔχει (ἴδε § 29) νὰ δώσῃ τὸ κατακυρωθὲν εἰς τὸν ὑπερθεματιστήν.

§ 29.

Κατὰ τίνος θὰ ἀπευθυνθῇ ἡ ἀγωγή ἐπὶ παραλείψει τῆς κατοχῆς τοῦ πλειστηριασθέντος; Ἡ ἀκριβέστερον, πρὸς ποῖον θὰ παραδώσῃ ὁ μεσεγγυοῦχος τὸ κατακυρωθέν;

Τὸ ἄρθρον 980 Π. Δ. ἀναφέρει τὸν ὀφειλέτην ὡς ὑπόχρεων

νά παραιτήσῃ τὴν κατοχὴν καὶ κατὰ τοῦτου προσήκουσαν τὴν σχετικὴν ἀγωγὴν. Νομίζομεν ὅτι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔσχεν ὑπ' ὄψιν τὴν συνηθεστέραν περίπτωσιν καθ' ἣν ὁ ὀφειλέτης διετηρήθη ἐν τῇ διακατοχῇ ὡς μεσεγγυοῦχος, ἄρθρ. 961 Πολ. Δικ. ἀλλ' ἐὰν ὁ ὀφειλέτης ἀντικατεστήθῃ ἐν τῇ διακατοχῇ ὑπὸ ἄλλου μεσεγγυοῦχου, ἢ ἐὰν ἄλλος ἦτο ὁ μεσεγγυοῦχος π. χ. μισθωτῆς, ἢ ἐὰν εἶχε διορισθῇ ὁ τοῦ εἰδικοῦ περὶ Τραπεζίης νόμου ΦΚΣΤ', τότε ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται νὰ ἐναχθῇ εἰς ἀπόδοσιν τῆς διακατοχῆς ἢς ἐστερήθη ἀρχῇθεν κατὰ τὰ ἐν § 22 εἰρημένα· μόνος ὑπεύθυνος εἶνε ὁ λαβὼν αὐτὴν μεσεγγυοῦχος καὶ οὗτος εἶνε ὑποχρεωὲς νὰ παραιτήσῃ τὴν διακατοχὴν, κατ' αὐτοῦ δὲ προσήκει ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 980 Πολ. Δικ. ἀγωγὴ. Μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ αὐτὸς ὁ κύριος δὲν κατέχει πλέον ὥς κύριος, ἀλλὰ ὡς μεσεγγυοῦχος, ὡς σαφέστατα ὀρίζει τοῦτο τὸ ἄρθρ. 961 Π. Δ. καὶ τὸ ἄρθρ. 681 Γαλλ. Πολ. Δικ. ἐξ ἧς ἐλήφθη τὸ τῆς ἡμετέρας, ἄρα ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 980 Π. Δ. ἀγωγὴ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ δὲν εἶνε ἰδιώνυμος ἀγωγὴ ἐφευρεθεῖσα ὑπὸ τῆς Πολ. Δικ. ἀλλὰ ἡ τοῦ Ν. 8 C. 3. 42. Βασ. 15—δ'.—28 (Καλλ. Ἐνοχ. § 176). Ἡ μεσεγγυήσις, εἴτε συνεπείᾳ κατασχέσεως, εἴτε δυνάμει τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ', δὲν σκοπεῖ μόνον τὴν ἀσφάλειαν τῶν μισθωμάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ πράγματος, καὶ, κατὰ τὴν προέχουσαν τῇ μεσεγγυήσει ἔννοιαν, ὑποχρεοῖ τὸν μεσεγγυοῦχον εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πράγματος τῷ δικαιωθέντι, ἢτοι τῷ ὑπερθεματιστῇ. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην καθίστησι σαφεστέραν ἡ ἐπὶ τῶν κινητῶν μεσεγγυήσις. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 888 ὁ φύλαξ εἶνε ὑπεύθυνος νὰ παραδώσῃ τὸ κατεσχημένον πρὸς τὸν συμβολαιογράφον. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 962 Π. Δ. καὶ αὐτὸς ὁ κύριος θεωρούμενος μεσεγγυοῦχος ὀφείλει ὡς τοιοῦτος νὰ παραδώσῃ τοὺς καρποὺς τῷ συμβολαιογράφῳ, ὅπερ δηλοῖ ὅτι δὲν εἶνε πλέον οὗτος νομεὺς αὐτῶν καὶ τοῦ πράγματος, ἀλλὰ ὡς μεσεγγυοῦχος κατέχει ἀμφοτέρω καὶ διὰ τῶν σχετικῶν ἀγωγῶν δύναται νὰ καταδιωχθῇ εἰς ἀπόδοσιν, ἐκτὸς τούτων ἡ ἐνυπόθηκος Τράπεζα διὰ τοῦ μεσεγγυοῦχου ἀσκαῖ τὸ *jus possidendi* καὶ, ὡς καὶ σήμερον ἔτι, ἐκποιουμένου τοῦ ἐνεχύρου ὀφείλει ὁ ἐνε-

χυροῦχος δανειστής νὰ παραδώσῃ τὸ ἐνέχυρον πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν (§ 9), οὕτω καὶ ὁ μεσεγγυοῦχος τοῦ εἰδικοῦ Νόμου ὀφείλει νὰ παραδώσῃ τοῦτο πρὸς τὸν ὑπερθεματιστὴν.

§ 30.

Δαπάναι μεσεγγυούχου.

Κατὰ τὸ P. Δ. ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής ἐνασκῶν τὸ *jus possidendi* καὶ καταβαλὼν δαπάνας ἀναγκαίας (N. 8. B. 25.1) ἢ ἐπωφελεῖς (N. 25. Βασιλ. αὐτόθι) ἔχει δικαίωμα παρακατασχέσεως. Τοῦτο ὀρίζει καὶ τὸ ἄρθρ. 8 καὶ 10 τοῦ Νόμου περὶ ἐνεχύρου. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀναμφισβητήτως ἔχει καὶ ὁ μεσεγγυοῦχος τοῦ εἰδικοῦ νόμου δι' οὗ ἐνασκεῖται τὸ *jus possidendi*· ἀλλ' ἐρωτᾶται τὸ δικαίωμα τοῦτο ἀντιτάσσεται κατὰ τοῦ ὀφειλέτου μόνον τοῦ ἐπιδιώκοντος τὴν ἀνάληψιν τοῦ ἐνεχύρου ἢ καὶ κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ; Ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ μεσεγγυοῦχος διαχειρίζεται ἀγροτικὸν κτῆμα, π. χ. σταφιδάμπελον, καὶ ὅτι ἡ μεσεγγύησις λήγει περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς συλλογῆς τοῦ καρποῦ. Πῶς θ' ἀναλάβῃ τὰς δαπάνας ἃς κατέβαλε διὰ τὴν καλλιέργειαν ὁ μεσεγγυοῦχος; Ἡ πῶς θ' ἀναλάβῃ ἄλλας ἀναγκαίας καὶ ἐπωφελεῖς δαπάνας μετὰ τὴν κατακύρωσιν τοῦ κτήματος;

Κατὰ τὸ P. Δίκ. N. 1. Πανδ. 20.6 ὁ διοικητὴς ἀλλοτρίων ἢ ἐντολοδόχος δαπανήσας ἔχει ἐνστάσιν παρακατασχέσεως. Ταιαύτην ἐνστάσιν ἐπισχέσεως ἀντέταξεν ὁ ἐντολοδόχος, διαχειριστὴς ἐν γένει κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ, ὁ δὲ Α. Π. διὰ τῆς 133 τοῦ 1882 ἀπεφάνητο ὅτι «Δὲν δικαιούται ἀπέναντι τοῦ ὑπερθεματιστοῦ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ προνόμιον ἐπισχέσεως πρὸς ἀπόληψιν τῶν δαπανῶν του ὁ ἐντολοδόχος ἢ διοικητὴς ἀλλοτρίων, διότι ὁ ὑπερθεματιστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀφ' ὧν τῶν προνομίων (ἄρθρ. 997 Π. Δ.) καὶ ἐπομένως ὁ δαπανήσας ὀφείλει ν' ἀναγγελθῇ καὶ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διανομὴν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος» (ἴδε ἀπόφ. ἐν Βασιλ. Ζέπου, σελ. 394 καὶ 1028). Κατὰ τῆς ὁρθότητος τῆς λύσεως παρατηρητέον τὸ ἑξῆς:

Α'. Διὰ τὰς ἐπωφελεῖς δαπάνας δὲν δίδεται προνομιακὴ κατὰ-
τάξις (Καλ. § 369 καὶ 371. Οἰκ. § 277 σημ. 10. Πολ. Δικ. §
75 σημ. 2 'Αστ. Δικ.). Ἐπομένως ἡ ἀναγγελία δὲν ἐξασφαλίζει
παντάπασι τὴν ἀπόληψιν τῶν δαπανῶν, διότι ἀμφίβολον εἶνε ἂν
ὑπάρχῃ περίσσευμα διὰ τὰ καταταχθῇ ὁ δαπανήσας. Ἀλλὰ καὶ
ὅταν αἱ δαπάναι ἀπολαύσῃ προνομιακῆς κατατάξεως, εἴτε διότι
εἶνε ἀναγκαῖαι, εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἡ ἀναγγελία δὲν ἐξασφαλίζει
τὴν ἀπόληψιν τῶν, εἴτε διότι πολλάκις τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν
ἐπαρκεῖ πρὸς πληρωμὴν τῶν γενικῶν προνομίων τοῦ ἄρθρ. 941,
εἴτε διότι οἱ καρποὶ π. χ. δὲν πλειστηριάζονται χωριστὰ ἐφ' ὧν
ὑπάρχει προνόμιον. Τέλος ἡ ἀναγγελία δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἀπό-
ληψιν τῶν δαπανῶν. Πῶς ἄρα θὰ παραπέμψωμεν τὸν δαπανή-
σαντα εἰς τὴν ἄσκοπον ἀναγγελίαν καὶ θὰ στερήσωμεν τοῦτον
τῆς ἐνστάσεως παρακατασχέσεως;

Β'. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπισχέσεως δὲν εἶνε προνόμιον ἀλλὰ
μέσον ἀπολήψεως τῆς ἀπαιτήσεως (Οἰκον. § 75, σημ. 2 'Αστ.
Δικ.) ἀντιτασσόμενον ὑπὸ τοῦ δαπανήσαντος κατὰ τοῦ ἐπιδιώ-
κοντος νᾶφαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα, ἀδιαφόρως ἂν πρόκηται νὰ τὸ πλει-
στηριάσῃ ἢ μὴ καὶ ἀσχέτως πρὸς τὴν πηγὴν τῶν δικαιωμάτων
αὐτοῦ. Ὁ Ρ. Νόμος μάλιστα δὲν ἐδίδε πάντοτε τῷ δαπανήσαντι
ἀγωγὴν, ἀλλὰ μόνον ἐνστασιν καὶ ἐπομένως ὁ δαπανήσας δὲν
ἠδύνατο καὶ νὰ καταλεχθῇ μετὰξὺ τῶν δανειστῶν τοῦ ὀφειλέτου,
διὰ τοῦτο δὲ καὶ δὲν λογίζεται ὡς προνομιοῦχος ἢ ἀπαίτησις.
Κατὰ τὸ Ρ. Δ. ὁ δανείσας πρὸς διατήρησιν ἢ διάσωσιν τοῦ πράγ-
ματος ἀπῆλθε προνομίου οὐχὶ δὲ ὁ ἀμέσως δαπανήσας. Ἀντι-
θέτως κατὰ τὴν Πολ. Δικ. ὁ πρῶτος δὲν ἀπολαύει προνομίου, καὶ
μόνον ὁ ἀμέσως διατηρήσας ἀπολαύει τοιοῦτου (Καλλ. § 369).

Γ'. Αἱ προνομιακῆς κατατάξεως ἀπολαύουσαι ἀπαιτήσεις κατὰ
τὴν Πολ. Δικ. δὲν εἶνε βάρη τοῦ κτήματος ὥστε νὰ εἶνε ἀνάγκη
ἀπαλλαγῆς· ἀπλῶς εἶνε ἀπαιτήσεις ἀπολαύουσαι προνομιακῆς
κατατάξεως ἐπὶ τοῦ τιμήματος ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐκποιηθῇ ἐν πλει-
στηριασμῷ.

Οὕτω ὡς προνόμιον τοῦ ἄρθρ. 997 πρέπει νὰ νοήσωμεν οὐχὶ

τὰς ἀπαιτήσεις τὰς ἀπολαυούσας προνομιακῆς κατατάξεως, ἀλλὰ τὰ πραγματικά βάρη (ὑποθήκην, ἐνέχυρον)· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐκτείνωμεν τὴν ἔννοιαν τῶν προνομίων εἰς πάσας τὰς ἀπολαυούσας δικαιώματος πρωτοπραξίας ἀπαιτήσεις δέον νὰ νοηθῇ τὸ πρᾶγμα οὕτω: Μετὰ τὴν κατακύρωσιν τοῦ πράγματος δὲν δύναται πλέον καμμία προϋφισταμένη προνομιακὴ ἀπαίτησις νὰ βαρύνῃ τὸ τίμημα τοῦ πράγματος, ὥστε ἐὰν τυχόν τοῦτο ἐκ νέου πλειστηριασθῇ κατὰ τοῦ ἀγοραστοῦ οὐδεμία ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ μετάσχη τῆς διανομῆς. Δὲν νομίζομεν ἄρα ἀναμφισβήτητον τὴν ὁρθότητα τῆς ἀποφάσεως καὶ συμπεραίνομεν, ὅτι ὁ δαπανήσας μεσεγγυούχος ἔχει τὴν ἐνστάσιν παρακατασχέσεως κατὰ τοῦ ὑπερθεματιστοῦ. Τὸ ἴδιον ζήτημα γεννᾶται καὶ περὶ τῶν δαπανῶν τοῦ τρίτου διακατόχου, ἀλλ' οὗτος διὰ μὲν τὰς ἀναγκαίας ἐνστάσιν παρακατασχέσεως δὲν ἔχει (N. 44. Π. 39.2. Wind § 235, σημ. 15), διὰ δὲ τὰς ἐπωφελεῖς εἶνε ἀσυμβίβαστος ἡ ἐνστάσις παρακατασχέσεως τὴν ἐδίδε τὸ P. Δίκ. τῷ καλῇ τῇ πίστει δαπανήσαντι (N. 29. B. 25.2) πρὸς τὸ ἄρθρ. 38 N. ὑποθ. (Οἶκον. § 173, σημ. 10. Παπαρ. § 726, Καλλ. § 556, Wind § 235, σημ. 14. Σχέτιτον πρὸς Παπαρ. § 725, Καλλ. § 560). Προκειμένου ὁμῶς περὶ τοῦ ἀπλοῦ τρίτου νομέως τὸ ζήτημα τῶν δαπανῶν λυθήσεται ὡς ἐν τῇ διεκδικητικῇ ἀγωγῇ, διότι ἡ ἀσκησις κατ' αὐτοῦ τῆς ὑποθηκικῆς ἀγωγῆς, ἥτις πράγματος ἐκδίκησίς ἐστι N. 17. B. 25.2, δὲν χειροτερεύει τὴν θέσιν του, ὁ ὑπερθεματιστῆς ἄρα δύναται νὰ εὐρεθῇ πρὸ ποικίλων δικαιωμάτων τοῦ ἀπλοῦ τρίτου νομέως, καὶ τοῦ μεσεγγυούχου.

§ 31.

Ἄρθρον 21.

Τὸ Δικαστήριον διορίζει τὸν παρὰ τῆς Τραπεζῆς προτεινόμενον μεσεγγυούχον ἐπὶ κινδύνῳ καὶ εὐθύνῃ αὐτῆς. Ἡ δὲ ἀπόφασις εἰς οὐδὲν ἔνδικον μέσον ὑπόκειται.

Τὸ ἄρθρον εἶνε σαφές· ὁ κίνδυνος καὶ ἡ εὐθύνη τῆς Τραπεζῆς παύουσιν εἰς τὰς περιπτώσεις τοῦ ἄρθρ. 23. Ἡ ἀπόφασις δὲν ὑπό-

κειται εἰς ἐνδίκον μέσον εἴτε τακτικὸν εἴτε ἑκτακτον. Εἰς « οὐδὲν ἐνδίκον μέσον » ὀρίζει ὁ νόμος.

Πῶς θὰ προστατευθῇ ὁ ὀφειλέτης ὅστις ἔχει βασίμους ἀντιρρήσεις κατὰ τοῦ μέτρου τῆς μεσεγγυήσεως π. γ. ἐξόφλησιν, ἀνυπαρξίαν ὑποθήκης, ἀκυρότητα ἐγγραφῆς κλπ; Ἡ διάταξις ὑπερηκόντισε πᾶν μέτρον προστασίας τῶν συμφερόντων τῆς ἐνυποθήκου Τραπεζῆς. Ἐὰν μάλιστα ὑποτεθῇ ὅτι ἡ διὰ τὸν διορισμὸν μεσεγγυούχου διαδικασία εἶνε ἡ ἐπ' ἀναφορᾶ, καθ' ἣν ὁ καθ' οὗ ἡ μεσεγγυήσις δύναται καὶ νὰ μὴ κλητευθῇ, τότε ἐρήμην τοῦ ὀφειλέτου διατάσσεται ἡ μεσεγγυήσις καὶ ἀπορεῖ τις κατὰ ποῖον τρόπον δύναται νὰ ἀρθῇ τὸ παρανόμως ληφθὲν μέτρον! Μόνον μέσον ἐνδείκνυται ἡ περὶ ἐξαλείψεως τῆς ὑποθήκης ἀγωγή καὶ ἡ συνέπεια ταύτης, ἡ ἀποζημίωσις διὰ τὸ παρανόμως ληφθὲν μέτρον.

Καὶ ἄλλη διάταξις τοῦ Νόμου ὑπάρχει ἐξαιρετικὴ ὑπὲρ τῆς Τραπεζῆς π. γ. ἀρθρ. 17 τοῦ Ν. 1841 ὡς πρὸς τὰ ἐνέχυρα δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρθρ. 21.

Τρίτοι δὲν κωλύονται βεβαίως νὰ προσβάλλωσι διὰ τριτανάκοπῆς τὴν ἀπόφασιν περὶ μεσεγγυήσεως, ὡς ἐν τῷ ἀρθρῳ 645 Π. Δ. ὀρίζεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιστῶσι κατὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ μεσεγγυούχου ἐγείροντες τὰς περὶ νομῆς ἀγωγὰς ἢ καὶ προσωρινὰ μέτρα προκαλοῦντες, ἐκτὸς ἐὰν κατ' αὐτῶν ἐζητήθῃ ἡ μεσεγγυήσις ὡς τρίτων διακατόχων ἢ καὶ ἀπλῶν νομέων.

Ἐὰν προκληθῶσι προσωρινὰ μέτρα κατὰ τοῦ μεσεγγυούχου ἡ ἀγωγή θ' ἀπευθυνθῇ κατ' αὐτοῦ ἀτομικῶς ἢ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του; Εἶνε ἀδιάφορον ἂν ἡ ἀποβολὴ γίνεται ἰδίῳ ἢ ἀλλοτρίῳ ὀνόματι Wind § 160 N. 1 § 20. Π. 43.16 καὶ N. 4 Π. 43.16. Ἐκεῖνος ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐγένοντο ἐνέχεται εἰς τὸ περιελθόν. Δὲν πρόκειται νομίζομεν περὶ τούτου. Εἶνε διάφορον τὸ ζήτημα ὅταν τις ἐνεργῇ ἐντολῇ ἄλλου N. 1 § 12 N. 1 § 13 Π. 43.16: Ἐπίσης εἶνε διάφορον τὸ ζήτημα ἂν ἐνήργησεν ἄνευ μὲν ἐντολῆς ἀλλὰ ὀνόματι ἄλλου N. 1 § 20 καὶ N. 4 Π. 43.16, καὶ διάφορον ὅταν τις ἐνεργῇ ὑπὸ ὠρισμένην ιδιότητα π. γ. ὡς Δήμαρχος ἐκπροσωπῶν τὸν Δῆμον, Ὑπουργός, ἐπίτροπος, μεσεγγυούχος.

κλπ. Ἐν ταῖς περιπτώσεσι ταύταις δέον νά ἐναχθῇ ὑπὸ τὴν ιδιότητά του ἵνα τέλος ἔχῃ καὶ ἀποτέλεσμα ἢ ἀπόφασις.

§ 32.

Ἄρθρον 22.

«Ὁ κάτοχος ἐνυποθήκου κτήματος δύναται ἐντὸς προθεσμίας 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς διορισάσης τὸν μεσεγγυοῦχον ἀποφάσεως νά εἰσάξῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὰς ἐνστάσεις του κατὰ τοῦ διορισθέντος μεσεγγυοῦχου. Τὸ δὲ δικαστήριον ἂν εὔρῃ αὐτὰς βασίμους, διορίζει ἄλλον μεσεγγυοῦχον, ὅστις παραλαμβάνει τὴν διαχείρισιν παρὰ τοῦ προτέρου μεσεγγυοῦχου.

Κατὰ τὸ ἄρθρ. τοῦτο δύναται νά προτείνῃ ἐνστάσεις κατὰ τοῦ διορισθέντος μεσεγγυοῦχου. Ὁ νόμος ὑποθέτει ὅτι ὁ ὀφειλέτης δὲν ἐδικάσθη κατ' ἀντιμωλίαν ὅταν διωρίσθῃ ὁ μεσεγγυοῦχος ἢ μᾶλλον δὲν δικάζεται ἢ αἵτησις κατ' ἀντιδικίαν.

Αἱ ἐνστάσεις δὲν δύνανται νά ἔχουν ὡς ἀντικείμενον τὸ νόμιμον τοῦ μέτρου τῆς μεσεγγυήσεως ἀλλὰ μόνον τὴν ἱκανότητα, ἐντιμότητα, ἐμπειρίαν κλπ. τοῦ προσώπου τοῦ μεσεγγυοῦχου.

Ὁ Νόμος ὀρίζει ὅτι ἐνστάσεις δύναται ν' ἀπευθύνῃ ὁ κάτοχος. Κάτοχον νοεῖ ὁ νόμος τὸν ὀφειλέτην κύριον ἢ τὸν τρίτον διακάτοχον ἢ πάντα κάτοχον τοῦ ἐνυποθήκου.

§ 33.

Ἄρθρον 23.

«Ὁ κίνδυνος καὶ ἡ εὐθύνη τῆς Τραπεζῆς διὰ τὸν παρ' αὐτῆς προταθέντα μεσεγγυοῦχον παύουσιν, ἅμα παρέλθῃ ἡ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ὡρισμένη προθεσμία, χωρὶς νά κάμῃ ὁ κάτοχος ἔνστασιν κατ' αὐτοῦ ἢ ἀμφοτέρω τὰ μέρη συμφωνήσωσι περὶ τοῦ διοριστέου μεσεγγυοῦχου ἢ τὸ δικαστήριον διορίσῃ αὐτὸν ἐξ ἐπαγγέλματος».

§ 34.

Ἄρθρον 24.

«Ἡ Τράπεζα πρὶν ἢ προβῇ εἰς τὴν ἀναγκαστικὴν ἐκποίησην τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος, ὅπερ δύναται νά πράξῃ καὶ πρὸ τοῦ διορισμοῦ

τοῦ μεσεγγυούχου καὶ μετὰ ταῦτα, κοινοποιεῖ πρὸς τὸν ὀφειλέτην ἐπιταγὴν κατὰ τὸ ἄρθρ. 863 τῆς Πολ. Δικονομίας.

«Ἐὰν τὸ ἐκτελούμενον ἔγγραφον ᾗται συμβόλαιον δανείου δι' ἀνοικτοῦ λογαριασμοῦ ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν ἐπιταγὴν ἀντίγραφον ἀποσπάσματος ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Τραπεζῆς ἐμφαῖνον τὴν πιστοχρέωσιν τοῦ ὀφειλέτου. Τὸ δὲ ἀπόσπασμα τοῦτο θεωρεῖται ὡς ἐκτελεστὸν ἔγγραφον ἐπιφυλαττομένου τῷ ὀφειλέτῃ τοῦ δικαιώματος ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ λογαριασμοῦ. Ἡ ἀμφισβήτησις αὕτη δὲν ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ ἐπιταγὴ ἐγγράφεται εἰς τὸ κατὰ τὸ ἄρθρον 960 τῆς Πολ. Δικονομίας κρατούμενον παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος βιβλίον τῶν κατασχέσεων. Ἄν ὁ ὀφειλέτης εὐρίσκηται ἐκτὸς τοῦ κράτους ἢ ἐπιταγὴ κοινοποιεῖται εἰς τὴν ἐν Ἑλλάδι κατοικίαν του ἂν ἔχῃ τοιαύτην, καὶ εἰς τὸν Εἰσαγγελέα τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ ὁποίου κεῖται τὸ κτῆμα, ὅστις ἐνεργεῖ κατὰ τὰ ἐν τῷ ἐδαφίῳ 6 τοῦ ἄρθρου 145 τῆς Πολ. Δικονομίας ὠρισμένα.»

Ἐρρήθη ἐν § 8 ὅτι ἡ μεσεγγύησις δύναται νὰ ζητηθῇ καὶ μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς ἐκποιήσεως. Ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχέσεων τὸ κτῆμα θεωρεῖται κατεσχημένον, ἐπομένως ἐκτοτε στερεῖται ὁ ὀφειλέτης τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαλλοτριώσεως (ἄρθρ. 30 τοῦ Νόμου καὶ 963 Π. Δ. Α. Π. 237 τοῦ 1878 «Θέμις» ἔτος Α' φύλλον 1ον).

Ἄν ἡ ἐπιταγὴ δὲν ἐγγραφῇ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχέσεων; Φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἐγγραφὴ τῆς ἐπιταγῆς ἀπαιτεῖται διὰ νὰ ἐπέλθουν αἱ συνέπειαι τοῦ ἄρθρου 30 καὶ 36 τοῦ Νόμου, δὲν εἶνε δ' ἄκυρος ἡ ἐκτέλεσις. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 25. τοῦ Νόμου καθ' ὃ μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐπιταγῆς δύνανται νὰ ἐκδοθῶσι προγράμματα, ἄρα ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐπιταγῆς εἶνε ἀναγκαῖον προαπαιτούμενον οὐχὶ καὶ ἡ ἐγγραφὴ ταύτης (ἴδε καὶ § 39).

Τί θὰ ἐγγραφῇ ἐν τῷ βιβλίῳ; Ἡ ἐπιταγὴ μόνον ἢ ὁλόκληρος ὁ τίτλος μετὰ τῆς ἐπιταγῆς; Τοῦτο βεβαίως διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 863 Πολ. Δικονομίας μέρος ἀναπόσπαστον τῆς ἐπιταγῆς εἶνε ὁ τίτλος· τοῦτο δὲ εἶνε τόσῳ μᾶλλον ἀναγκαῖον, καθ' ὅσον ἐν τῷ τίτλῳ περιγράφονται τὰ ἐνυπόθηκα καὶ μόνον διὰ τῆς καταχωρίσεως τοῦ τίτλου λαμβάνει τις γνῶσιν τῶν κατεσχημένων, ὡς γί-

νεται διὰ τῆς καταχωρίσεως τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως, ἣν ἀναπληροῖ ἐνταῦθα ἡ καταχώρισις τοῦ τίτλου.

Τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐπιταγῆς οὐδαμῶς ἀναπληροῖ ἡ κοινοποίησις τῶν προγραμμάτων τοῦ πλειστηριασμοῦ. Προθεσμία πρὸς πληρωμὴν μετὰ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐπιταγῆς δὲν δίδεται ὡς δίδεται τοιαύτη ὀκταήμερος ἐπὶ κοινῶν ἐκτελέσεων Πολ. Δικ. ἄρθρ. 866. Τοῦτο προκύπτει ἐκ τοῦ ἄρθρ. 25 καθ' ὃ ἡ ἐκτέλεσις γίνεται μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 26 καθ' ὃ ἡ προθεσμία τῶν 4 καὶ 8 ἐβδομάδων ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς χωρὶς νὰ μεσολαβῇ ἑτέρα τις προθεσμία.

Τὸ ἄρθρον 954 § 1 Πολ. Δικ. δὲν τηρεῖται ἐπὶ τῶν ἐκτελέσεων τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων. Τὸ ἄρθρ. 954 § 2 ἐφαρμοστέον καὶ ἐνταῦθα. Τοῦτο ἐνδείκνυται ἐκ τῶν ἄρθρ. 19 καὶ 24 τοῦ νόμου, προβλεπόντων τὴν ἐκποίησιν τῶν ἐνυποθήκων κτημάτων καὶ ἐκ τοῦ ἄρθρ. 30 τοῦ Καταστατικοῦ, καθ' ὃ «ἐὰν ἐκποιουμένων τῶν ὑπεγγύων πραγμάτων δὲν ᾔθελεν ἐξοφληθῇ τὸ χρέος θέλει ἐνεργηθῇ ἐκποιήσις τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας». Περίπου τὰ αὐτὰ καὶ τὸ ἄρθρον 18 τοῦ Καταστατικοῦ.

Σημειοῦμεν ὅτι, ἐὰν διὰ τὴν εἰσπραξίν τοῦ ὑπολοίπου μετέλθῃ ἀναγκαστικὰ μέσα ἡ Τράπεζα θέλει ἀκολουθήσει τὰς διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ οὐχὶ τοῦ Εἰδικοῦ Νόμου, καθ' ὅσον οὗτος ρυθμίζει τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποιήσεως τῶν δοθέντων εἰς ὑπόθηκην ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου. Ἐὰν ὁ ὀφειλέτης εἶνε ἀγνώστου διαμονῆς ἐφαρμοστέον τότε τὸ ἄρθρ. 146 Πολ. Δικ.

§ 35.

Ἄρθρον 25.

«Ἡ Τράπεζα μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐπιταγῆς δημοσιεύσει δι' ἐφημερίδος καὶ διὰ τοιχοκολλήσεως τὸ πρόγραμμα τοῦ πλειστηριασμοῦ τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος.»

§ 36.

Ἄρθρον 26.

«Τὸ πρόγραμμα τοῦτο περιέχει :

α'.) Τὸ ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ ὀφειλέτου.

β'.) Περίληψιν τῆς ἐπιταγῆς.

γ'.) Τὸ εἶδος, τὴν θέσιν, τὰ ὅρια καὶ τὴν ὡς ἔγγιστα ἔκτασιν τοῦ κτήματος.

δ'.) Τὴν παρὰ τῆς Τραπεζῆς γενομένην πρώτην προσφορὰν.

ε'.) Τοὺς ὅρους, τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τὸν ὑπάλληλον ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θέλει γίνει.

Ἐὰν τὸ κτῆμα εἴνε ἀξίας κατωτέρας τῶν χιλίων δραχμῶν κατὰ τὴν ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ἐκτίμησιν αὐτοῦ, ὁ πλειστηριασμός δὲν πρέπει νὰ γίνηται πρὸ τῆς παρελεύσεως τοῦλάχιστον τεσσάρων ἑβδομαδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς. Ἐπὶ δὲ κτημάτων ἀνωτέρας ἀξίας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκτίμησιν, ὁ πλειστηριασμός γίνεται μετὰ παρέλευσιν ὀκτῶ τοῦλάχιστον ἑβδομαδῶν ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς».

Ὁ χρόνος τοῦ πλειστηριασμοῦ ὀρίζεται ἀναλόγως τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος. Κατὰ τὴν Πολ. Δικον. ἄρθρ. 957 τὴν ἐκτίμησιν ποιῆται ὁ Δήμαρχος. Κατὰ τὸ ἐρμηνευόμενον ἄρθρον ὡς βάσις τῆς ἀξίας ὀρίζεται «ἡ ἐν τῷ δανειστικῷ συμβολαίῳ ἐκτίμησις.» Ὡς γινώσκωμεν, ἐν τοῖς δανειστικοῖς συμβολαίοις δὲν ὀρίζεται ἡ ἀξία τῶν ἐνυποθήκων, ἐπομένως δὲν εἶνε δυνατόν ἐντεῦθεν νὰ κανονισθῶσιν αἱ προθεσμίαι καὶ ἡ λοιπὴ διαδικασία τῆς ἐκποιήσεως. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ δανείου ἐνδείκνυται ἡ ἀξία τοῦ κτήματος, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 13 τοῦ Καταστατικοῦ καὶ ἄρθρ. 13 τοῦ Ν. 30 Μαρτίου 1841 ἡ Τράπεζα δὲν δανεῖζει ποτὲ ἐπέκεινα τοῦ ἡμίσεος τῆς ἀξίας τῶν κτημάτων, ἄρα ἡ ἀξία τῶν κτημάτων προσδιορίζεται ἐμμέσως ὡς διπλασία τοῦλάχιστον τοῦ δανεισθέντος ποσοῦ. Δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ καὶ περίπτωσις μὴ ἐπιβεβαιουσα τὰ ἀνωτέρω. Π. χ. κτῆμα διςχιλίων δραχμῶν βαρύνεται διὰ χρέος δρ. 400· ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ καὶ διπλασιαζομένου τοῦ δανείου δὲν εὐρίσκεται ἡ κατὰ τὴν ἐκτίμησιν ἀξία τοῦ κτήματος. Ἐπίσης δυνατόν πολλὰ νὰ ὑποθηκεύθησαν κτήματα δια-

φόρου αξίας πρόκειται δὲ νὰ πλειστηριασθῇ ἐν ἡ τινὰ ἐξ αὐτῶν. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ποσὸν τοῦ δανείου δὲν χρησιμεύει διὰ τὸν ὅρισμόν τῆς αξίας τοῦ κτήματος. Φρονοῦμεν ὅτι, ἐὰν ἐκ τοῦ δανειστικοῦ συμβολαίου δὲν προκύπτῃ ἡ ἀξία τοῦ κτήματος, δέον νὰ προσφύγωμεν ἐν τῇ ἐκθέσει ἐκτιμήσεως (ἄρθρ. 14 τοῦ Καταστατικοῦ· ἄρθρ. 13 Ν. 30 Μαρτίου 1841) ἥτις κατὰ τὸ ἄρθρ. 30 τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ' καὶ κατατίθεται. Ἐὰν τοιαύτη δὲν ὑπάρχῃ, ἀσφαλέςτερον εἶνε νὰ τηρηθῇ ἡ διαδικασία τῆς ἐκποιήσεως τῶν ἐχόντων μείζονα τῶν 1000 δραχμῶν ἀξίαν. Τὸ ζήτημα τῆς ἀξίας κέκτηται σημασίαν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρ. 31 § 2.

Κατὰ τὸν Ν. ΒΥΕΑ' ἄρθρ. 3 «ἡ ἐπὶ τῶν ἐνυποθήκων ἀκινήτων ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις γίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΦΚΣΤ' Νόμου.» Ἀλλὰ διὰ τὴν ἐγγράφην τῆς ὑποθήκης κατὰ τὸν νόμον τοῦτον δὲν προηγεῖται ἐκτίμησις οὐδ' ἄλλοθεν ποθεν βεβαιοῦται ἡ ἀξία τῶν ἐνυποθήκων. Ἡ ὑποθήκη ἐγγράφεται ἐκ τοῦ Νόμου ὡς ἐὰν τὸ συμβόλαιον ἦτο τελεσίδικος ἀπόφασις. Πῶς ἄρα θὰ κανονισθῇ ἡ ἀξία ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὁποίας θὰ ὁρισθῶσιν αἱ προθεσμίαι καὶ ἡ διαδικασία ἐκτελέσεως; Εἶνε φανερά ἡ ἔλλειψις τοῦ Νόμου καὶ ὡς μόνην θεραπείαν εὐρίσκομεν νὰ τηρηθῇ πάντοτε ἡ μεγαλύτερα προθεσμία, ἥτοι ἡ διὰ τὰ κτήματα τὰ ἔχοντα ἀξίαν μείζονα τῶν 1000 δραχμῶν. Ὁ ὀφειλέτης οὕτω δὲν δύναται νὰ παραπονεθῇ ἀφοῦ πρὸς τὸ συμφέρον του καὶ αἱ κοινοποιήσεις καὶ αἱ προθεσμίαι εἶνε εὐρύτεραι. Τὸ ζήτημα τῶν μειζόνων δαπανῶν περὶ ὧν εὐλογος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου ἀντίρρησης εὐχερῶς παρακάμπτει ὁ δανειστὴς παραιτούμενος τούτων.

§ 37.

*Ἀρθρον 27.

«Αἱ τοιχοκολλήσεις τοῦ προγράμματος γίνονται διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος· α') εἰς τὴν θύραν τοῦ καταστήματος τοῦ Πρωτοδικείου, καὶ τοῦ Εἰρηνοδικείου ἐν τῇ περιφερείᾳ τῶν ὁποίων κεῖται τὸ κτῆμα.

β'.) Εἰς τὴν θύραν τοῦ Δημαρχείου τοῦ τόπου ἔνθα κεῖται τὸ κτῆμα καὶ ἐπὶ τοῦ κτήματος αὐτοῦ ἂν ἔχῃ οἰκοδομήν.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἐπιδίδεται ἅπαξ εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους δανειστὰς καὶ εἰς τὸν ὀφειλέτην.

Μετὰ μίαν ἢ δύο, κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἀξίας τοῦ κτήματος, δημοσιεύσεις ἢ τοιχοκολλήσεις τοῦ προγράμματος εἰς τὰ διαληφθέντα μέρη καὶ τὴν πρὸς τὸν ὀφειλέτην καὶ τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς ἐπίδοσιν αὐτοῦ, ὁ πλειστηριασμός γίνεται ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐνώπιον Εἰρηνοδίκου ἢ Συμβολαιογράφου ἐν τῷ δήμῳ ὅπου κεῖται τὸ κτῆμα.

Αἱ δημοσιεύσεις καὶ αἱ τοιχοκολλήσεις γίνονται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ περιπτώσει τοῦ τελευταίου ἐδαφίου τοῦ 26 ἄρθρου τρεῖς τοῦλάχιστον ἑβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριαμοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἕξ τοῦλάχιστον ἑβδομάδας πρὸ αὐτοῦ ἢ πρώτη καὶ ἡμέρας ὀκτὼ μέχρι δεκαπέντε πρὸ αὐτοῦ ἢ δευτέρα. Προσέτι ἡ τοῦ προγράμματος ἐπίδοσις εἰς τε τοὺς ἐνυποθήκους δανειστὰς καὶ τὸν ὀφειλέτην γίνεται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ τῶν ἀνωτέρω περιπτώσεων τρεῖς τοῦλάχιστον ἑβδομάδας πρὸ τοῦ πλειστηριαμοῦ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἕξ τοῦλάχιστον πρὸ αὐτοῦ.

Τοῦ ἐν τῷ ἄρθρῳ 966 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ἀναφερομένου δικαιώματος δύναται νὰ γενῇ χρήσις ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπίδουσεως τῆς ἐπιταγῆς.

Πρὸς ποίους ἐνυποθήκους δεόν νὰ κοινοποιηθῇ τὸ πρόγραμμα; Ἐπὶ κοινῶν ἐκτελέσεων νοοῦνται οἱ μέχρι τῆς κατασχέσεως ἔχοντες ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην. Α. Π. 270 τοῦ 1852 (ἄλλως Ρουσόπουλος σελὶς 105, πρὸς ὅλους τοὺς ἐγγράψαντας κατὰ τὸν χρόνον τῆς κοινοποιήσεως πρὸς τινὰς ἐξ αὐτῶν). Ἐπὶ ἐκτελέσεως κατὰ τὸν Ν. ΦΚΣΤ' ἡ ἐγγραφή τῆς ἐπιταγῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν κατασχέσεων κατὰ τὸ ἄρθρον 24 ἰσοδυναμεῖ πρὸς κατάσχεσιν, ἄρα τὸ πρόγραμμα θὰ κοινοποιηθῇ πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην μέχρι τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς.

Πρὸς τοὺς ἔχοντας ἐγγεγραμμένην Προσημείωσιν οὔτε ἡ Πολ. Δικ. οὔτε ὁ Ν. ΦΚΣΤ' ἀπαιτεῖ κοινοποίησιν (ἴδε Ἑρμ. Ναυπλ., ἴδε Δικαστικῆς φύλλον 20, ἔτος Γ'). Ὁ Νόμος εἶνε σαφής· ἀπαιτεῖ κοινοποίησιν πρὸς τοὺς ἐγγεγραμμένους ἐνυποθήκους, ἀλλ' ὁ ἔχων προσημείωσιν δὲν λογίζεται ὡς ἔχων ἐγγεγραμμένην ὑποθήκην. Τὸ πρόγραμμα πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ τῷ Ταμίᾳ

κατὰ τὸν Ν. ΑΡΝΔ' τοῦ 1884 ; Ὁ νόμος οὗτος ἐπιβάλλει τὴν κοινοποίησιν τῆς ἐκθέσεως κατασχέσεως καὶ τοῦ προγράμματος ἐντὸς τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἀρθρ. 893 καὶ 967 Π. Δικ. ἅρα ἔχει ὑπ' ὄψιν ἐκτέλεσιν κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Δικονομίας καὶ οὐχὶ δυνάμει τοῦ ἐιδικοῦ Νόμου. Ἡ Τράπεζα ὀφείλει νὰ τηρήσῃ τὸν ἐξαιρετικὸν δι' αὐτὴν νόμον καὶ οὐχὶ τὸν γενικὸν τοιοῦτον Ν. 80. Π. 50. 17. (ἀντιθέτως ἢ ὑπ' ἀριθ. 10 τοῦ 1884 ἐγκύκλιος τῆς Τραπεζῆς). Προφορικὴν κήρυξιν δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος ὡς τοιαύτη ἀπαιτεῖται ἐν κοιναῖς ἐκτελέσεσι κατὰ τὸ ἀρθρ. 968 Π. Δικον. Μόνον τὴν προφορικὴν κήρυξιν τοῦ ἀρθροῦ 973 ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος ἐν ἀρθρῳ 33 καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τηροῦνται τὰ ἀρθρα 973 — 985 Πολ. Δικ. (ἴδε ἀρθρ. 33.)

§ 38.

Ἄρθρον 28.

«Μὴ γενομένον τοῦ πλειστηριασμοῦ κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν δι' οἰονδήποτε λόγον, πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἡ τελευταία τοιχοκόλλησις, ἐπίδοσις καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος δημοσίευσις τοῦ προγράμματος καὶ ἂν ἐγένετο πρὸ τῆς ἀναβολῆς.»

Τὸ ἀρθρον εἶνε σαφές. Ἐὰν ὁ πλειστηριασμὸς δὲν γείνη δι' οἰονδήποτε λόγον, ἐπαναλαμβάνεται ἡ τελευταία τοιχοκόλλησις κλπ. Ποίαν νοεῖ ὁ Νόμος τελευταίαν ; Ἐὰν πρόκηται περὶ κτήματος ἐλάχιστος ἀξίας τῶν 1000 δραχμῶν μία καὶ μόνη κοινοποίησις γίνεται πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, ὥστε δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς, διότι δὲν γεννᾶται ἐνταῦθα ζήτημα καὶν τελευταίας ἐπιδόσεως κλπ. Ἐὰν τὸ κτῆμα ἔχῃ ἀξίαν μείζονα τῶν χιλίων δραχμῶν, γίνονται μὲν δύο, ἀλλὰ ἡ τελευταία γίνεται ἐντὸς 8—15 ἡμερῶν πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ δὲν ἐπιδίδεται αὕτη εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ τοὺς ἐνυποθήκους, ἐνῷ τὸ ἀρθρ. 28 ὁμιλεῖ περὶ ἐπαναλήψεως τῆς ἐπιδόσεως. Προϋποτίθησι δηλαδὴ, ὅτι ἡ δευτέρα δηλοποίησις ἐπιδίδεται καὶ πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ ἡ ἐπίδοσις, ἐνῷ ἐπίδοσις τῆς δευτέρας δηλοποιήσεως δὲν ἀπαιτεῖται. Δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν ὡς τελευταίαν κοινοποίησιν, ἐπὶ μὲν τῶν

κτημάτων αξίας ελάχιστος των χιλίων δραχμών, την μίαν και μόνην ἣν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος καὶ συνεπῶς νὰ εἰπωμεν ὅτι αὕτη πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ· ἐπὶ δὲ κτημάτων μείζονος αξίας ὡς τελευταίαν κοινοποιήσιν νὰ νοησώμεν τὴν πρὸ 8—15 ἡμερῶν γενομένην, συμπληρουμένην ὅμως καὶ δι' ἐπιδόσεως τοῦ προγράμματος. Οὕτω προκύπτει τὸ ἐξῆς ἄτοπον. Ἐνῶ διὰ κτήμα ἀξίας ἥττονος τῶν 1000 δραχμῶν θὰ τηρηθῶσι τρεῖς ἐβδομάδες μετὰ τὸ ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα, αἰτίνες καὶ ἀρχῆθεν ἀπηγοῦντο διὰ τὸν πλειστηριασμόν, διὰ κτήμα ἀξίας μείζονος ἀρκεῖ τὸ ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα νὰ κοινοποιηθῇ πρὸ 8 ἡμερῶν ! Δηλαδή ἐλαττοῦνται αἱ ἐγγυήσεις ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἐνῶ ἀντιθέτως ἔδει νὰ αὐξήσῃσι. Βεβαίως τοῦτο δὲν ἐσκόπει ὁ νομοθέτης. Ὁρθότερον εἶνε τὴν φράσιν «πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἡ τοιχοκόλλησις, ἐπίδοσις καὶ δημοσίευσις» νὰ ἐρμηνεύσωμεν οὕτω : «Πρέπει νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἡ τοιχοκόλλησις, ἐπίδοσις, δημοσίευσις, ἐντὸς τῶν διὰ τὴν δευτέραν (ἢ τελευταίαν) κοινοποιήσιν ὀριζομένων προθεσμιῶν». Οὕτω τὸ ἐπαναληπτικὸν πρόγραμμα θὰ κοινοποιηθῇ 8—15 ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Τὴν διαδικασίαν ταύτην παρήγγειλε καὶ ἡ Τράπεζα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20 τοῦ 1902 ἐγκυκλίου τῆς πρὸς τὰ ὑποκαταστήματα, «λαβοῦσα, ὡς λέγει, ἀφορμὴν ἐκ τινος δικαστικῆς ἀποφάσεως».

Ὁ Ν. θέλει «Νὰ ἐπαναληφθῇ» ἡ τοιχοκόλλησις κτλ. ἄρα ὑποτίθῃσιν ὅτι νομίμως ἐγένοντο πᾶσαι αἱ κοινοποιήσεις καὶ μόνον ὁ πλειστηριασμός ἀνεβλήθη. Τοῦτο γραμματικῶς νοεῖ ἡ λέξις «Ἐπανάληψις.» Συνεπῶς ἐὰν παρελείφθησαν κατὰ πρῶτον μία ἢ τινες δημοσιεύσεις, τοιχοκόλλησεις κλπ. δὲν δύναται νὰ τηρηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ ἀρθροῦ 28, διότι οὕτω δὲν ἐπαναλαμβάνονται αἱ κοινοποιήσεις ἀλλὰ τὸ πρῶτόν τινες γίνονται. Ὁ Νόμος ἄλλως ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀναβολῆς τοῦ πλειστηριασμοῦ, ἄρα ὑποτίθῃσιν ὅτι εἶχον γεῖναι πᾶσαι αἱ κοινοποιήσεις καὶ μόνον ὑπελείπετο ἡ ἐνέργεια τοῦ πλειστηριασμοῦ ὅστις ἀνεβλήθη. Κατὰ ταῦτα, ἐὰν παρελείφθητάν τινες κοινοποιήσεις κατὰ πρῶτον δὲν θὰ κοινοποιηθῇ

ἐπαναληπτικόν, ὡς λέγεται, πρόγραμμα, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς θὰ τηρηθῇ ἡ διαδικασία τοῦ ἄρθρου 27. Ἀντίθετον ἐν μέρει τὸ ἄρθρ. 913 Π. Δ.

§ 39.

Ἄρθρον 29.

«Αἱ ἐν τοῖς ἄρθροις 24 — 28 ἀναφερόμεναι κοινοποιήσεις καὶ προθεσμίαι διατάσσονται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.»

Τὸ ἄρθρον κηρύσσει ἄκυρον τὴν διαδικασίαν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐὰν δὲν ἐτηρήθησαν αἱ προθεσμίαι καὶ αἱ κοινοποιήσεις τῶν ἄρθρων 24 — 28. Ἡ ἑλλειψις ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων τούτων ὑπάγεται, ἐπομένως διὰ τοιαύτην παράλειψιν δὲν εἶνε ἄκυρος ἡ ἐκτέλεσις.

Ἡ ἀκυρότης εἶνε ἀπόλυτος, ὡς ἀπόλυτος εἶναι καὶ τοῦ ἄρθρ. 971 καὶ 896 Πολ. Δικον. (ἴδε «Θέμιδος» φύλλον 42, ἔτος Ζ΄.) Συμφων. Οἶκον. § 272 σημ. 19. Αὐτόθι Ποταμ. § 1139 σημ. 88.

§ 40.

Ἄρθρον 30.

«Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 24 ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται πλέον νὰ ἐκποιήσῃ τὸ ἐνυπόθηκον κτῆμα· ἡ δὲ ἐξάλειψις τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς γίνεται τῇ συγκαταθέσει τῆς Τραπεζῆς ἢ ἐν ἀρνήσει αὐτῆς δυνάμει τελεσιδίκου ἀποφάσεως.»

Σύμφωνον τὸ ἄρθρ. 963 Π. Δ. Εὐρυτέραν καθορίζει ἐννοίαν τὸ ἄρθρ. 963 Πολ. Δικ. Κατ' αὐτὸ οὐ μόνον ἡ ἐκποίησης ἀλλὰ πᾶσα διάθεσις ἥτοι ἡ ἀπαλλοτριώσεις ἐν γένει εἶνε ἄκυρος, καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδιωτικῇ βουλήσῃ ὑποθήκευσις. Τὸ ἄρθρ. 963 Π. Δικον. ἐφαρμοστέον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, διότι κατὰ τὸ ἄρθρ. 39 τοῦ Ν. ΦΚΣΤ' μόνον αἱ ἀντιβαίνουσαι εἰς τὸν Νόμον τοῦτον διατάξεις εἶνε ἀνίσχυροι, ἀλλ' αἱ τοῦ ἄρθρ. 963 Πολ. Δικον. δὲν ἀντιβαίνουν εἰς τὸν Νόμον καὶ συνεπῶς ἐφαρμοστέαι.

§ 41.

Ἄρθρον 31.

Πᾶσα ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου ἔνεκα μὲν ἀταξιῶν τοῦ προγράμματος τοῦ πλειστηριασμοῦ πρέπει νὰ γίνῃ ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως αὐτοῦ εἰς τὸν ὀφειλέτην, ἔνεκα δ' ἄλλων ἀταξιῶν τῆς διαδικασίας πρὸ ὁκτῶ τοῦλάχιστον ἡμερῶν πρὶν τοῦ πλειστηριασμοῦ. Πᾶσα δὲ μεταγενεστέρα ἀκυρότης πρέπει νὰ προβληθῇ δι' ἀνακοπῆς ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἡ ἀνακοπὴ μετὰ τὰς προθεσμίας ταύτας εἶνε ἀπαράδεκτος. Ἡ ἀνακοπὴ δικάζεται ὡς κατεπείγουσα κατὰ τὸ ἄρθρον 37 ἢ δὲ ἀπόφασις, ἐὰν ἡ ἀξία τοῦ κτήματος εἶνε κατὰ τὸ τελευταῖον ἐδάφιον τοῦ 26 ἁρθρου κατωτέρα τῶν χιλίων δραχμῶν, δὲν ὑπόκειται εἰς ἔφεσιν ».

Πᾶσα ἀνακοπὴ τοῦ ὀφειλέτου, ὀρίζει ὁ Νόμος. Ὡς ὀφειλέτην δὲν πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸν προσωπικῶς ἐνεχόμενον ἀλλὰ καὶ τὸν παραχωρήσαντα ὑποθήκην ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου καὶ τὸν δικαιოდόχον τοῦ ὑποθηκεύσαντος, ἦτοι τὸν τρίτον διακάτοχον, διότι καὶ οὗτοι καίτοι δὲν εὐθύνονται προσωπικῶς εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, καίτοι δηλαδὴ δὲν εἶνε ὀφειλέται, οὐχ' ἦττον δὲν δύνανται νὰ πλεονεκτῶσι τοῦ προσωπικῶς ἐνεχομένου.

Ὁ Νόμος οὗτος πολλαχοῦ συγχέει τὸν προσωπικῶς ἐνεχόμενον πρὸς τὸν ὡς ἐκ τοῦ πράγματος οὕτως εἰπεῖν ὀφειλέτην, ἀμφότερους δὲ ὀφειλέτας ὀνομάζει π. χ. ἐν ἁρθρῳ 20 ὀρίζει ὅτι « τὸ περίσσευμα δίδεται τῷ ὀφειλέτῃ » ἀλλὰ ἂν τὸ μεσεγγυηθὲν ἀνήκῃ εἰς τρίτον διακάτοχον, τὸ περίσσευμα θὰ δοθῇ πρὸς τοῦτον βεβαίως καὶ οὐχ' ἔτι πρὸς τὸν προσωπικῶς ἐνεχόμενον καίτοι ὁ νόμος ὀμιλεῖ περὶ ὀφειλέτου. Ἐν ἁρθρῳ 30 ἐπίσης ὀμιλεῖ περὶ ὀφειλέτου μόνον, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὡς τοιοῦτος νοεῖται καὶ ὁ διακάτοχος, ὡς δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ κατὰ τὴν Πολ. Δικον. ἄρθρ. 963, 961, 966, 980, 906 ὡς ὀφειλέτης νοεῖται καὶ ὁ τρίτος διακάτοχος. Ἐὰν περιορίσωμεν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως εἰς τὸν προσωπικῶς ἐνεχόμενον τότε ποῖος θὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ ἁρθρ. 906 ; Ποῖος θὰ εἶνε ὁ μεσεγγυούχος τοῦ 961 ἀφοῦ τὸ

κτῆμα δὲν θὰ διακατέχεται πλέον ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἢ δὲν διακατέχεται ποτε ὑπ' αὐτοῦ ; Ἐὰν ἐκπλειστηριαῖται τὸ κτῆμα τοῦ τρίτου κυρίου τοῦ παραχωρήσαντος τὴν ὑποθήκην, τότε τί σχέσιν ἔχει ὁ προσωπικὸς ὀφειλέτης πρὸς τὰ δικαιώματα τὰ προκύπτοντα ἐκ τοῦ ἀρθροῦ 966 καὶ 978 Πολ. Δικονομίας ; Συμπεραίνομεν ἐντεῦθεν ὅτι ὀφειλέτην νοεῖ ὁ Νόμος ἐκείνον καθ' οὗ ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως. Ἐρρήθη ἐν § 4 ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀγωγή δύναται νὰ ἐνασκηθῇ καὶ κατὰ τοῦ ἀπλοῦ τρίτου νομέως. Καὶ οὗτος ὀφείλει νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ ἀρθρ. 31.

Τρίτοι συμφέρον ἔχοντες νὰ προσβάλλωσιν ὡς ἄκυρον τὸν πλειστηριασμὸν δὲν κωλύονται ἐκ τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἀρθρ. 31, ὅπερ πρέπει νὰ περιορίσωμεν εἰς ἐκείνους καθ' ὧν δύναται νὰ ἐνασκηθῇ ἡ προσωπικὴ ἢ πραγματικὴ ἀγωγή.

Πότε ὑπάρχει ἀταξία τοῦ προγράμματος καὶ πότε ἀταξία τῆς διαδικασίας περὶ ὧν τὸ ἀρθρον τοῦτο ;

Ἀταξίαν τοῦ προγράμματος δεόν νὰ νοήσωμεν τὴν παράλειψιν ἐνὸς τῶν ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 26 ἀπαιτουμένων. Ὡς ἀταξίαν [δὲ τῆς διαδικασίας] δεόν νὰ νοήσωμεν τὴν παράλειψιν τῆς κοινοποιήσεως ἐπιταγῆς. Τὴν τήρησιν τῶν προθεσμιῶν. Τὴν παράλειψιν τῶν κοινοποιήσεων. Αἱ ἀταξίαι αὗται δεόν νὰ προβληθῶσιν 8 ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον πρόγραμμα κοινοποιεῖται 8 ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ δὲν ἐπιδίδοται κἄν. Ἐὰν ἄρα αἱ ἀταξίαι εἶνε ἐν τούτῳ ; ἢ ἐὰν τοῦτο παρελείφθῃ νὰ κοινοποιηθῇ, πῶς θὰ εἶνε δυνατὴ ἡ προσβολὴ πρὸ 8 ἡμερῶν ἀφροῦ τελεῖται αὐθημερόν ; Βεβαίως ἡ προσβολὴ δύναται νὰ γείνη καὶ κατόπιν. Πῶς ὑπολογίζονται αἱ 8 ἡμέραι ; (ἴδε Οἶκον. § 265 σημ. 5. Ρουσόπουλος § 255, ἐξ ἡμέραι πληρεῖς κατὰ Οἶκον. Ἑπτὰ κατὰ Ρουσόπουλον).

Ἐκτὸς τοῦ ὀφειλέτου καὶ τοῦ τρίτου διακατόχου πᾶς ἄλλος τρίτος δὲν κωλύεται ὑπὸ τῶν προθεσμιῶν τοῦ ἀρθρ. 31 νὰ προσβάλλῃ τὴν ἐκτέλεσιν (ἴδε Ἐφ.τ. Ναυπλίου ἐν « Δικαστικῇ » φύλλον 24 ἔτος Α').

§ 42.

Ἄρθρον 32.

«Ἄν κατὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐπιταγῆς ὑπάρχῃ ἐγγεγραμμένη κατὰ-
σχέσις προγενεστέρα γενομένη ὑπὸ ἄλλων δανειστῶν, ἢ Τράπεζα δύνα-
ται διὰ κοινοποιήσεως πρὸς τὸν ἐπισπεύδοντα ἢ τὸν ἀντίκλητόν του γὰ
ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ νὰ προβῇ εἰς τὸν πλειστηριασμὸν κατὰ τὸν
ἄνω ὁρισθέντα τρόπον. Ἄν ἡ Τράπεζα παραμελήσῃ τὸν πλειστηρια-
σμὸν, ὁ ἐπισπεύδων δανειστὴς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐξακολουθήσῃ
αὐτόν.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο σαφηνίζεται ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΟΞ' τοῦ 1903
ἐχροντος οὕτω. (Ἰδε τοῦτον § 74).

Ἄρθρον 4ον. «Ἐάν ἡ Ἐθνικὴ ἢ ἡ Ἰονικὴ Τράπεζα ἐπιλη-
σθεῖσα ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀναβάλλῃ τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ
πλειστηριασμοῦ, δύναται πᾶς ἄλλος δανειστὴς νὰ προβῇ εἰς κα-
τάσχεσιν ἀναγκαστικὴν καὶ ἐκποιήσιν εἰδοποιῶν περὶ τούτου τὴν
ἐπισπεύδουσαν Τράπεζαν, μὴ κωλυομένης καὶ ταύτης νὰ συνεχίσῃ
καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν ».

Ἄλλη εἶνε ἡ περίπτωσις τὴν προβλέπει τὸ ἄρθρ. 32 καὶ ἄλλη
περὶ τῆς ὁ Ν. ΒΟΞ'. Τὸ πρῶτον ὑποτίθηναι ὅτι πρὸ τῆς κατασχέ-
σεως τῆς Τραπεζῆς ἔχει ἐγγραφῇ ἄλλη κατάσχεσις. Ὁ νόμος θέ-
λει ὥστε νὰ εἶνε ἐγγεγραμμένη ἡ κατάσχεσις κατὰ τὸ ἄρθρ. 960
Π. Δικον. Ἐάν δὲ δὲν εἶνε ἐγγεγραμμένη ὡς πρὸς τὴν Τράπεζαν
θεωρεῖται ὡς μὴ ὑπάρχουσα. Ἐάν ἄρα εἶνε ἐγγεγραμμένη ἡ κατὰ-
σχέσις ἡ Τράπεζα δύναται ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν. Δύναται ἄρα
γὰρ ἡ Τράπεζα νὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ὅταν δὲν εἶνε
μόνον ἐγγεγραμμένη ἡ κατάσχεσις ἀλλὰ ἔχῃ προχωρήσῃ ἡ διαδι-
κασία τοῦ πλειστηριασμοῦ; Τὸ δικαίωμα τῆς Τραπεζῆς νὰ ἀνα-
λάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν συναπάγεται ἀναγκαίως τὴν ἀναστολὴν ἢ τὴν
παρεμπόδισιν ἐκ μέρους τῶν ἄλλων δανειστῶν ἐξακολουθήσεως τῆς
ἐκτελέσεως. Ἄλλ' εἶνε ἄρα γὰρ δίκαιον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ πλει-
στηριασμοῦ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Τράπεζα καὶ ἀναλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν

ματαιούσα οὕτω τὸ ἐν τῷ περατοῦσθαι ἔργον τοῦ δανειστοῦ; Καί ποῖος τότε θὰ ὑποστῇ τὰς δαπάνας τῆς ματαιουμένης ἐκτελέσεως; Ἄφ' ἐτέρου εἶνε δίκαιον νὰ ἀναμένη ἡ Τράπεζα τὴν περάτωσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ ἄλλου δανειστοῦ, ὁ ὁποῖος εἴτε σκοπίμως ἔταξε μακροτάτην πρὸς πλειστηριασμὸν προθεσμίαν, εἴτε περιεπλάκη εἰς διαδικασίαν καθ' ἣν ἀνεστάλη ἡ πρόσδος τοῦ πλειστηριασμοῦ; Καθ' ἐτέραν τῶν περιπτώσεων ὑπάρχει τις ὁ ἀδικούμενος.

Πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ νομοθέτου σύμφωνον εἶνε καὶ πρὸς τὸν ἐξαιρετικὸν νόμον, ἵνα ἡ Τράπεζα δύναται νὰ ἀναλαμβάνῃ τὴν ἐκτέλεσιν καὶ παρεμποδίξῃ τὴν τῶν ἄλλων δανειστῶν ἐν οἰωδῇ ποτὲ σημείῳ καὶ ἂν εὐρίσκηται ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ. Τοῦτο ἐνδείκνυται ἐκ τοῦ δευτέρου ἐδαφίου τοῦ ἀρθρ. 32 καθ' ὃ, εἰάν ἡ Τράπεζα ἢ ἀναλαβοῦσα τὴν ἐκτέλεσιν παραμελήσῃ τὸν πλειστηριασμὸν, τότε ὁ ἐπισπεύδων δικαιούται νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτόν. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐξακολουθήσεως γεννᾶται μετὰ τὴν παραμέλησιν τῆς Τράπεζης, ἄρα πρὸ τούτου δὲν ἔχει δικαίωμα ἐξακολουθήσεως, ἥτοι ἀναστέλλεται ἡ ἰδιωτικὴ ἐκτέλεσις. Αἱ δαπάναι τοῦ ματαιουμένου πλειστηριασμοῦ δὲν δύνανται νὰ βαρύνουν τὸν ὀφειλέτην διότι δὲν εἶνε ὑπαίτιος ἀλλ' οὔτε τὴν Τράπεζαν διότι καὶ αὕτη ἐνάσκει δικαίωμα.

Εἰάν ἡ Τράπεζα ἀναλάβῃ τὸν πλειστηριασμὸν ἀλλὰ καὶ δὲν ἐξακολουθήσῃ τοῦτον τότε ὁ δανειστής δικαιούται νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκτέλεσιν. Ἀλλὰ δύναται καὶ αὐθις ἡ Τράπεζα νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀναλαμβάνει αὕτη τὴν ἐκτέλεσιν καὶ ματαιώσῃ ἐκ δευτέρου τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δανειστοῦ; Φρονοῦμεν ὅχι. Εἰάν ἅπαξ παραμελήσῃ ἡ Τράπεζα τὴν ἐκτέλεσιν ἣν ἀνέλαβε, σενεχίσῃ δὲ ταύτην ὁ δανειστής δὲν δικαιούται πλέον νὰ ἀνακοπῇ τὸ ἔργον του. Τοῦτο ἐκ τοῦ ἀρθρ. 32 ἐνδείκνυται καὶ πρὸς τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου σύμφωνον.

Ὁ Νόμος θέλει ὥστε ἡ Τράπεζα νὰ παραμελήσῃ τὸν πλειστηριασμὸν. Πότε ἄρά γε θεωρεῖται παραμελήσασα τοῦτον; Μόνη ἡ ἀπρακτος παρέλευσις τῶν πρὸς ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριασμοῦ προ-

θεσμιῶν μαρτυρεῖ παραμέλησιν. Ἄν δὲ νοήσωμεν οὕτω τὴν παραμέλησιν πῶς ἄλλως θὰ κανονισθῇ τὸ ζήτημα ἀνευ διαδικασιῶν καὶ δικῶν;

Τὸ ἄρθρον 914 Πολ. Δικον. δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ; Καὶ ὅμως τὸ ἄρθρ. 33 παραπέμπει εἰς τὸ ἄρθρ. 985 τοῦτο δὲ εἰς τὸ 914, ὥστε εἶνε ἀναμφισβήτητος ἡ ἐφαρμογὴ του.

Ἐνῷ τὸ ἄρθρ. 32 προβλέπει τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν προηγείται τῆς κατασχέσεως τῆς Τραπεζῆς ἄλλη, δὲν προέβλεπε τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ὑπάρχει ἤδη κατάσχες ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς. Τί ἐπρεπε νὰ πράξῃ ὁ δανειστής; Νὰ ἐπιβάλλῃ νέαν κατάσχεσιν δὲν ἠδύνατο διότι ἀντέκειτο τὸ ἄρθρ. 908 Πολ. Δικονομίας. Νὰ ζητήσῃ τοὺς τίτλους τῆς Τραπεζῆς θὰ ἦτο μάταιον διότι ἡ διαδικασία εἶνε διάφορος. Ἐπρεπε ἄρα νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας μέχρις οὗ ἡ Τράπεζα ἐνῆργει τὸν πλειστηριασμόν.

Τὸ κενὸν συνεπλήρωσεν ὁ Νόμος ΒΩΕ' ὃν ἶδε ἐν § 74. Δὴλα δὴ ἐὰν προϋπάρχῃ κατάσχες τῆς Τραπεζῆς, ἀλλ' αὕτη ἀναβάλλῃ τὴν ἐνέργειαν τοῦ πλειστηριαμοῦ, πᾶς ἄλλος δανειστής δικαιούται νὰ κατὰσχῃ καὶ προβῇ εἰς ἐκποίησην. Δηλαδή τὸ ἄρθρ. 908 Π. Δικον. οὔτε κατὰ τῆς Τραπεζῆς δύναται νὰ ἀπειληθῇ οὔτε κατ' ἄλλου δανειστοῦ ὅταν ἡ Τράπεζα προηγῇται ἐν τῇ κατασχέσει. Ἐνῷ ὁμαλῶς διετυπώθη ἐν μέρει ὁ Νόμος ἡ προσθήκη ὅτι «δὲν κωλύεται καὶ ἡ Τράπεζα νὰ συνεχίσῃ καὶ ἐπιστεύσῃ τὸν πλειστηριασμόν», προκαλεῖ ἐρωτήματα ἐφ' ὧν αἱ ἀπαντήσεις δὲν εἶνε ἀνεπίδεκτοι ἐλέγχου. Π. χ. ἀφοῦ καὶ ὁ δανειστής καὶ ἡ Τράπεζα δικαιούνται νὰ συνεχίσωσι τὸν πλειστηριασμόν, ποῖος θεωρηθήσεται ὡς ἔγκυρος; Βεβαίως ὁ προηγηθεὶς. Ἀλλ' ἂν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ὠρίσθησαν; ποῖον θὰ βαρύνουν αἱ δαπάναι ἐκτελέσεως; ὁ ὀφειλέτης ἄρα γε θὰ ὑποστῇ τὰς δαπάνας ἀμφοτέρων τῶν ἐκτελέσεων;

§ 43.

Ἄρθρον 33.

«Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ πλειστηριαμοῦ ἡ Τράπεζα θέλει καταθέσει εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ πλειστηριαμοῦ ὑπάλληλον τὴν ἐκδασιν τῆς ἐκτιμήσεως

καὶ τοὺς τυχόν παρ' αὐτῇ ὑπάρχοντας τίτλους τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ κτήματος πρὸς γνῶσιν τῶν πλειστηριαζόντων.

Προσέτι καταθέτει πρὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 970 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀποδείξεις περὶ τῆς τηρήσεως τῶν διατυπώσεων τῆς ἐκτελέσεως, κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 973—985 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἡ τήρησις τῶν διατυπώσεων τοῦ ἁρθρ. 33 δὲν ἐπιβάλλεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.»

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο κατὰ τὰ λοιπὰ ἐφαρμόζονται τὰ ἄρθρα 973—975 Πολ. Δικονομίας.

Τὰ ἄρθρα 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, ἐφαρμοστέα. Τὸ ἄρθρον 982 ἐφαρμοστέον ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς τροποποίησιν. Ὁ ἀναπλειστηριασμὸς δὲν θὰ γείνη κατὰ τοὺς τύπους τοῦ 965—980 ἀλλὰ κατὰ τοὺς τύπους τῶν ἁρθρ. 25 κλπ., τοῦτο σαφῶς ὀρίζει τὸ ἄρθρον 35.

Ἐπίσης ἀνεφάρμοστον εἶνε τὸ 908 § 1 Πολ. Δικ. εἰς ὃ παραπέμπει τὸ ἄρθρον 984, διότι τὰ περὶ τούτου ἐκανονίσθησαν ἐν ἁρθρῳ 32.

Ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσι πᾶσαι αἱ διατάξεις τῶν 871, 910—914 εἰς ἃ παραπέμπει τὸ ἄρθρον 985 διότι τὴν 1ην § τοῦ 871 ἐρρύθμισεν ἄλλως τὸ ἄρθρον 31 τοῦ Νόμου, ἦτοι τὴν ἀνακοπὴν δὲν δικάζει πλέον ὁ Πρόεδρος. Ἀναστολὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 910 δὲν δύναται νὰ διατάξῃ ὁ Πρόεδρος ἰσχύοντος ἐιδικοῦ Νόμου ΩΞΖ'. Τὰ τοῦ 913 ἐκανόνισε τὸ ἄρθρον 28, τὰ τῶν 911, 912 καὶ 914 ἐφαρμοστέα· ἀναστολὴ ὅμως συνεπεῖα διεκδικήσεως τρίτου δὲν διατάσσεται Ν. ΩΞΖ'.

§ 44.

Ἄρθρον 34.

«Ἐνὶς ὁκτὼ ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὁ ἀγοραστὴς χρεωστεῖ νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Τράπεζαν τὸ πρὸς αὐτὴν ὀφειλόμενον ποσόν, ἄνευ βλάβης τῶν δικαιωμάτων τῶν τυχόν ὑπαρχόντων ἄλλων πιστωτῶν, οὐδεὶς δὲ δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην, εἴτε διὰ κατα-

σχέσεως, εἴτε δι' ἀνακοπῆς. — Ἐὰν ὅμως ἀποδειχθῇ νομίμως, ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ λάβῃ αὐτὸ τὸ ποσόν, ἢ ὅτι ἔλαβε πλεό-
τερον, ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ κακῶς ληφθὲν εἰς τὸν ἐπὶ τῆς
κατατάξεως ὑπάλληλον μετὰ τοῦ τόκου 8 1/2%.

Ὁ καθυστερήσας τὴν καταβολὴν πλέον τῶν 8 ἡμερῶν ὑπο-
χρεοῦται καὶ εἰς πληρωμὴν τόκων οὐ μόνον ἐκ τοῦ γενικοῦ κα-
νόνας *dies interpellat pro homine* ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς
κοινὰς ἐκτελέσεις (ἴδε Οἰκονομίδου Ἀστ. Δίκαιον § 159 σημ. 10
καὶ Ἀρ. Πάγ. 49 τοῦ 1901).

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ ὑπερθεματιστὴς δὲν δύναται νὰ ἀρ-
νηθῇ τὴν καταβολὴν ἰσχυριζόμενος ὅτι εἰς χεῖράς του ἐπεβλήθη
συντηρητικὴ κατάσχεσις. Κατὰ τὸ ἄρθρ. 17 περιορίζεται τὸ δι-
καίωμα τῆς κατασχέσεως ὡς ἐξετέθη ὑπὸ τὸ ἄρθρον τοῦτο. Ἐπί-
σης δὲν δύναται ὁ ὑπερθεματιστὴς νὰ παρακρατήσῃ τὸ τίμημα
δι' ἐπικειμένην ἐκ διεκδικήσεως ἐκνίκησιν ἐπικαλούμενος τὸν Ν.
8, de evictio, 21.2, οὔτε νὰ ἀρνηθῇ τὴν καταβολὴν, διότι ὁ
ὀφειλέτης ἢ τρίτος ἀπηρῶνε κατὰ τῆς ἐκτελέσεως οἰανδήποτε
ἀνακοπὴν ἢ ἀγωγὴν τοῦτο συνάγεται ἐκ τοῦ ἄρθρου 34. — Τὴν
ἐπιστροφὴν ἐντοκον ὀφείλει ἡ Τράπεζα καὶ ὅταν αὐτῇ κατακυ-
ρῶται τὸ κτῆμα καὶ διὰ συμψηφισμοῦ λαμβάνῃ τὸ ἐκπλειστη-
ρίασμα, διότι ἡ πρὸς ἑαυτὴν καταβολὴ καὶ ἡ συνεπεῖα τούτου
κατάληψις τοῦ κτήματος ἐπίσης δικαιολογεῖ τὴν πληρωμὴν τό-
κων ὡς καὶ ἡ παρ' ἄλλου καταβολή.

§ 45.

Ἄρθρον 35.

«Ὁ ἀναπλειστηριασμὸς γίνεται κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἄρθροις
διαγεγραμμένον τύπον.»

§ 46.

Ἄρθρον 36.

«Ἡ ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου ἐκποίησης τοῦ ἐνυποθήκου κτήματος οὐ-
δὲν κωλύει τὴν Τράπεζαν νὰ ἐξασκήσῃ τὰ ἐν τῷ παρόντι νόμῳ δια-

γεγραμμένα δικαιώματα καὶ κατὰ τοῦ τρίτου νομέως, ὥσανεὶ οὐδόλως ἐγένετο ἢ πρὸς αὐτὸν ἐκποιήσις· ἂν ὅμως αὕτη ἐγένετο πρὸ τῆς εἰς τὸ βιβλίον τῶν κατασχέσεων ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς, ἀνάγκη τῆς μεσεγγυήσεως ἢ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως νὰ προηγηθῇ καὶ ἡ εἰς τὸν τρίτον νομέα κοινοποιήσις τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς.»

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ὀρίζει τὰ δικαιώματα τῆς Τραπεζῆς κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου. Ὁ Νόμος ὁμιλεῖ περὶ ἐκποιήσεως ἐκ μέρους τοῦ ὀφειλέτου, ἤτοι τοῦ προσωπικῶς ἐνεχομένου εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐν γένει ἐσκόπει νὰ ρυθμίσῃ τὰ δικαιώματα τῆς Τραπεζῆς κατὰ τοῦ τρίτου διακατόχου, εἴτε οὗτος εἶνε δικαιοδόχος τοῦ ὀφειλέτου, εἴτε ὁ ὑποθηκεύσας τὸ ἀκίνητον τρίτος, εἴτε τούτου δικαιοδόχος.

Κατὰ τὸ ἄρθρον τοῦτο ἡ Τράπεζα δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ δικαίωμα τῆς μεσεγγυήσεως καὶ ἐκποιήσεως κατὰ τοῦ τρίτου νομέως Ὡς νομέα νοεῖ προδήλως τὸ ἄρθρον οὐχὶ τὸν ἀπλῶς νομέα τοῦ ἐνυποθήκου, ἀλλὰ τὸν τρίτον διακατόχον. Ἐδεῖ νὰ εἴπῃ «κατὰ τοῦ τρίτου κυρίου», ἀλλ' εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν συνετάχῃ ὁ Νόμος οὗτος δὲν εἶχον ἀναπτυχθῇ λεπτολογίαι τοῦ δικαίου, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τὸν Νόμον τοῦτον δὲν διακρίνει νομικὴ ἀκρίβεια καὶ ἐπομένως, ἀποβλέποντες εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ νομοθέτου καὶ εἰς τὴν ὅλην οἰκονομίαν τοῦ ἁρθρου τούτου, δὲν πρέπει νὰ ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι τρίτον νομέα νοεῖ τὸ ἄρθρον τὸν τρίτον κύριον. Οὐχ ἥττον καὶ κατὰ τοῦ ἀπλοῦ νομέως ἐφαρμοστέα τὰ αὐτά.

Ἡ προσθήκη «ὥσανεὶ οὐδόλως ἐγένετο ἢ πρὸς αὐτὸν ἐκποιήσις» προδήλως ἀντιφάσκει πρὸς τὰ διατασσόμενα κατὰ τοῦ τρίτου νομέως. Ἡ προσθήκη αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν φράσιν «μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψιν τῆς ἐκποιήσεως». Ἀλλὰ ἂν ὄντως ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ μὴ ληρθῇ ὑπ' ὅψιν ἡ ἐκποίησις, τότε πρὸς τί νὰ διατάξῃ ὅτι τὰ δικαιώματα ἐνασκοῦνται κατὰ τοῦ τρίτου νομέως;

Ἐκ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ ἁρθρου τούτου προκύπτει ὅτι ὁ νομοθέτης εἶχεν ὑπ' ὅψιν δύο περιπτώσεις. Πρῶτον ὅταν ἡ ἐκποίησις γίνεται μετὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ἐπιταγῆς. Ἡ ἐκποίησις

αὕτη εἶνε ἄκυρος κατὰ τὸ ἄρθρον 30 τοῦ Νόμου καὶ ἐπομένως ὁ νομοθέτης εὐλόγως ὥρισεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν. Ἀλλ' ἄφ' οὗ δὲν θέλει νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν, περὶ τίνος ἐνασκῆσεως δικαιωμάτων κατὰ τοῦ τρίτου ὁμιλεῖ; Νοεῖ μὲ τοῦτο ὅτι καὶ καταδιωκτικαὶ πράξεις θὰ ἀπευθυνθῶσι κατὰ τοῦ ὀφειλέτου, θὰ ἰσχύωσι δὲ καὶ κατὰ τοῦ τρίτου νομέως ἢ ὅτι κατὰ τοῦ τρίτου νομέως θ' ἀπευθυνθῶσιν; Ὁ Νόμος θέλει ὥστε πρὸς τὸν τρίτον κύριον νὰ κοινοποιηθῇ μόνον ἡ ἐπιταγὴ πρὸς πληρωμὴν καὶ τοῦτο ὅταν ἡ ἐκποίησης ἐγένετο πρὸ τῆς ἐγγραφῆς τῆς ἐπιταγῆς. Ἀρα, ἐὰν ἡ ἐκποίησης ἐγένετο μετὰ τὴν ἐγγραφήν τῆς ἐπιταγῆς, τότε πρὸς τὸν τρίτον νομέα οὔτε ἐπιταγὴ ἀπαιτεῖται νὰ κοινοποιηθῇ, οὔτε ἄλλη διαδικαστικὴ πράξις.

Ὁ νομοθέτης ἴσως εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐκτοτε ἀμφισβήτησιν περὶ τὴν ὀρθὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἁρθρου 956 Πολ. Δικ. καὶ ἐπεχείρησε νὰ καθορίσῃ τὸ ζήτημα, ἀλλ' ἐν τῇ διατυπώσει προφανῶς ἡστόχησεν. Ἀκόμη καὶ σήμερον τὰ δικαστήρια δὲν ἀπέκλιναν εἰς μόνιμον γνώμην περὶ τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἁρθρου 956 Πολ. Δικ. Παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Καλλιγᾶ § 556. Πραγ. Δικ. τοῦ Παπαρηγοπούλου § 836. Οἰκονομίδου § 173 σημ. 14 Ἀστ. Δικαίου, τὰ δικαστήρια ἐξακολουθοῦν κυμαινόμενα μετὰ τῆς γνώμης ὅτι ἡ διαδικασία τῆς ἐκτελέσεως ἀπευθύνεται κατ' ἀρέσκειαν τοῦ δανειστοῦ, εἴτε κατὰ τοῦ ὀφειλέτου εἴτε κατὰ τοῦ τρίτου, καὶ τῆς γνώμης ὅτι ἡ διαδικασία δεόν ν' ἀπευθυνθῇ μόνον κατὰ τοῦ τρίτου διακατοχῆ. (Ἀλλως Ρουσόπουλος σελ. 94). Ἡ ὀρθότης τῆς τελευταίας γνώμης εἶνε ἀναμφισβήτητος κατὰ τὴν γνώμην μας. Ἐκτὸς τῆς παρατηρήσεως ἣν σημειοῖ ὁ νομοδιδάσκαλος Καλλιγᾶς ὅτι τὸ περίσσευμα ἀνήκει εἰς τοὺς δανειστὰς τοῦ τρίτου κυρίου, ἡ ἀντιθετος ἐκδοχὴ καθίστησιν ἀνεφάρμοστα τὰ ἄρθρα 961, 963, 966, 978, 979, 906, 980 Πολ. Δικ. Πῶς θὰ μείνῃ μεσεγγυοῦχος ὁ ὀφειλέτης ὅστις δὲν ἔχει πλέον τὴν διακατοχὴν ἢ δὲν εἶχε ποτε τοιαύτην; (ἄρθρ. 961). Τί σημαίνει ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ ὑποθηκεύσεως τοῦ ἁρθρου 963 διὰ τὸν ὀφειλέτην, ἀφ' οὗ πλέον δὲν εἶνε κύριος; ἢ δὲν ὑπῆρξέ ποτε τοι-

οὗτος ; Τί σχέσιν ἔχει ὁ ὀφειλέτης πρὸς τὸ δικαίωμα τοῦ ἄρθρου 978 ἀφοῦ δὲν εἶνε κύριος ; Πῶς δύναται ὁ ὀφειλέτης νὰ ἐνεχυριάσῃ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ ἄρθρον 906 ἀφοῦ δὲν εἶνε κύριος ; Ἡ πῶς δύναται νὰ ἐξαγοράσῃ αὐτὸ στερεῶν τὸν τρίτον τοῦ δικαιώματος τῆς πληρωμῆς τοῦ χρέους ; Διατί ὁ ὑπερθεματιστὴς θὰ λάβῃ μόνον τὰ δικαιώματα τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὸ ἄρθρον 979 καὶ ὄχι καὶ τὰ παρακολουθήματα καὶ τὴν προσαύξησιν, περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 26 Ν. Ὑποθηκῶν, ὁσάκις ταῦτα ἐπῆλθον μετὰ τὴν εἰς τὸν τρίτον μεταβίβασιν ; Τίνα δικαιώματα θὰ λάβῃ ὁ ὑπερθεματιστὴς ὅταν τρίτος παραχωρῇ ὑποθήκην, ἐπομένως οὐδέποτε εἶχε τοιαῦτα ὁ ὀφειλέτης ; Ποίαν διακατοχὴν νὰ παραλείψῃ ὁ ὀφειλέτης κατὰ τὸ ἄρθρον 980 Π. Δ. ἀφοῦ ταύτην δὲν ἔχει πλέον ἢ δὲν εἶχε ποτέ ; Εἶνε πρόδηλον ἐκ τούτων, ὅτι ὀφειλέτην, καθ' οὗ αἱ καταδιωκτικαὶ πράξεις, δὲν νοεῖ ἡ Δικονομία τὸν προσωπικῶς μόνον ἐνεχόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν τρίτον διακατόχον, καὶ κατ' αὐτοῦ δέον νὰ χωρήσῃ ἡ διαδικασία τοῦ πλειστηριασμοῦ ἵνα τύχωσιν ἐφαρμογῆς καὶ τὰ σημειωθέντα ἄρθρα.

Ἡ αἴτησις μεσεγγυήσεως καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἄρθρου 980 Πολ. Δ. ἀγωγή δέον νὰ ἀπευθυνθῶσι κατὰ τοῦ τρίτου κατόχου, διότι ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ἐκτελεσθῶσι κατ' αὐτοῦ αἱ ἀποφάσεις ἐν αἷς δὲν ἀναφέρεται.

§ 47.

*Ἀρθρὸν 37.

«Ὅλαι αἱ δίκαι τῆς Τραπεζῆς εἰσάγονται παρ' αὐτῆς ὡς κατεπίγουσαι καὶ δικάζονται τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἐπιδόσεως, χωρὶς νὰ ἦνε πρὸς τοῦτο ἀνάγκη προᾶξεως τοῦ Προέδρου».

Τὸ Ἐφετεῖον Ναυπλίου (Δικ. ἔτος Α'. φυλ. 13) ἐσφαλμένως ἡρμῆνευσε τὸ ἄρθρον τοῦτο ἀποφηνάμενον ὅτι νοεῖ μόνον τὰς περὶ τὴν ἐκτέλεσιν δίκας. Ὁ νομοθέτης ἐξεφράσθη σαφέστατα διὰ τῆς λέξεως «ὅλαι αἱ δίκαι», ἐνόησε δὲ φανερώς νὰ μὴ ἐξαιρέσῃ οὐδεμίαν. Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην κυροῦσι τὰ ἑξῆς :

Ἄρθρον 27 τοῦ Νόμου 30 Μαρτίου 1841.

«**Πᾶσα** περὶ τὴν **οὐσίαν** ἢ τὴν ἐκτέλεσιν δίκῃ μεταξύ τῶν ὀφειλετῶν τῆς Τραπεζῆς καὶ αὐτῆς εἶνε συνοπτικὴ καὶ κατεπείγουσα καὶ ὡς τοιαύτη θέλει θεωρεῖσθαι κατὰ προτίμησιν ἀπὸ τὰ ἡμέτερα δικαστήρια».

Τὴν ἄνω διάταξιν κατέστησε σαφετέραν τὸ ἄρθρον 37 τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ' ὁρίσαν τὴν ἡμέραν τῆς συζητήσεως, ἐπεκτεῖναν δὲ καὶ τὸ κατεπείγον, ὅχι μόνον εἰς τὰς μεταξύ τῆς Τραπεζῆς καὶ τῶν ὀφειλετῶν τῆς δίκας, ἀλλὰ εἰς ὅλας.

§ 48.

Ἄρθρον 38.

«Αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 17—37 περὶ ἀναγκαστικῶν τῆς Τραπεζῆς μέσων κατὰ τῶν ὀφειλετῶν αὐτῆς δὲν ἐφαρμόζονται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος νόμου γενομένων συμβολαίων.»

§ 49.

Ἄρθρον 39.

«Ὅλαι αἱ εἰς τὸν παρόντα νόμον ἀντιβαίνουσαι διατάξεις καταργοῦνται.»

Ποῖαι διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομ. ἀντιβαίνουσιν εἰς τὸν παρόντα νόμον;

Τὰ ἄρθρα 973—974 ἐφαρμόζονται κατὰ ρητὴν παραπομπὴν τοῦ ἄρθρου 33, τὸ ἄρθρον 966 ἐφαρμοστέον διότι ἐπιτρέπει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 27.

Τὸ ἄρθρον 954 § 1 καὶ 3 δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὸ ἄρθρον 25, ἐπίσης τὰ ἄρθρα 957, 958, 959 εἶνε ἀσυμβίβαστα πρὸς τοὺς τύπους τοῦ ἐιδικοῦ Νόμου ὡς καὶ τὰ ἄρθρα 965, 967, 968, 969, 971. Τὸ ἄρθρον 872 δὲν ἀντίκειται τῷ ἐιδικῷ Νόμῳ, γενικῶς δὲ αἱ διατάξεις τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ μὴ ἀντικείμεναι τῷ νόμῳ πᾶσαι ἐφαρμόζονται (ἴδε καὶ § 43).

§ 30.

Δάνεια πρὸς Δήμους, Νομικά πρόσωπα, Διμενικάς ἐπιτροπὰς κλπ.

Συμβάσεις 8 86ρίου 1880 κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου ΩΞΖ'.

Ἄρθρον 8.

Εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς προστίθεται καὶ ἡ χορήγησις δανείων εἰς Δήμους καὶ εἰς πᾶν νομικὸν πρόσωπον ἔχον εἰδικὰς προσόδους ἐπὶ ἐκχωρήσει τῶν εἰδικῶν προσόδων κλπ.»

Τὰ ἄρθρα 54, 55 καὶ 65 τοῦ Νόμου περὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐμείωσαν ἐπαισθητῶς τὰ δικαιώματα καὶ τὰς ἀσφαλείας τῆς Τραπεζῆς. Εὐτυχῶς τὸ ἄτοπον ἐθεραπεύθη διὰ τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1905 ψηφισθέντος Νόμου περὶ δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως καθ' ὃ τὰ δάνεια πρὸς τὴν Τράπεζαν προηγούνται παντὸς ἄλλου ἐξέδου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν εἶνε ἐπαρκές. Ἡ κακοπιστία τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν δύναται νὰ ματαιώσῃ καὶ τὸν Νόμον τοῦτον.

Ἐν τῇ συμβάσει τῆς 10 Δεκεμβρίου 1885 ἀναγράφεται ὅτι «Οἱ Δημόσιοι Ταμίαι εἰσὶ προσωπικῶς ὑπόλογοι, καταδικάζονται δὲ ποινικῶς ἐπὶ ὑπεξαίρεσει καὶ ἀπιστίᾳ.» Τὴν αὐτὴν διάταξιν ἀναγράφει ὁ Νόμος ΣΤ' ἄρθρ. 7, ὁ Νόμος ΦΕ' ἄρθρ. 6, ὁ Νόμος ΒΦΘ' ἄρθρον 35, ἄρθρον 3 τῆς Συμβάσεως 30 Μαΐου 1893 καὶ ἄρθρον 7 Β. Δ. 30 Μαΐου 1893.

Μόνον διὰ τοιαύτης διατάξεως κατὰ τῶν δημοτικῶν εἰσπρακτῶρων ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ὑπηρεσία τῶν δανείων πρὸς τοὺς Δήμους (ἴδε § 51 Δον).

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ
Ἡ ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

§ 31.

Ἐκτὸς τῶν διατάξεων τοῦ νόμου ΦΚΣΤ' ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὑφίστανται αἱ ἀκόλουθοι ἐξαιρετικαὶ διατάξεις.

Αον. Πεμπτημόριον.

Εἰς τὰ πρὸς τοὺς Δήμους δάνεια δὲν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου 1852 νόμου περὶ Πεμπτημορίου. Σύμβασις 8 Ὀκτωβρίου 1880, κυρωθεῖσα διὰ νόμου ΩΞΖ' τοῦ 1880, ἄρθρον 8. — Ἡ διάρκεια τῶν φόρων διατάσσεται μέχρι ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως, ἄρθρ. 4, Ν. ΒΓΞΑ'.

§ 32.

Βον. Ἀναστολή ἐκτελέσεως.

Ἀναστολή ἐκτελέσεως ἀναγκαστικῶς ἐνεργουμένης ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ἐπὶ τῇ βάσει ἐκτελεστοῦ δικαιιογράφου ἢ ἐκτελεστῆς ἀποφάσεως κατὰ κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας, ἐπιτρέπεται μόνον δι' ἀποφάσεως τοῦ ἀρμοδίου κατὰ νόμον Πρωτοδικείου διαζομένης τῆς περὶ τούτου αἰτήσεως κατὰ τὴν συνοπτικὴν διαδικασίαν καὶ ἀφοῦ προηγουμένως κληθῇ ὅπως παραστῇ καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα. Κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐπιτρέπεται ἀναστολή ἐκτελέσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρὰ τοῦ τρίτου γενομένης διεκδικητικῆς ἀνακοπῆς ».

Ἡ ἀνωτέρω σύμβασις καὶ Νόμος ἄρθρ. 14. Ἡ ἀνωτέρω διάταξις κατ' ἐξάίρεσιν τοῦ ἄρθρ. 910 Πολ. Δικον.

§ 33.

Γον. Προσαγωγή ἀποδεικτικῶν.

Ἀρθρον 15 τῆς ἀνωτέρω συμβάσεως καὶ Νόμου.

Ἐπιτρέπεται εἰς τὴν Τράπεζαν ὁσάκις γίνεται κατάσχεσις παρ' αὐτῇ ὡς τρίτῃ νὰ προσαγάγῃ καὶ βραδύτερον τῆς δηλώσεως μέχρι τῆς

ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζητήσεως τῆς κατὰ τῆς δηλώσεως ἀνακοπῆς τὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῆς δηλώσεως ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς ἀνακοπῆς δικαιολογητικὰ ἔγγραφα».

Πρόκειται βεβαίως περὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων τῶν μὴ ἐχόντων βεβαίαν χρονολογίαν.

Ὁ νόμος οὗτος καίται κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἀρθροῦ 930 Πολιτ. Δικονομίας.

§ 34.

Δον Ἐγγραφὴ ὑποθήκης. (Ἴδε καὶ § Ζ.)

Νόμος ΒΩΕ'. τοῦ 1903 ἀρθρ. 3. (§ 74).

«Αἱ ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς ἢ τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς ἐγγραφεῖσαι ὑποθήκαι διατηροῦσι τὸ κύρος αὐτῶν καὶ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ δανεισθέντος, ἐφ' ὅσον ἐνεγράφησαν τοῦλάχιστον δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφάσεως καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις ἤθελεν ὀρίσει ἡμέραν προγενεστέραν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ὥς ἡμέραν παύσεως πληρωμῶν».

Ὁ Νόμος καίται κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἀρθρ. 449 § 3 τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου. Εἰς τί συνίσταται ἡ ἐξαίρεσις ;

Κατὰ τὸν Ἐμπ. Νόμον πρέπει ὁ τίτλος δυνάμει τοῦ ὁποίου ἐνεγράφη ὑποθήκη ἐξ ἰδιωτικῆς βουλήσεως ἢ δικαστικῇ νὰ ἀπεκτῆθῃ δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν, ὡς τὴν παῦσιν ὥρισε τὸ δικαστήριον. Ἐνδιαφέρει ἄρα νὰ ἐρευνηθῇ πότε ἀπεκτῆθῃ ὁ τίτλος καὶ ποίαν ἡμέραν ὥρισε τὸ δικαστήριον ὡς ἡμέραν παύσεως τῶν πληρωμῶν.

Κατὰ τὸν Ν. ΒΩΕ'. Δὲν ἐνδιαφέρει ἡ ἐρευνα πότε ἀπεκτῆθῃ ὁ τίτλος ἀλλὰ πότε ἐνεγράφη, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ ἡ ἡμέρα τῆς παύσεως τῶν πληρωμῶν ὡς ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, ἀλλὰ ἡ ἡμέρα τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. Δηλαδή, καὶ ἂν ὁ τίτλος ἀπεκτῆθῃ μετὰ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν, ἡ ἐγ-

γγραφή ὅμως ἐγένετο δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, ἡ ὑποθήκη εἶνε ἐγκυρος.

Ἄν ὁ τίτλος ἀπεκτήθη πρὸ δέκα ἡμερῶν τῶν πρὸ τῆς παύσεως, ὡς ὥρισε ταύτην τὸ δικαστήριον, ἡ ἐγγραφή γενομένη μέχρι δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως εἶνε ἐγκυρος κατὰ τὸ ἀρθρ. 449 καὶ 451 Ἑμπορ. Νόμου. Σαφέστερον δύναται τις εἰπεῖν οὕτω. Οἱ μὲν ἀποκτηθέντες τίτλοι πρὸ τοῦ δεκαημέρου τῆς παύσεως ἐγκύρως γράφονται μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως. Οἱ δὲ ἀποκτηθέντες πρὸ τοῦ δεκαημέρου τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, δὲν ἐγγράφονται μὲν ἐγκύρως μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, ὡς οἱ προηγούμενοι, ἐγγράφονται ὅμως ἐγκύρως μέχρι τοῦ πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως δεκαημέρου. Ἡ διάταξις ἐλήφθη ἐκ τοῦ περὶ Τραπεζῶν κτηματικῆς πίστεως ἐιδικοῦ Ἰταλικοῦ Νόμου.

Ὡς διατυπώθη ὁ νόμος φαίνεται ἀντὶ πλεονεκτημάτων μειονεκτηματα ἐδημιούργησε κατὰ τῆς Τραπεζῆς, ἡ μᾶλλον συμβιβασμός ἐπετεύχθη δι' οὗ ὑπεχώρησεν ἡ Πολιτεία ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς κτήσεως τοῦ τίτλου καὶ ὑπεχώρησεν ἡ Τράπεζα ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς! διότι ἐνῶ κατὰ τὸν Γεν. Νόμον, ἀρθρ. 451 τοῦ Ἑμπορ. ἡ ἐγγραφή τοῦ νομίμως ἀποκτηθέντος τίτλου εἶνε ἐγκυρος μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀποφάσεως, κατὰ τὸν ΒΩΞ' περιορίζεται ὁ χρόνος τῆς ἐγγραφῆς κατὰ δέκα ἡμέρας. Ἀλλὰ φανερόν τοῦτο δὲν ἤθελε ὁ νομοθέτης καὶ πρέπει νὰ νοήσωμεν τὸν νέον νόμον ὡς ἔχοντα ὑπ' ὅψιν οὐχὶ νομίμως κεκτημένον τίτλον κατὰ τὸν γενικὸν νόμον ἀλλὰ τίτλον ὁ ὅποιος δὲν εἶνε νόμιμος κατὰ τὸν γενικὸν νόμον. Τοιοῦτος μὴ νόμιμος κατὰ τὸν γενικὸν νόμον εἶνε ὁ κτηθείς μετὰ τὸ δεκαήμερον τὸ πρὸ τῆς παύσεως. Τοιοῦτος κατὰ τὸν γενικὸν νόμον δὲν δίδει δικαίωμα πρὸς ἐγγραφήν. Κατὰ τὸν Ν. ΒΩΞ' καὶ οὗτος ἐγγράφεται. Δηλαδή ὁ νέος νόμος διὰ τὴν Τράπεζαν ἐδημιούργησε μὲν νέον τίτλον πρὸς ἐγγραφήν μετὰ τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν κτηθέντα, ἀλλὰ διὰ τὸν τίτλον τοῦτον περιώρισε τὸν χρόνον τῆς ἐγγραφῆς καὶ δὲν ἀφῆκε τὴν τοῦ γενικοῦ νόμου. Ἄν δὲν νοηθῇ οὕτω ὁ νόμος τότε ἀντὶ προνομιακοῦ ἀπο-

βαίνει δυσμενής διὰ τὴν Τράπεζαν, διότι περιορίζει τὴν προθεσμίαν τῆς ἐγγραφῆς κατὰ δέκα ἡμέρας καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς τίτλους διὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄλλοι θὰ εἶχον μείζονα προθεσμίαν. Δὲν εἶνε εὐλόγον νὰ νοήσωμεν ὅτι ὁ νόμος ἐπεξέτεινε μὲν τὸ ἔδαφος τῆς κτήσεως νομίμου τίτλου, ἀλλὰ περιώρισε τὸ τῆς ἐγγραφῆς ὡς ἡ ἐκ πρώτης ὀφείας σύγκρισις πρὸς τὸν Ἑμπ. Νόμον δεικνύει.

§ 55.

Εὐν Προσωπικὴ κράτησις (καὶ ΣΤ').

Ν. 16 Δεκεμβρίου 1861 ἄρθρ. 5.

Εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Τραπεζῆς προστίθεται καὶ... ἡ εἰς μὴ ἐμπόρους χρηματικὴ χορήγησις ἐπὶ τριτεγγυημένοις γραμματίοις ἢ ἐπὶ προεξοφλήσει συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν. Πᾶς δὲ ἀπ' εὐθείας μετὰ τῆς Τραπεζῆς εἴτε ὡς ὀφειλέτης, εἴτε ὡς ἐγγυητής, εἴτε ὡς ὀπισθογράφος... συναλλαττόμενος, ὑπόκειται εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τῶν ἐμποροδικῶν καὶ εἰς προσωπικὴν κράτησιν κατὰ τὸ ἄρθρον 999 § α' Πολιτικῆς Δικονομίας ».

Ἡ διάταξις κεῖται κατ' ἐξαίρεσιν ἐν μέρει τοῦ ἁρθρου 6 καὶ 7 Νόμ. Ἀρμ. Ἐμποροδικῶν καὶ τοῦ ἁρθρ. 999 § α' Πολ. Δικονομ. Δηλαδή ἀπαγγέλλεται προσωπικὴ κράτησις καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐμπόρων ὑπογραφῶν γραμματίων εἰς διαταγὴν ἀπ' εὐθείας δὲ συναλλαξαμένων πρὸς τὴν Τράπεζαν. Ὡς ἀπ' εὐθείας συναλλαξαμένος θεωρεῖται ὁ τελευταῖος ὀπισθογραφήσας τὴν συναλλαγματικὴν εἰς διαταγὴν τῆς Τραπεζῆς ὅταν τὸ δάνειον γίνεταί διὰ προεξοφλουμένων συναλλαγματικῶν ἢ γραμματίων. Τούτῳ τῷ λόγῳ ἡ Τράπεζα συνιστᾷ τὴν τριτεγγύησιν ἐν γραμματίοις διὰ τὰς γεωργοκτηματικὰς χορηγήσεις, διότι οὕτω θεωροῦνται πάντες ὡς ἀπ' εὐθείας συναλλαξαμένοι. Διὰ τοὺς ἐμπόρους ὁ τύπος δὲν βλάπτει διότι οὗτοι ὑπόκεινται εἰς προσωπικὴν κράτησιν ἐκ τῆς ιδιότητός των. (Ἐγκύκλιος 19 τοῦ 1896). Τὰ γραμμάτια ἐξωμοιώθησαν μὲ τὰ ἐμπορικὰ διὰ τὴν ἀρμοδιότητα καὶ τὴν προσωπικὴν κράτησιν, παρέμειναν κατὰ τὰ ἄλλα πολιτικά, ἐπομένως δὲν ὑπόκεινται

εἰς ἑατῇ παραγραφῇ οὔτε τόκος ὑπερῆμερίας δύναται νὰ ᾖ ἀνώτερος τῶν 8 0/0. Ἀπαιτεῖται νὰ εἶνε εἰς διαταγὴν. (Κροκιδᾶ § 1787).

§ 56.

ΣΤον Προσωπικὴν κράτησιν (καὶ Εὐν ἴδε § 75).

Σύμβασις 2 Δεκεμβρίου 1896. Νόμος ΒΥΕΑ' τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1897 ἄρθρ. 3 ὁ κυρώσας τὴν σύμβασιν.

«Τὰς χορηγήσεις περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 5ον τοῦ Ν. τῆς 16ης Δεκεμβρίου 1861 δύναται ἡ Τράπεζα νὰ συνομολογῇ καὶ διὰ δημοσίων συμβολαίων».

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅταν δηλαδὴ ἡ χορήγησις συνομολογήθῃ διὰ δημοσίου συμβολαίου τότε,

«Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Ν. τοῦ 1861 προβλεπομένη κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 999 ἐδ. 1 καὶ 1003 Πολ. Δικ. προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται ἐπ' ἀναφορᾷ τῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἀλλὰ πάντοτε μετὰ προηγουμένην κλῆσιν τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὴν τῆς ἀναφορᾶς συζήτησιν».

Ἡ διάταξις κεῖται κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρου 1002 Πολ. Δικονομίας καὶ ὁ ἀπαιτεῖται πάντοτε ἀπόφασις δικαστηρίου διὰ τὴν ἀπαγγελίαν προσωπικῆς κρατήσεως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρ. 634 § 3 Πολ. Δικονομίας.

§ 57.

Ζον Ἐγγραφὴ ὑποθήκης (ἴδε καὶ Ἐδ. Δον).

Κατὰ τὴν ἄνω σημειωθεῖσαν σύμβασιν καὶ Νόμον.

«Δυνάμει τῶν αὐτῶν συμβολαίων ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δικαιούται ἀπὸ τῆς λήξεως νὰ ἐνεργῇ ἐγγραφὰς ὑποθηκῶν κατὰ ὀφειλετῶν καὶ ἐγγυητῶν καὶ **ἂν τοιαῦται** δὲν τυγχάνουσι συνομολογημένα».

Δηλαδὴ ἡ διὰ συμβολαίου χορήγησις πρὸς γεωργοκτηματίας παρέχει τίτλον νόμιμον πρὸς ἐγγραφὴν ὑποθήκης κατ' ἐξαίρεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ν. ὑποθ. διατεταγμένων.

§ 38.

Ὡν Παρακαταθήκη.

Σύμβασις 2 Δεκεμβρίου 1897 κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Νόμου ΒΥΞΑ' τῆς 8 Ἰανουαρίου 1896 ἄρθρον 7.

Γενομένης κατασχέσεως παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπεζῇ τῶν ὀφειλομένων παρ' αὐτῆς χρημάτων, τιμαλφῶν πραγμάτων ἐγγράφων καὶ τίτλων παραστατικῶν ἀξίας *ἡ γεννηθείσης ἀμφιβολίας* κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Τραπεζῆς περὶ τῆς νομιμοποιήσεως ἢ τῆς ἱκανότητος τοῦ δικαιούχου, ἢ Ἐθν. Τράπεζα ἀπαλλάσσεται πάσης εὐθύνης διὰ τόκους ἢ ἄλλην ἀποζημιώσιν καταθέτουσα τὰ ὀφειλόμενα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΒΙΓ' Νόμου ».

Ἡ διάταξις κεῖται κατ' ἐξαίρεσιν ἐν μέρει τῶν διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καθ' ἃς ὁ ὀφειλέτης δὲν δύναται ἀπλῶς διότι ἐγεννήθη κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀμφιβολία περὶ τοῦ δικαιούχου νὰ καταθέσῃ, ἐνίοτε δ' ἀπαιτεῖται προηγουμένως νόμιμος προσφορά.

Τὸ ἄρθρον 7 ἐξακολουθεῖ ἔχον οὕτω :

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται πάσης πρὸς οἷον δῆποτε εὐθύνης διὰ τόκους ἢ ἄλλην ἀποζημιώσιν ἔνεκα μὴ ἀμέσου τροπῆς μετοχῶν ἢ ὁμολογιῶν ἐν ὧσφ κρίνῃ ὅτι εἶνε ἀμφίβολος ὁ δικαιούχος ἢ ἡ ἱκανότης αὐτοῦ πρὸς τροπὴν μέχρις ἐκδόσεως τελεσιδίκου κατ' αὐτῆς ἀποφάσεως ».

Μόνον τελεσιδίκαι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται κατὰ τῆς Τραπεζῆς, ἡ ἐκτέλεις δὲ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπαλλάττει αὐτὴν τῆς πρὸς ἄλλους εὐθύνης ». καὶ § 3.

§ 39.

Ὡν Ἐνέχυρα.

Ἄρθρον 23 Καταστατικοῦ καὶ ἄρθρον 18 Νόμος 30 Μαρτίου 1841.

« Τὰ ἐνέχυρα ἅπαξ κατατεθέντα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν θεωροῦνται ὑπέγγνα τῆς δανεισθείσης ποσότητος οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης των ». (Μόνον ὑπὲρ Ἐθνικῆς Κροκ. § 954).

Διὰ τῆς διατάξεως τροποποιοῦνται αἱ τοῦ Ἀστικοῦ Δικαίου καθ' ὅς ὁ ἰδιοκτήτης δὲν στερεῖται τῶν δικαιωμάτων διεκδικήσεως καὶ καταλήψεως τοῦ πράγματός του παρ' οἰουδήποτε κατεχομένου.

Ἄλλαι ἐξαιρέσεις.

Διὰ συμβάσεων καθωρίσθησαν ἐξαιρέσεις ὑπὲρ τῆς Ἐθν. Τραπεζῆς ἥρπτονος σπουδαιότητος π. χ. ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου ΒΥΞΑ' μὴ σχετιζόμεναι μὲ τοὺς ἐρμηνευομένους νόμους.

Ἐπίσης κατὰ τὸ ἄρθρ. 7 τοῦ Ν. ΒΥΞΑ' μόνον τελεσιδίκαιοι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται κατὰ τῆς Τραπεζῆς. Ἄρα ὅχι αἱ προσωρινῶς ἐκτελεσται ἢ ἄλλοι τίτλοι.

Ὅλαι αἱ δίκαι τῆς Τραπεζῆς εἶνε κατεπείγουσαι (ἴδε § 47).

§ 60.

Ἀπαγορεύσεις κατασχέσεως.

1ον « Τὸ μέρος τῶν μετόχων δὲν ὑπόκειται εἰς κατάσχessin ».

N. 19 Αὐγούστου 1841 ἄρθρον 9.

2ον « Ἡ κατάσχεις τῶν ὑπὸ τὸν ὅρον ἀναπαλλοτριώτου καταθέσεων ἀπαγορεύεται ».

Ἄρθρον 5 τοῦ Ν. ΒΩΞ' τοῦ 1903. (ἴδε καὶ ἄρθρον 34 καὶ 17 Ν. ΦΚΣΤ').

§ 61.

Ἀπώλεια ἀνωνύμων μετοχῶν κλπ.

N. ΑΣΜΔ' τοῦ 1885

Ἄρθρον 1ον. Ὁ καλῇ τῇ πίστει κάτοχος ἀνωνύμων μετοχῶν λογίζεται κύριος αὐτῶν μὴ ἐπιτροπομένης ἀνταποδείξεως, ἡ δὲ κυριότης τῶν τίτλων μεταβιβάζεται δι' ἀπλῆς παραδόσεως ».

Ἄρθρον 2ον. Ἡ διεκδίκησις ἐπιτρέπεται μόνον ἐν περιπτώσει ἀπωλείας ἢ ἀφαιρέσεως διὰ ληστείας κλοπῆς κατὰ μόνου τοῦ εὐρόντος ἢ

ἀφαιρέσαντος ἢ κατ' ἐκεῖνου ὅστις ἐν γνώσει τῶν προηγουμένων ἐλαττωμάτων ἔλαβεν αὐτάς».

(Κροκιδᾶ § 481 καὶ ἐπόμενα, ἐρμηνεία τοῦ Νόμου τούτου).

§ 62.

Ἐκχώρησις Προνομίων.

Ὁ ἐκτενέστερον γράφων Οἰκονομίδης τὰ διαιρεῖ (σελὶς 233 καὶ 234 Γ. Δρ.)

Εἰς Γενικά προσωπικά, Privilegia personæ.

Εἰς Γενικά πραγματικά, Privilegia rei.

Εἰς Γενικά ἐννόμων σχέσεων, Privilegia causæ.

Εἰς Εἰδικὰ προσωπικά.

Εἰς Εἰδικὰ πραγματικά.

Εἰς Εἰδικὰ ἐννόμων σχέσεων.

Ἐκ τούτων :

Τὰ γενικά πραγματικά καὶ γενικά ἐννόμων σχέσεων εἰσὶν ἐκχωρητὰ μετὰ τοῦ πράγματος καὶ τῆς ἐννόμου σχέσεως (σελὶς 235 καὶ β').

Τὰ γενικά προσωπικά δὲν μεταβιβάζονται καθ' ἑαυτὰ ἀλλ' ὅταν γεννηθῇ νομικὴ τις πράξις ἐπηρεαζομένη ἐκ τοῦ προνομίου μετ' αὐτῆς μεταβιβάζονται καὶ ταῦτα, π. χ. δὲν δύναται τις νὰ μεταβιβάσῃ τὰς προνομίας ἃς ἔχει ὡς ἀνήλικος, ὡς γυνή, ὑπεξούσιος, στρατιώτης, οὕτως ὥστε ἄλλως νὰ ἀνασκῇ ταῦτα, ἀλλ' ἂν ἐγεννήθῃ νομικὴ σχέσις ἣν προστατεύει ἡ ἀνηλικότης (π. χ. ἀναστολή παραγραφῆς) τότε τὸ ἐκ τῆς ἀνηλικότητος γεννηθὲν δικαίωμα ἐκχωρεῖται μετὰ τοῦ προνομίου ἥτοι τὴν ἀναστολὴν τῆς παραγραφῆς δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ καὶ ὁ δικαιოდόχος τοῦ ἀνηλίκου δικεχιδῶν τὸ πρᾶγμα.

Τὰ εἰδικὰ ἐννόμων σχέσεων εἶνε μεταβιβαστὰ μετὰ τῶν σχέσεων (σελὶς 235 § 10).

Τὰ εἰδικὰ πραγματικά ἀνήκουσι τῷ ἐκάστοτε κυρίῳ τοῦ πράγματος. Ἐπομένως μετὰ τοῦ πράγματος μεταβιβάζονται.

Τοιουτοτρόπως ἀμεταβίβαστα καταντοῦν τὰ εἰδικὰ προσωπικά, ἀλλὰ καὶ τούτων μεταβιβάζεται ἡ χρῆσις ὅταν ἐκχωρῇ ὁ ἔχων αὐτά.

Ἐκ τῶν συγγραφέων ἐλάχιστα γράφει ὁ Wind. § 79, σαφῶς ὁμως ἐν § 332. Ἐλάχιστα ὁ Καλλ. τόμ. 1 § 43. Ὁ Παπαρ. § 175—177. Ἐπίσης Καλλ. τόμ. III, § 450· ἐκτενέστερον ὁ Παπαρ. § 32 καὶ ἐπόμενα, τόμ. 6^{ος}. Κατὰ τοῦτον ἡ ἐκχώρησις τῆς ἀπαιτήσεως μετὰ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἐνάσκησις τῆς ἀπαιτήσεως τοῦ ἐκχωρητοῦ (§ 32) καὶ ὅτι εἶνε ἀδικαιολόγητος ἡ γνώμη ὅτι ἀμέσως μὲν καὶ αὐτοπροσώπως δύνασαι νὰ τὴν ἐνάσκησῃς οὐχὶ δὲ καὶ ἐμμέσως δι' ἐκχώρησεως. Καταλήγει δὲ ἐν τέλει τῆς § 33 λέγων ὅτι, ὅλα τὰ προνόμια ἐκχωροῦνται οὐχὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτά, ἀλλ' ἡ ἐνάσκησις των ὅταν ὑπὲρ τοῦ προνομιοῦχου παρήχθῃ ἀπαίτησις. Δηλαδή ἡ Τράπεζα εἰς τὸ θέμα μας δὲν δύναται νὰ εἴπῃ «ἔχω τὸ προνόμιον τῆς προσωπικῆς κρατήσεως διὰ τὰς πρὸς τοὺς γεωργοκτηματίας χορηγήσεις. Σοῦ τὸ ἐκχωρῶ ἵνα ἐφεξῆς σὺ ἀντὶ ἐμοῦ ἔχῃς τὸ προνόμιον τοῦτο δανείζων γεωργοκτηματίας». Δύναται ὁμως ἀναμφισβητήτως νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν ἐνάσκησιν αὐτοῦ εἰς συγκεκριμένην ἀπαίτησιν ἣτις παρήχθῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Δηλαδή δύναται νὰ εἴπῃ: «ἔχω τὴν δεῖνα ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ γεωργοκτηματίου τὴν ὅποιαν δύναμαι νὰ εἰσπράξω διὰ προσωπικῆς κρατήσεως. Σοὶ ἐκχωρῶ τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὴν ἐνάσκησῃς ὅπως ἐγώ». Ἐδῶ δὲν ἐκχωρεῖται τὸ προνόμιον ἀλλ' ἡ ἐνάσκησις αὐτοῦ ἐν συγκεκριμένην ὑποθέσει. Ὑπὲρ τῆς λύσεως ταύτης ὁ Windsch. § 332 καὶ ἐν σημ. 10 καὶ κειμένῳ καὶ Dernb. σελ. 175. Καὶ αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν ιδιότητα τοῦ προσώπου συνακολουθοῦν τὴν ἀπαίτησιν. Ἄρα ὅλα ἐκχωροῦνται σὺν τῇ ἀπαίτησει.

§ 63.

"Αλλαι Τράπεζαι.

Νόμος 2ΠΓ' τοῦ 1882.

Ἄρθρον 1.

«Εἰς τὰς ἐπὶ ὑποθήκῃ, ἐπὶ τριτεγγυημένοις γραμματίοις καὶ ἐπὶ ἐκχωρήσει νομίμων προσόδων εἰς νομικά πρόσωπα χορηγήσεις τῶν Τραπεζῶν, τῶν ἤδη ἐν Ἑλλάδι ἀνεγνωρισμένων, προνομιούχων καὶ μὴ, ἐφαρμόζονται καθ' ὅλον τὸ Κράτος (καὶ ὄχι μόνον καθ' ὧς ἐπαρχίας αἱ προνομιούχοι ἐξ αὐτῶν κέκτηνται τὸ προνόμιον) αἱ ἀφορῶσαι εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐργασίας καὶ τὰς κατ' αὐτὰς δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις διατάξεις τῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς Νόμων καὶ συμβάσεων πλὴν τῶν περὶ μεσεγγυήσεως διατάξεων ἄρθρ. 20 — 23 τοῦ Νόμου τῆς 11 Ἀπριλίου 1859» (ἴτοι τοῦ ΦΚΣΤ').

Ἄρθρον 3.

«Ἐπιτρέπεται τῇ Κυβερνήσει ἵνα, ὡσάκις ἐγκρίνῃ, ἐπὶ τῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου χορηγήσῃ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 1 διακαιώματα εἰς πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι συσταθησομένην Τράπεζαν μετὰ ἢ ἄνευ προνομίου».

Κατὰ τὸν Νόμον τοῦτον ὁ Νόμος ΦΚΣΤ' ἰσχύει καὶ διὰ τὰς ἄλλας Τραπεζὰς τὰς ἀνεγνωρισμένας· καὶ ὄχι μόνον ὁ νόμος οὗτος ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι νόμοι καὶ συμβάσεις οἱ ρυθμίζοντες τὰς ἐργασίας, δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐκ χορηγήσεων εἴτε ἐπὶ ὑποθήκῃ, εἴτε πρὸς νομικά πρόσωπα εἴτε ἐκ γραμματίων.

Ὁ νόμος ἀναφέρει τὰς ἤδη ἀνεγνωρισμένας. Τί θὰ εἰπωμεν περὶ ἐκείνων αἵτινες δὲν ἦσαν ἀνεγνωρισμέναι κατὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ Νόμου 2ΠΓ' ἣ δὲν ὑπῆρχον τότε καὶ συνεστήθησαν κατόπιν;

Λι Τράπεζαι αὗται βεβαίως δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν Νόμον 2ΠΓ' τοῦ 1882, ἐκτὸς ἐὰν κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρ. 3 ἐχορηγήθῃ αὐταῖς.

Ὁ νόμος εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὰς περὶ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς διατά-

Ξεις τῶν νόμων καὶ συμβάσεων, τὰς σχετικὰς μὲ τὰς ἐργασίας δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις. Ἄρα διατάξεις συμβάσεων ἢ νόμων ἀσχετοὺς πρὸς τὰς δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσιν αἱ ἄλλαι Τράπεζαι. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξαιρετικῶν διατάξεων αἱ ἀνεγνωρισμέναι Τράπεζαι δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν Αἰν καὶ Βἰν (ὅχι τὴν Γἰν ὡς ἀσχετον μὲ τὰς ἐργασίας δίκας καὶ ἀναγκαστικὰς ἐκτελέσεις, οὔτε τὴν Δἰν ἐκτὸς τῆς Ἰονικῆς), τὴν Εἰν (ὅχι τὴν 6ἰν ἥτις εἶναι ἐξαιρετικὴ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς εἰς ἀντάλλαγμα οἰονεὶ τῆς ὑποχρεώσεως ἦν ἀνέλαβε νὰ διαθέσῃ 10 ἑκατομμ. ὑπὲρ τῶν γεωργοκτηματιῶν, ἄλλως δ' εἶνε μεταγενεστέρα τοῦ Νόμου 2ΠΓ', οὔτε τὴν Ζἰν διὰ τὸν ἴδιον λόγον, οὔτε τὴν Ηἰν ὡς ἀσχετον πρὸς τὰς δίκας καὶ ἐκτελέσεις, μεταγενεστέραν καὶ προνομιακὴν ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς μόνον). Ἐπίσης δὲν δύνανται νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν Ν. 19 Αὐγούστου 1841 καὶ ἄρθρον 5 τοῦ ΒΩΞ' σχετικὸς μὲ τὰς ἀπαγορεύσεις τῶν κατασχέσεων.

Ἡ Τράπεζα ὑποκατέστη εἰς τὰ δικαιώματα τῆς Ἡπειροθεσσαλικῆς, ἐπελθούσης συγχωνεύσεως (διὰ συμβάσεως Ν. ΒΧΜΑ' ἄρθρον 2 Β. Δ. 22 Δεκεμβρίου 1899... ἄρθρ. 1), καὶ προνόμια αὐτῆς. Ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὰς περὶ μεσεγγυήσεως διατάξεις τοῦ Ν. ΦΚΣΤ' πρὸς εἰσπραξίν τῶν ἐνυποθήκων δανείων τὰ ὅποια εἶχε συνομολογήσει ἡ Ἡπειροθεσσαλικὴ Τράπεζα, διότι τοιοῦτον δικαίωμα δὲν εἶχεν αὕτη καὶ συνεπῶς δὲν μετεβίβασε τῇ Ἐθνικῇ, ἐκ τοῦ ἰδίου δὲ προσώπου δὲν δύναται ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα νὰ ἐνασκήσῃ τὰς διατάξεις τοῦ ἁρθρου 19 καὶ ἐπόμενα τοῦ Νόμου ΦΚΣΤ' καθόσον ὁ κανὼν εἶνε ὅτι ὁ ἐκδοχεὺς δὲν ἐνασχεῖ τὰ ἴδια προσωπικὰ προνόμια κατὰ τοῦ ὀφειλέτου ἅτινα δὲν εἶχεν ὁ ἐκχωρητής.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

§ 64.

1ον Αίτησις ἐνυποθήκου δανείου.

Ὁ αἰτῶν ἐνυπόθηκον δάνειον ὀφείλει 1ον) νὰ περιγράψῃ τὸ κτῆμα λεπτομερῶς, 2ον) νὰ σημειοῖ κάτωθεν ἐκάστου κτήματος τοὺς τίτλους τῆς κυριότητος, 3ον) νὰ ἐπισυνάψῃ τοὺς τίτλους, 4ον) νὰ ἐπισυνάψῃ πιστοποιητικὸν ὅτι εἶνε κάτοχος.

§ 65.

2ον Ἀπώλεια ἐπιταγῶν.

Ἐγκύκλιος 13 τοῦ 1870 τῆς Τραπεζῆς.

« Ἡ ἐπιταγὴ δὲν εἶνε ἢ μία ἐντολὴ διδομένη ὑπὸ τοῦ καταβαλόντος τὸ τίμημα ὅστις δύναται ν' ἀνακαλέσῃ αὐτὴν ἐν ὅσῳ δὲν περιῆλθε ὁ τίτλος τῆς ἐντολῆς εἰς χεῖρας ἐκείνου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ».

Ἄν ἀπωλέσθῃ ἐπιταγὴ ζητεῖται δὲ ἀντίγραφον αὐτῆς, ἀπαιτεῖται, ἐάν μὲν ζητῇ τοιοῦτον ὁ καταθέτης νὰ προσαγάγῃ συμβολαιογραφικὴν πράξιν τοῦ κομιστοῦ δι' ἧς νὰ κηρύξῃ ἄκυρον τὴν πρώτην καὶ μηδεμίαν κεκτημένην ἰσχὺν ὡς ἀπολεσθεῖσαν, νὰ δηλώσῃ τὴν συναίνεσίν του εἰς ἐκδοσὶν δευτέρας καὶ ὅτι συναινεῖ νὰ λάβῃ τὸ τίμημα ὁ καταθέτης. Ἄν ζητῇ τὸ ἀντίγραφον ὁ κομιστὴς δέον ὁ καταβαλὼν νὰ συντάξῃ τοιαύτην πράξιν.

Ἄν ἀπωλέσθῃ ἐφαρμοστέον τὸ ἄρθρον 151 Ἑμπορ. Νόμου (Κροκ. § 1523).

Κατάσχεσις τοῦ ἐν τῇ ἐπιταγῇ ποσοῦ: ἀντίκειται τὸ ἄρθρον 920 § 3 Πολ. Δικον. ἀλλὰ καὶ εὐχερῶς ματαιοῦται μεταβιβαζομένης τῆς ἐπιταγῆς δι' ὀπισθογραφήσεως.

Δύναται ν' ἀνακληθῇ ἡ ἐπιταγὴ μετὰ τὴν εἰς τὸν κομιστὴν παράδοσίν της;

Ὁ καταθέσας τὸ τίμημα δύναται ν' ἀναλάβῃ αὐτὸ προσάγων τὴν ἐπιταγὴν καὶ ζητῶν τὴν ἀκύρωσίν της καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν κατατεθειμένων χρημάτων του. (Ἐγκύκλ. 15 Μαΐου 1901).

§ 66.

3ον Ἐκπροσώπησις Τραπεζῆς.

Τὴν Τράπεζαν ἐκπροσωπεῖ ὁ Διοικητὴς (ἄρθρ. 76 καταστατικοῦ) ἄρθρ. 24 Ν. 30 Μαρτίου 1841. Τὸν Διοικητὴν ὁπωσδήποτε κωλυόμενον ἀναπληροῖ εἰς τῶν ὑποδιοικητῶν (ἄρθρ. καταστατ. 71 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ πράξεως τῆς συνελεύσεως ἐγκριθείσης διὰ Β. Δ. τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1861). Ἄν καὶ οὗτοι κωλύωνται τότε ὁ Διοικητὴς ἐγγράφως ὀρίζει ἓνα τῶν συμβούλων Β. Δ. 22 Ἰουλίου 1887.

Τὸ ὑποκατάστημα ἐκπροσωπεῖ ὁ Διευθυντὴς ἄρθρ. 20 τοῦ κανονισμοῦ τῶν ὑποκαταστημάτων. Τὸν ἀναπληρωτὴν του ὀρίζει τὸ κεντρικὸν κατάστημα, ἄρθρ 24.

4ον Τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα ἤρξατο τὴν 1 Νοεμβρίου 1882 Β. Δ. τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1882.

5ον Ὁ περὶ τόκου νόμος ΠΕΖ' τῆς 22 Μαΐου 1882.

NOMOI ΠΕΡΙ ΕΝΕΧΥΡΟΥ

§ 67.

Νόμος ΩΚΘ' 18 Ἀπριλίου 1880.

Ἄρθρον 2.

Ὡς πρὸς τὰ παρὰ τῇ Πιστωτικῇ Τραπεζῇ ἐν Ἑλτανήσῳ ἐνέχυρα ὀρίζεται ἡ ἐπομένη διαδικασία.

Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα τῇ Τραπεζῇ εἴτε χρυσός, εἴτε ἄργυρος, εἴτε μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἀσώματον πρᾶγμα (créance nominale), λαμβάνονται παρ' αὐτῆς ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῆς Τραπεζῆς καὶ τῆς ἐκδό-

σεως ἀπλῆς ἀποδείξεως φερούσης κινητὸν χαρτόσημον ἡμῖς τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου. Δύνανται δὲ νὰ ἐκποιηθῶσι παρ' αὐτῆς, ἅμα τὸ χρέος καταστῇ ἀπαιτητὸν, τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ μετοχαὶ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν, ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει τοιοῦτον διὰ συμβολαιογράφου, τὰ δὲ λοιπὰ ἤδη μόνον διὰ συμβολαιογράφου, μετὰ παρέλευσιν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως δι' ἐφημερίδος, ἂν τοιαύτη ἐκδίδεται τακτικῶς ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ καταστήματος ἢ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς ἢ ἐν ἐλλείψει τοιαύτης, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν, χωρὶς νὰ εἶνε ἡ Τράπεζα ὑπόχρεως εἰς τὴν τήρησιν τοῦ ἀπὸ 1 Δεκεμβρίου 1836 περὶ ἐνεχύρων νόμου, οὐδὲ εἰς τὰς περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων διατάξεις τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, οὐδὲ εἰς τὰς διατάξεις ἐτέρου τινὸς νόμου ἐναντίου εἰς τὴν διάταξιν τοῦ προκειμένου ἄρθρου. Ἡ διὰ συμβολαιογράφου ἐκποιήσις ἐνεργεῖται διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς Τραπεζῆς ἐπὶ τῇ προειδοποιήσει τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐτέρας προειδοποιήσεως. Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνεχύρου πληρώνεται ἡ ἀπαιτήσις τῆς Τραπεζῆς, προτιμωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος.

Ἄρθρον 3.

Ἡ διὰ τοῦ προηγουμένου ἄρθρου 2 κανονιζομένη ὡς πρὸς τὰ ἐνέχυρα διαδικασία δύναται νὰ χορηγηθῇ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην τῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν διὰ Β. Διατάγματος ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου.*

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρ. 3 ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς Β. Δ :

Αὐτ. Τῆς 19ης Μαΐου 1880 διὰ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν.

Βον Τῆς 7 Μαΐου 1880 διὰ τὴν Ἴονικὴν ἐν Πάτραις καὶ Ἀθήναις, ἥτις διὰ τὴν Ἐπτάνησον ἔχει τὸν Ν. ΩΚΣ'.

Γον Τῆς 6 Μαΐου 1880 διὰ τὴν Γενικὴν, Πιστωτικὴν καὶ Βιομηχανικὴν.

Δον Τῆς 20ης Μαΐου 1884 διὰ τὴν Τράπεζαν Ἑπειροθεσσαλίας.

Εον Τῆς 4 Μαρτίου 1894 διὰ τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν.

ΣΤον Τῆς 19 Μαρτίου 1894 διὰ τὴν Τράπεζαν Καρυδιᾶ.

* Σημ. Ἀντικείμενα ἐνεχύρου εἶνε χρυσός, ἄργυρος, μετοχαί, ὁμολογίαι, καὶ créance nominale.

§ 68.

Ἐνέχυρον ἐμπορευμάτων.

Νόμος. ΑΟΓ'. 12 Μαρτίου 1883.

Ἄρθρον 3.

«Τὰ εἰς ἐνέχυρον διδόμενα ἐμπορεύματα εἰς Τραπεζας ὧν τὰ καταστατικά ἐνεκρίθησαν διὰ Β. Διατάγματος, λαμβάνονται παρ' αὐτῶν ἄνευ ἐτέρων διατυπώσεων, ἢ διὰ μόνης τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν εἰς τὰ βιβλία τῶν Τραπεζῶν καὶ τῆς ἐκδόσεως ἀπλῆς ἀποδείξεως φερούσης κινητὸν χαρτόσημον λεπτῶν πενήκοντα τοῖς χιλίοις ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τοῦ δανείου, μὴ ὑποκειμένου τούτου εἰς οὐδὲν ἕτερον τέλος χαρτοσήμου· παράγονται δὲ τὰ δικαιώματα ἐνέχυρον, καθόσον ἡ κατοχὴ τῶν ἐμπορευμάτων περιήλθεν εἰς τὰς Τραπεζας, ἢ διατελεῖ ὑπάρχουσα παρ' αὐταῖς ἢ παρὰ τρίτῳ τινί, κοινῇ γνώμῃ τῶν συναλλαττομένων ἐκλεγομένων μὴ ἀπαιτουμένης ἄλλης τινὸς διατυπώσεως, εἴτε τοῦ περὶ ἐνέχυρου νόμου τῆς 1 Δεκεμβρίου 1836, εἴτε τῶν περὶ συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως ἐνέχυρου διατάξεων τῶν ἀστικῶν τῆς Ἑπτανήσου νόμων, ἢ ἄλλου τινὸς νόμου σχετικοῦ πρὸς τὰ ἐνέχυρα.

Ἡ ἐκποίηση τῶν ἐνεχυριασθέντων τούτων ἐμπορευμάτων ἐνεργεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου διὰ δημοπρασίας διεξαγομένης ἐνώπιον αὐτοῦ, αἰτήσῃ τῆς ἐνδιαφερομένης Τραπεζῆς, ἐπὶ τῇ προειδοποιήσῃ τοῦ ὀφειλέτου πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἐτέρας διατυπώσεως.

Ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐνέχυρου πληρῶνεται ἡ ἀπαίτησις τῆς Τραπεζῆς προτιμιωμένη παντὸς ἄλλου προνομίου καὶ παντὸς πραγματικοῦ δικαιώματος.

Διὰ τοῦ Νόμου τούτου ὁρῶντος ἐνέχυρον ἐμπορευμάτων, παῖσαι αἱ Τράπεζαι, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ δανείζουν ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων χωρὶς ν' ἀπαιτῇται Β. Δ. Τὸν τρόπον τῆς συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως ὁρίζει.

Σύστασις. Ὁ τρόπος τῆς συστάσεως εἶνε ὁ ἴδιος πρὸς τὸν τοῦ Ὁ' ΨΘ.

Ἐκποίησης. Ὁ τύπος τῆς ἐκποιήσεως μικρὸν διαφέρει τοῦ τύπου ὃν ὁρίζει ὁ ΩΚΘ'. Ἦτοι δὲν ἀπαιτεῖται δημοσίευσις διὰ τῆς ἐφημερίδος ἢ κοινοποιήσις εἰς τὴν δημοτικὴν ἀρχήν.

§ 69.

Δάνεια ἐπ' ἐνεχύρῳ ὑπὲρ ἀνεγνωρισμένων τραπεζιτῶν.

Νόμος BPN' τῆς 13 Φεβρουαρίου 1903. Περὶ δανείων ἐπ' ἐνεχύρῳ γινομένων ὑπὲρ ἀνεγνωρισμένων τραπεζιτῶν, τῆς ἀποδείξεως αὐτῶν καὶ τῆς περὶ τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου διαδικασίας.

Ἄρθρον 1.

Τὰ χορηγούμενα κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1880 ΩΚΘ' νόμου πρὸς τραπεζὰς πλεονεκτήματα, σχετικῶς πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου ἀνωνύμων μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν, δύνανται νὰ χορηγηθῶσι καὶ εἰς ἰδιώτας τραπεζίτας, κοινῶς ἀνεγνωρισμένους ὡς τοιοῦτους, τηροῦντας τὰ κεκανονισμένα ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου βιβλία καὶ πληρόνοντας τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐπιτηδευμάτων ὠρισμένον ἀνώτερον φόρον τῆς κλάσεως ταύτης.

Ἄρθρον 2.

Ἡ σύστασις τοῦ ἐνεχύρου ἀποδεικνύεται καὶ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους δι' ἐγγράφου συντασσομένου εἰς διπλοῦν, ὃν τὸ ἕτερον θεωρεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 414 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας ὠρισμένα. Ἡ πράξις τῆς θεωρήσεως ὑπόκειται διὰ τὰς ἀπλᾶς συμβολαιογραφικὰς πράξεις εἰς κεκανονισμένον τέλος χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 3.

Ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἢ βεβαίωσις ὅτι κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τραπεζῖται ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην φορολογικὴν κλάσιν τῶν ἐπιτηδευματιῶν τοῦ λοιποῦ Βασιλείου γίνεται διὰ πράξεως ἐπιτροπῆς συγκειμένης ὑπὸ τοῦ νομάρχου, τοῦ προέδρου τῶν πρωτοδικῶν, καὶ τοῦ ἐδρεύοντος ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ νομοῦ τελώνου.

Διὰ τοῦ Νόμου τούτου δύναται νὰ χορηγηθῇ ἡ διαδικασία συστάσεως καὶ ἐκποιήσεως ἐνεχύρου κατὰ τὸν Ν. ΩΚΘ' καὶ εἰς τραπεζίτας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ ἐνέχυρα ὁμολογιῶν καὶ ἀνωνύμων μετοχῶν. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Νόμου ἐξεδόθησαν τὰ ἐξῆς Β. Διατάγματα: 1) τῆς 3 Μαρτίου 1893 ὑπὲρ τοῦ Γ. Π. Σκουζέ, 2)

τῆς 13 Μαρτίου 1893 ὑπὲρ τοῦ Βαλαωρίτου-Μαύρου, 3) τῆς 21 Δεκεμβρίου 1900 ὑπὲρ τῆς ἐν Πάτραις ἐταιρείας ἀδελφῶν Φραγκοπούλου.

Ἐνῶ ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὴν ἐπέκτασιν τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ Ν. ΩΚΘ' καὶ εἰς τραπεζίτας, ὅσον ὁρᾷ τὴν σύστασιν καὶ ἐκποίησιν, ἐν τούτοις διὰ τοῦ ἀρθροῦ 2 ὁρίζει ἴδιον τρόπον συστάσεως. Τοιοῦτοτρόπως δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ἔχομεν δύο τύπους συστάσεως. Ἐνα διὰ παραπομπῆς εἰς τὸν νόμον ΩΚΘ' καὶ ἕτερον ὀρίζομενον ὑπὸ τοῦ ἀρθρ. 2. Προφανῶς ὅμως διὰ τοὺς τραπεζίτας ὥρισε τὸν τρόπον τῆς συστάσεως ὁ Νόμος ΒΡΝ'. Τοῦτο σαφῶς προκύπτει ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ νόμου ἔχοντος οὕτω :

« Ἡ σύστασις τοῦ ἐνεχύρου ἀποδεικνύεται ΚΑΙ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους κλπ. » Δηλαδή « οὐ μόνον ὡς πρὸς τοὺς συμβαλλομένους ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τοὺς τρίτους ἀποδεικνύεται οὕτω . . . »

Κατὰ ταῦτα μένει ἐπεκτεινομένη ἡ διαδικασία τῆς ἐκποιήσεως τῶν ὁμολογιῶν καὶ μετοχῶν ἀνωνύμων οἷαν ὥρισεν ὁ ΩΚΘ' ὑπὲρ τῶν Τραπεζῶν.

§ 70.

Ἐνέχυρον.

Νόμος ΒΤΨΗ' τῆς 41 Μαρτίου 1906. Περὶ ἐνεχύρου.

Ἄρθρον 1.

Αἱ περὶ ἐνεχύρου διατάξεις καὶ τὰ πλεονεκτήματα, τὰ κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 τοῦ νόμου ΩΚΘ' ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1880 καὶ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τοῦ νόμου ΒΡΝ' ἀπὸ 13 Φεβρουαρίου 1893 χορηγούμενα σχετικῶς πρὸς τὴν σύστασιν καὶ τὴν διαδικασίαν τῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου, ἐπεκτείνονται καὶ ἐπὶ τῶν προϊόντων τῆς γῆς, τῆς τέχνης ἢ τῆς βιομηχανίας, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἀσωμάτων πραγμάτων (Créance nominale) καὶ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀργύρου καὶ ἐν γένει ἐπὶ παντός πράγματος, ὅπερ τυγχάνει ἀντικείμενον ἐμπορικῆς συναλλαγῆς. — Ἐν πάσῃ περιπτώσει προνόμιον δὲν ὑφίσταται ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου, εἰμὴ ἐφ' ὅσον τοῦτο διατελεῖ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ πιστωτοῦ ἢ τοῦ τρίτου, τῇ κοινῇ συναινέσει τῶν μερῶν ἐκλεγέντος· θεωρεῖται δὲ διατελὼν ἐν τῇ

κατοχή τῶν ἐμπορευμάτων ὁ πιστωτής, ὅταν ταῦτα εὐρίσκωνται εἰς τὴν διάθεσίν του ἢ ἐν ταῖς ἀποθήκαις του ἢ ἐν τῷ πλοίῳ ἢ ἐν τῷ τελωνεῖῳ ἢ ἐν ταῖς γενικαῖς ἀποθήκαις, ὡς καὶ ἂν πρὶν ἢ ταῦτα φθάσωσι μεταβιβάσθῃ αὐτῷ ἢ κατοχῇ διὰ τῆς φορτωτικῆς ἢ δι' ἀγωγιαστηρίου ἐγγράφου.

Ἄρθρον 2.

Τὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἐγγράφῳ μνημονευόμενα πλεονεκτήματα, τὰ χορηγούμενα εἰς τραπέζας καὶ ιδιώτας τραπέζίτας, δύνανται νὰ χορηγηθῶσι καὶ εἰς ἐμπόρους κοινῶς ἀνεγνωρισμένους ὡς τοιοῦτους, τηροῦντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου κεκανονισμένα βιβλία καὶ πληρόνοντας τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιτηδευμάτων ὠρισμένον ἀνώτερον φθόρον τῆς κλάσεως ταύτης.

Ἄρθρον 3.

Ἡ σύστασις τοῦ ἐνεχύρου ἀποδεικνύεται ὡς πρὸς τοὺς τρίτους κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ νόμου ΒΡΝ' τῆς 13 Φεβρουαρίου 1893 ὀριζόμενα δι' ἐγγράφου συντεταγμένου εἰς διπλοῦν, ὧν τὸ ἕτερον θεωρεῖται ὑπὸ συμβολαιογράφου κατὰ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 414 τῆς Πολ. Διζονομίας ὠρισμένα. Ἡ πράξις τῆς θεωρήσεως ὑπόκειται εἰς τὸ διὰ τὰς ἀπλᾶς συμβολαιογραφικὰς πράξεις κεκανονισμένον τέλος χαρτοσήμου.

Ἄρθρον 4.

Ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἡ βεβαιότης ὅτι οἱ κατὰ τὰ ἄρθρα 1 καὶ 2 τραπέζῃται ἢ ἔμποροι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην φορολογικὴν κλάσιν τῶν ἐπιτηδευματιῶν τοῦ λοιποῦ Βασιλείου γίνεται διὰ πράξεως ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τοῦ Νομάρχου, τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ ἐδρεύοντος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ νομοῦ Τελώνου.

Παρατηρήσεις.—Σύστασις ἐνεχύρου.

Κατὰ τὸν νόμον θεωρεῖται διατελῶν ἐν τῇ κατοχῇ τῶν ἐμπορευμάτων ὅταν εὐρίσκωνται εἰς τὴν διάθεσίν του. Ὅταν εὐρίσκωνται ἐν τῇ διαμετακομίσει δὲν εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὸ Β. Δ. τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ὥρισε τύπον. Ἐπίσης ὅταν εὐρίσκωνται ἐν ταῖς γενικαῖς ἀποθήκαις ὥρισε ὁ νόμος ΒΥΠΗ' κάτωθεν δημοσιευόμενος. Ὅταν εὐρίσκωνται ἐν τῷ πλοίῳ ἢ Τελωνεῖῳ εἶνε

ζήτημα πραγματικὸν εἰάν ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δανειστοῦ, εἰάν δηλαδὴ οὗτος ἔλαβε τὴν κατοχὴν· πλὴν κυρίως ἡ μεταβίβασις τῆς φορτωτικῆς τίθῃσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δανειστοῦ τὰ ἐμπορεύματα.

Κατὰ τί καινοτομεῖ ὁ νόμος οὗτος.

α'.) Ἀντικείμενον ἐνεχύρου. Διὰ τὰς Τραπεζὰς ἀντικείμενον ἐνεχύρου (κατὰ τοῦ εἰδικοῦ νόμου τὴν διαδικασίαν) ἦσαν ὅσα ἀριθμεῖ ὁ ΩΚΘ'. Εἵτα προσετέθησαν διὰ τοῦ ΑΟΓ' καὶ τὰ ἐμπορεύματα. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν «ἐμπορεύματα» νοοῦνται ὅλα ὅσα εἶνε ἀντικείμενα ἐμπορικῆς συναλλαγῆς. Ὁ Ν. ΒΤΗΗ' ἐπεξέτεινε τὸ δικαίωμα ἐνεχύρου ἐπὶ ὅλων τῶν ἀντικειμένων ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, ἀλλὰ αἱ Τράπεζαι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο καὶ ἐκ τῶν προηγουμένων νόμων. Ὡς πρὸς τὰς Τραπεζὰς ἄρα δὲν προσέθετε νέα ἀντικείμενα ἐνεχύρου ὁ Νόμος.

Διὰ τοὺς Τραπεζίτας ὁμως προσέθεσε, διότι οὗτοι μόνον ἀνώνυμους μετοχὰς καὶ ὁμολογίας ἠδύναντο νὰ ἐνεχυριάζωσι κατὰ τὴν διαδικασίαν τῶν Νόμων ΩΚΘ' καὶ ΒΡΝ', οὐχὶ δὲ ἄλλα εἶδη.

β'.) Δύναται νὰ χορηγήσῃ τὰ πλεονεκτήματα τῶν εἰδικῶν νόμων καὶ εἰς ἐμπόρους.

γ'.) Οἱ προηγούμενοι νόμοι ἤθελον ὥστε τὰ κατονομαζόμενα εἶδη διὰ τοῦ ΩΚΘ' νὰ δοθῶσιν εἰς Τραπεζὰς ἢ Τραπεζίτας (αἱ ἀνώνυμοι μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι ἅς μόνον οὗτοι ἠδύναντο νὰ δέχωνται ὡς ἐνέχυρον κατὰ τοὺς εἰδικοὺς νόμους), τὰ δὲ ἐμπορεύματα, περὶ ὧν ὁ νόμος ΑΟΓ', ἠδύναντο νὰ ᾧσιν εἰς τὴν κατοχὴν τρίτου, κοινῇ συναινέσει ἐκλεγομένου. Ὁ Νόμος ΒΤΗΗ' θεωρεῖ ὡς διατελοῦντα ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ πιστωτοῦ, ὅχι μόνον ὅσα πράγματι κατέχει αὐτὸς ἢ τρίτος κοινῇ συναινέσει, ἀλλὰ καὶ ὅλα ὅσα εὐρίσκονται εἰς τὴν διάθεσιν του, εἴτε ἐν ταῖς ἀποθήκαις του κλπ.

δ'.) Ὡς πρὸς τὴν σύστασιν.

Ὡς πρὸς τὴν σύστασιν ὁ νόμος ΒΤΗΗ' εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Αὐξάνω τὰ εἶδη τοῦ ἐνεχύρου· καὶ τὸν τρόπον τῆς συστά-

σεως τὸν ὅποιον ὥριτα διὰ τῶν νόμων ΩΚΘ' (ἐγγραφὴν ἐν τοῖς βιβλίοις) καὶ BPN' (ἐγγραφὸν συντασσόμενον εἰς διπλοῦν κλπ.) τὸν ἐπεκτείνω ἐπὶ τῶν εἰδῶν ἅτινα ὀρίζω ὡς ἀντικείμενα ἐνεχύρου ».

Ἄν ἔλειπε τὸ ἄρθρ. 3^{ον} τοῦ νόμου τούτου θὰ ἐγεννᾶτο ἡ ἀπορία : Ποῖον τρόπον συστάσεως ἐπεκτείνει ; τὸν τοῦ ΩΚΘ' ἢ BPN' ἀφοῦ εἶνε διάφοροι καὶ ἐν τούτοις πρὸς ἀμφοτέρους ἀναφέρεται ;

Εὐλογώτερον εἶνε νὰ ἐρμηνευθῇ οὕτως ἡ θέλησις τοῦ νομοθέτου.

Διὰ μὲν τὰς Τραπεζὰς ὥριτα τρόπον συστάσεως τὸν τοῦ ΩΚΘ'. Αὐτὸς θέλω νὰ τηρηθῇ καὶ διὰ τὰ νέα ἀντικείμενα ἐνεχύρου.

Διὰ δὲ τοὺς τραπεζίτας ὥριτα τρόπον συστάσεως τὸν τοῦ BPN'. Αὐτὸς θέλω νὰ τηρηθῇ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὰ νέα ἀντικείμενα.

Παραπέμπων εἰς τοὺς νόμους ΩΚΘ' καὶ BPN' νοῶ νὰ παραπέμψω ἐκάστην κατηγορίαν (τραπεζίτας καὶ Τραπεζὰς) εἰς τὸν οἰκεῖον δι' αὐτὴν νόμον ὡς πρὸς τὴν σύστασιν, καὶ οὐχὶ συλλήβδην ἀμφοτέρας πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς νόμους.

Τὸ ἄρθρ. 3 ὅπερ, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς συστάσεως, παραπέμπει εἰς τὸν Ν. BPN', νοῶ ἀναφερόμενον εἰς τὴν νέαν τάξιν δικαιοουμένων εἰς ἐνέχυρον, ἣν εἰσήγαγον : ἦτοι τοὺς ἐμπόρους ».

Ἄν δὲν ὑπῆρχε τὸ ἄρθρ. 3 θὰ ἦτο ἀσαφὲς κατὰ τίνα τρόπον θὰ συνίστα τὸ ἐνέχυρον ; κατὰ τοῦ ΩΚΘ' ἢ τοῦ BPN' ἀφοῦ τὸ ἄρθρ. 1 πρὸς ἀμφοτέρους παραπέμπει ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς συστάσεως.

Συμπέρασμα.

Οὕτω κατὰ τὴν γνώμην μας, αἱ μὲν Τράπεζαι διὰ τὴν σύστασιν δεόν νὰ τηρήσωσι τοὺς τύπους τοῦ ΩΚΘ' οἱ δὲ τραπεζίται καὶ ἔμποροι τοὺς τύπους τοῦ BPN'.

Οὐχ' ἦρτον δύναται νὰ ρηθῇ ὅτι ὁ νόμος BT⁴H' εἶνε γενικός, ὡς ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς του προκύπτει, καὶ ἐσχόπει νὰ ρυθμίσῃ διὰ τε τὰς Τραπεζὰς, τραπεζίτας καὶ ἐμπόρους, ἓνα γενικὸν τύ-

πον συστάσεως ἐνεχύρου, ὅπως γενικῶς δι' ὅλους ὥρισε τὰ ἀντικείμενα ἐνεχύρου, καὶ ἄλλας γενικὰς διατάξεις διέλαβε περὶ κατοχῆς αὐτῶν καὶ πάντας τοὺς δικαιούχους ἐξ ἴσου ἐθαλψε κλπ. Τοιοῦτοτρόπως ἡ παραπομπὴ πρὸς τοὺς προηγουμένους νόμους ἐνδιαφέρει κυρίως τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνεχύρου.

Ἄν ὁ Νόμος διὰ τοῦ 1 παρέπεμψεν ὡς πρὸς τὴν σύστασιν εἰς τοὺς προηγουμένους νόμους ΩΚΘ' τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἔλλειψιν ἀκριβολογίας ἀντὶ νὰ παραπέμψῃ πρὸς αὐτοὺς μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκποίησιν.

Σύστασις τῶν ὑπὸ διαμετακόμισιν; τῶν ἐν Γενικαῖς ἀποθήκαις; (ἴδε κάτωθεν § 72 καὶ 73).

§ 71.

Ἐκποιήσεις ἐνεχύρου.

Διαδικασίαν ἐκποίησεως ἐνεχύρων κανονίζει ὁ Ν. ΩΚΘ' ἀλλὰ διὰ τὸν χρυσόν, ἄργυρον, μετοχάς, ὁμολογίας, καὶ creance nominale, ὁρίζει δὲ ταύτην οὕτω :

Τὰ μὲν χρεώγραφα καὶ αἱ μετοχαὶ πωλοῦνται ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ διὰ μεσιτῶν ἡ ὅπου δὲν ὑπάρχει χρηματιστήριον πωλοῦνται διὰ τοῦ συμβολαιογράφου. Ὅλα τὰ ἄλλα χρυσός, ἄργυρος, creance nominale πωλοῦνται διὰ συμβολαιογράφου. Πρὸ τῆς πωλήσεως δύο τινὰ ἀπαιτοῦνται, α' ἡ δημοσίευσις εἰς ἐφημερίδα τακτικῶς ἐκδιδομένην ἐν τῇ ἑδρᾷ τῆς Τραπεζῆς πρὸ 10 πλήρων ἡμερῶν ἢ ἡ κοινοποίησις πρὸς τὴν Δημοτικὴν ἀρχὴν καὶ β' ἡ προεידοποίησις τοῦ ὀφειλέτου πρὸ 8 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἐμπορεύματα ὅμως ἀρκεῖ τὸ ἄνω β' κατὰ τὸν ΛΟΓ' νόμον. Διὰ τὰ ἐν Γενικαῖς ἀποθήκαις ἴδε ἀρθρ. 24 Ν. ΒΥΙΗ'.

Οὕτως εἶχον τὰ τῆς ἐκποίησεως μέχρι τοῦ νόμου ΒΤΖΗ'.

Κατὰ τὸν νόμον τοῦτον « Αἱ περὶ ἐνεχύρου διατάξεις τοῦ ΩΚΘ' καὶ ΒΡΝ' αἱ σχετιζόμεναι μὲ τὴν σύστασιν καὶ ἐκποίησιν

τοῦ ἐνεχύρου ἐπεκτείνονται ἐπὶ ὅλων τῶν πραγμάτων ὅσα εἶνε ἀντικείμενα ἐμπορικῆς συναλλαγῆς.

Διατάξεις ἀναφερομένης εἰς τὴν ἐκποίησιν ὁ νόμος BPN' δὲν ἀναγράφει ἰδίως· ἀπλῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς τοῦ ΩΚΘ'. Ἄρα καὶ ὁ νόμος BT¹H', ὅστις ἀναφέρεται εἰς τὰς διατάξεις τῶν προηγουμένων, προφανῶς παραπέμπει εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ΩΚΘ' καὶ θέλει ὥστε αἱ διατάξεις τοῦ ΩΚΘ' αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν διὰ τὰς ὁμολογίας, μετοχάς, χρυσόν, ἀργυρον, *créance nominale* νὰ ἰσχύουν διὰ πᾶν ἀντικείμενον ἐμπορίου.

Ἄλλ' ὡς εἶδομεν, ὁ Ν. ΩΚΘ' σημειοῖ διαφορὰν ὡς πρὸς τὴν ἐκποίησιν τῶν ὁμολογιῶν καὶ μετοχῶν καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν. Ὁ BT¹H' παραπέμπων εἰς τὸν νόμον ΩΚΘ', ποῖος ἄρ' αὖ γε τύπος θέλει νὰ τηρηθῇ; ὁ τῶν ὁμολογιῶν ἢ ὁ τῶν ἄλλων εἰδῶν; Βεβαίως ὁ τῶν ἄλλων εἰδῶν, διότι ταῦτα ὁμοιάζουν μὲ τὰ τοῦ νόμου BT¹H', ἢ μᾶλλον ὑπάγονται εἰς τὰ τοῦ νόμου τούτου.

Ἀλλὰ τὰ εἶδη τὰ ὁποῖα προσέθεσεν ὁ νόμος BT¹H' εἶνε, προνοούμεν, αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὠνόμασεν ἐμπορεύματα ὁ ΑΟΓ', ὅστις ἐν τούτοις ὥρισε τὸν τύπον τῆς ἐκποιήσεως διὰ τὰς Τραπεζάς, περὶ ὧν διέλαβε.

Κατ' ἀκριβολογίαν νομοερμηνευτικὴν ὁ Ν. BT¹H' διὰ μὲν τὰς Τραπεζάς δὲν ἐχορήγησε πλεονεκτήματα, ὡς λέγει ἐν ἄρθρῳ 2, διότι ὁ νόμος ἠρίθμησεν εἶδη τινὰ τοῦ ἐνεχύρου, ἅτινα ἐσημείου καὶ ὁ νόμος ΩΚΘ' (π. χ. χρυσοῦ, ἀργύρου, *créance nominale*), προσέθεσε δὲ τὰ ἀντικείμενα ἐμπορικῆς συναλλαγῆς, τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ἐσημείου διὰ τὰς Τραπεζάς καὶ ὁ νόμος ΑΟΓ' διὰ τῆς λέξεως «ἐμπορεύματα». Ὡστε ὁ νόμος οὗτος διὰ τὰς Τραπεζάς κανὲν πλεονέκτημα δὲν ἐχορήγησε νέον. Πλεονέκτημα νέον ἐχορήγησεν εἰς τοὺς Τραπεζίτας, οἵτινες, ἐνῷ μέχρι τοῦδε μόνον ὁμολογίας καὶ μετοχάς ἠδύναντο νὰ ἐνεχυριάζωσι καὶ ἐκποιῶσι, κατὰ τοὺς ἐξαιρετικούς νόμους ΩΚΘ' καὶ BPN', ἤδη δύνανται καὶ ἐμπορεύματα νὰ ἐνεχυριάζωσιν.

Ἄλλ' οὕτως, ἐνῷ εἰς τὰς Τραπεζάς ἐχορήγησεν ὅ,τι καὶ προηγουμένως εἶχον, ἐν τούτοις, λησμονήσας τὸν νόμον ΑΟΓ'

παρέπεμψε μόνον εἰς τὸν ΩΚΘ' καὶ οὕτω γεννᾷ δυσχέρειαν ἂν ἐσκόπει νὰ καταργήσῃ τὸν ΑΟΓ' ἢ ὅχι, ἣν ἂν καταργήθῃ οὗτος πιστωτῶς ὡς ἀντικείμενος ἐν μέρει εἰς τὸν νεώτερον, ὅπερ τὸ ἀκριβέστερον.

Οὕτω καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ διὰ τὰ ἐμπορεύματα ἰσχύει ὁ ΩΚΘ' καὶ ὅχι ὁ ΑΟΓ' καὶ διὰ τὰς Τραπεζας, καὶ ὅτι ὁ Ν. ΒΤ'ΙΗ', ὅστις ὥρισε γενικοὺς τύπους συστάσεως ἐνεχύρου, τούτους ἤθελε καὶ διὰ τὴν ἐκποίησιν, ἥς γενικῶς τὰ εἶδη ὥρισε καὶ τοὺς δικαιοῦχους ἐξίσωσε.

Συμπέρασμα.

Οὕτως αἱ μὲν μετοχαὶ καὶ ὁμολογίαι ἐνποιηθήσονται διὰ μεσιτῶν ἐν χρηματιστηρίῳ ὅπου ὑπάρχει, τὰ δὲ λοιπὰ διὰ συμβολαιογράφου. Ἐλλείψει χρηματιστηρίου ἡ ἐκποίησις τῶν μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν θὰ γείνη διὰ συμβολαιογράφου.

Ἰδιος τρόπος ἐκποίησεως ὀρίζεται διὰ τὰ ἐν γενικαῖς ἀποθήκαις ἐμπορεύματα, ἴδε κατωτέρω § 73.

Ποῖοι ἔχουν τὰ πλεονεκτήματα τῶν Νόμων ΩΚΘ' καὶ ΒΤ'ΙΗ' ;

Α'. Οἱ ἔμποροι ἐὰν τοῖς ἐχορηγήθησαν διὰ Β. Δ.

Β'. Οἱ Τραπεζίται. Ἀλλὰ κατὰ τὸν ΒΡΝ' καὶ εἰς τούτους ἔδει νὰ χορηγηθῶσι διὰ Β. Δ. καὶ δὲν τὰ εἶχον ἐκ τοῦ νόμου τὰ τοῦ ΩΚΘ'.

Γ'. Αἱ Τράπεζαι αἱ ἄλλαι, ἐκτὸς τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς διὰ τὴν Ἐπτάνησον, δι' ἣν εἰδικῶς ὁ νόμος ΩΚΘ'. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Τραπεζας ἔδει νὰ δοθῇ διὰ Β. Δ. τὸ πλεονέκτημα τοῦ Ν. ΩΚΘ' (ἴδε ἀρθρ. 3 τοῦ νόμου τούτου).

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐμπορεύματα ὁμῶς ὁ νόμος ΑΟΓ' ὥρισε τὰς Τραπεζας τὰς ἀνεγνωρισμένας διὰ Β. Διατάγματος καὶ δικαιουμένας εἰς ἐνέχυρον κατὰ τὰς διατάξεις αὐτοῦ, ὥστε πᾶσαι αἱ Τράπεζαι αἱ ἀνεγνωρισμέναι διὰ τὸ ἐνέχυρον ἐμπορευμάτων δὲν ἔχουν ἀνάγκην Β. Δ. μετὰ τὸν νόμον τοῦτον καὶ μόνον διὰ τὰς μετοχάς, ὁμολογίας καὶ λοιπὰ εἶδη τοῦ ΩΚΘ' τὰ μὴ ὑπαγόμενα

εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἐμπορευμάτων, ἦτο ἀναγκαῖα ἡ χορήγησις διὰ Β. Δ.

Διὰ τὴν ἐκποίησιν δὲ ἀπαιτεῖται προεπίδοσις ἐπιταγῆς εὐλογώτατα δὲ ἐλέγχεται ἡ ἐναντία ὑπ' ἀριθ. 63 τοῦ 1888 Ἀπόφ. Ἀρ. Πάγου (ἴδε Νέους Πανδέκτας, τόμ. 5ος, σελ. 331 ἐνθα ἡ παράδοχος ἀπόφασις καὶ ἡ δικαιοσύνη ἐπικρίσις τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δαμιανοῦ Βορρέ).

Οἱ ὅροι τῆς ἐκποιήσεως δὲν δύνανται νὰ τροποποιηθῶσι διὰ συμφωνιῶν (Κροκιδᾶ σελ. 429).

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Διὰ Β. Δ. τῆς 28 Νοεμβρίου 1905 ἐχορηγήθησαν τῇ Λαϊκῇ Τραπεζῇ τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 2 τοῦ Νόμου ΩΚΘ', ὡς οὗτος συνεπληρώθη διὰ τοῦ Νόμου ΒΤΓΗ', πλεονεκτήματα τὰ χορηγούμενα εἰς τὰς τραπεζὰς σχετικῶς μὲ τὴν σύστασιν καὶ τὴν διαδικασίαν ἐκποιήσεως ἐνεχύρων.

Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο ἐψηφίσθη ὁ κάτωθεν νόμος δι' οὗ καθωρίσθη δι' αὐτὴν εἰδικὸς τύπος ἐκποιήσεως τῶν ἐνεχύρων καὶ διὰ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρ. 2 ἐδόθη πλεονέκτημα ὅπερ μόνον ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα εἶχε.

Νόμος ΓΡΑΑ' (ὑπ' ἀριθ. 3131).

*Περὶ ἐπεκτάσεως τῶν ἐπὶ ἐνεχύρῳ πλεονεκτημάτων τῆς
Λαϊκῆς Τραπεζῆς.*

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ρ'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Βουλῆς ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1.

Εἰς τὴν διὰ τοῦ Β. Δ. τῆς 24 Ἰουνίου 1905 ἀνεγνωρισμένην Λαϊκὴν Τράπεζαν παρέχεται τὸ δικαίωμα νὰ δέχεται ὡς ἐνέχυρον πᾶν πρᾶγμα

ἐκ τῶν ἐν τῇ συναλλαγῇ, ἐφαρμοζομένων ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐνέχυρα τῶν διατάξεων τοῦ Νόμου ΩΚΘ' τῆς 18 Ἀπριλίου 1880. Ἀλλὰ πρὸς ἐκποίησιν ἐνεχύρου ἀξίας ἐλάσσονος τῶν δραχμῶν ἑκατόν, ἢ ἐκ μέρους τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς προειδοποίησις τοῦ ὀφειλέτου δὲν εἶνε ὑποχρεωτική, τῆς σχετικῆς διὰ τὴν σύστασιν τοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δανείου ἀποδείξεως τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς δυναμένης νὰ ἐκδίδηται καὶ ἀνωνύμως μέχρι τοῦ προειρημένου ποσοῦ, ἀλλ' εἰς πρόσωπα ἔχοντα γνωστὴν κατοικίαν. Προσέτι ἡ διὰ σύμβολαιογράφου ἐκποίησις δύναται νὰ γείνη καὶ διὰ μιᾶς πράξεως ἐπὶ πλειόνων, τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρων ὀφειλετῶν, ἐνεχύρων, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτιμηθεῖσα ἀξία δὲν ὑπερβαίνει ὀλίκῳ τὰς δραχμὰς πεντακοσίας, ἀλλὰ μετὰ ἓνα μῆνα ἀφ' ἧς ἡ ἀπαίτησις καταστῇ ληξιπρόθεσμος.

Ἄρθρον 2.

Τὰ ἐνέχυρα ἅπαξ παραδοθέντα εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν, θεωροῦνται ὡς πρὸς ταύτην καὶ ὡς πάντα ἐκ τῆς ἐνεχυριάσεως εἰδικὸν διάδοχον ὑπέγγυα διὰ τὴν δανεισθεῖσαν ποσότητα ἢ τὸ τίμημα, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ ἰδιοκτήτης τῶν.

Ἄρθρον 3.

Ὁ ὑπὸ τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς λαμβανόμενος τόκος διὰ τὰ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δάνεια ἐν γένει δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίνει τὰ 8 % ἐτησίως. Διὰ δὲ δικαιώματα ἐκτιμήσεως ἢ φυλάξεως τῶν ἐνεχύρων, ἢ ὅτιδήποτε ἄλλα ἐπιτρέπεται ἢ ἐφ' ἅπαξ λήψης ποσοστοῦ, μὴ ὑπερβαίνοντος ὅμως ἐν συνόλῳ τὸ 1 % ἐπὶ τῆς δανειζομένης ποσότητος, ὁποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ διάρκεια τοῦ δανείου, εἴτε ἡ ἀρχικῶς, εἴτε ἡ κατὰ παράτασιν συνεπείᾳ ἀνανεώσεων συννομολογηθεῖσα.

Ὁ παρὼν νόμος, ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' Ἡμῶν σήμερον κυρωθεὶς, δημοσιευθήτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθήτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Τατοΐῳ, τῇ 19 Ἰουνίου 1906.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

§ 72.

Ἐνέχυρον ἐμπορευμάτων ἐν διαμετακομίσει.

Βασιλικὸν Διάταγμα 17 Αὐγούστου 1900.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν νόμον ΒΤΨΗ' τῆς 31 Μαρτίου 1896 περὶ ἐνέχυρου καὶ τὸ ἄρθρον 70 τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Τελωνείων τοῦ Κράτους Νόμου τῆς 19 Μαρτίου 1843, προτάσει τοῦ ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργοῦ ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν: Συσταθέντος κατὰ τὰ κρατοῦντα νόμιμα ἐνέχυρου ἐπὶ ἐμπορευμάτων εὐρισκομένων ὑπὸ διαμετακόμισιν, εἴτε ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῶν τελωνείων, εἴτε ἐν ἰδιωτικαῖς, συντάσσεται ἀπὸ κοινοῦ πράξις ἀναγνωρίσεως περὶ τοῦ χορηγηθέντος πραγματικοῦ δικαιώματος ἐνέχυρου ὑπὸ τοῦ κυρίου τῶν ἐμπορευμάτων ὀφειλέτου καὶ τοῦ ἐπ' ἐνέχυρῳ δανειστοῦ, ἐνώπιον τοῦ ἐπιστάτου τῆς διαμετακομίσεως καταχωριζομένη ἐν τοῖς οἰκείois βιβλίois τοῦ τελωνείου.

Κατὰ τὸ Β. Δ. τοῦτο, ἀφοῦ συσταθῇ κατὰ τὰ κρατοῦντα νόμιμα ἐνέχυρον, τότε συντάσσεται ἡ πράξις ἀναγνωρίσεως. Τὰ κρατοῦντα νόμιμα περὶ συστάσεως ἐνέχυρου εἶνε ὁ γενικὸς νόμος περὶ ἐνέχυρου καὶ οἱ ἀνωτέρω εἰδικοὶ περὶ τραπεζῶν, τραπεζιτῶν, ἐμπόρων, ἰδίᾳ περὶ τῶν ἐμπορευμάτων ὁ ΑΟΓ', ἀλλ' οἱ νόμοι οὗτοι θεωροῦν ἀπαραίτητον νὰ παραδοθῇ ἡ κατοχὴ εἰς τὸν δανειστήν ἢ εἰς τρίτον κοινῇ συναινέσει. Ὅταν ὅμως τὰ ἐμπορεύματα εὐρίσκωνται ἐν τῇ διαμετακομίσει δὲν εἶνε δυνατόν οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, ἐπομένως δεόν νὰ γείνη ἡ πράξις ἀναγνωρίσεως περὶ τῆς τὸ Β. Δ. Τὸ διάταγμα τοῦτο καθιεροῖ νομοθετικὰς διατάξεις· καὶ ἀναφέρει μὲν τὸν Νόμον ΒΤΨΗ' ἀλλὰ διὰ τοῦ νόμου δὲν ἐξουσιοδοτήθη ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία τὴν συμπλήρῳσιν αὐτοῦ καὶ ἀμφισβητήσιμον εἶνε ἂν ἡ ἐξ ἀναλογίας ἐφαρμογὴ τοῦ ἁρθρου 70 περὶ ὀργανισμοῦ τῶν τελωνείων διὰ Β. Δ. εἶνε ἐπαρκὴς διὰ τὴν σύστασιν ἐνέχυρου ὅπερ δὲν παραδίδεται εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ δανειστοῦ ἢ τρίτου κοινῇ συναινέσει ἢ δὲν τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν του.

§ 73.

*Ἐνέχυρον ἐνεχυρογράφων ἢ ἐμπορευμάτων
ἐν γενικαῖς ἀποθήκαις.*

N. ΒΥΨΗ' τῆς 10 Ἀπριλίου 1896, Περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν.

Ἄρθρον 1.

Σκοπὸς τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν εἶνε: α') Ἡ φύλαξις καὶ συντήρησις τῶν ἐν αὐταῖς ἀποθηκευομένων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων. β') Ἡ ἔκδοσις δικαιογράφων, ὑπὸ τὸ ὄνομα ἀποδεικτικὰ ἀποθηκεύσεως καὶ ἐνεχυρογραφα.

Ἄρθρον 2.

Ἡ ἄδεια πρὸς σύστασιν Γενικῆς Ἀποθήκης χορηγεῖται διὰ Βασ. Διατάγματος τῇ προτάσει Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου: α') Εἰς Τραπεζὰς καὶ εἰς ἑτέρας ἀνωνύμους Ἑταιρείας. β') Εἰς κεφαλαιούχους τραπεζίτας ἢ ἐμπόρους, κοινῶς ἀνεγνωρισμένους ὡς τοιούτους, τηροῦντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου κεκανονισμένα βιβλία, καὶ πληρόνοντας τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου περὶ ἐπιτηδευμάτων ὠρισμένον ἀνώτερον φόρον τῆς οἰκείας κλάσεως.

Ἄρθρον 3.

Οἱ κατὰ τὸ προηγούμενον ἄρθρον ζητοῦντες καὶ λαμβάνοντες ἄδειαν συστάσεως ἀποθηκῶν ὑποχρεοῦνται νὰ καταθέσωσιν ἐγγύησιν, ἥς τὸ ποσόν, ἂν εἶνε χρηματική, προσδιορίζεται διὰ τοῦ περὶ τῆς ἀδείας πρὸς σύστασιν τῆς ἀποθήκης Β. Διατάγματος, δὲν ἐπιτρέπεται δὲ νὰ εἶνε οὔτε ἔλασσον τῶν εἴκοσι καὶ πέντε χιλιάδων δραχμῶν, οὐδὲ νὰ ὑπερβαίῃ τὰς ἑκατὸν χιλιάδας. Ἄν ὅμως ἡ κατατιθεμένη ἐγγύησις εἶνε εἰς χρεώγραφα, ταῦτα πρέπει ἀναγκαίως νὰ εἶνε εἴτε χρεώγραφα τοῦ Κράτους εἴτε ὁμολογίαι ἀνεγνωρισμένων Τραπεζῶν, ἢ ἄλλων ἀνωνύμων ἐταιρειῶν, ἐπὶ τῇ ἀγοραίᾳ αὐτῶν ἀξία. Ἡ ὡς ἄνω ἐγγύησις χρησιμεύει διὰ τὰς κατὰ τὸ ἄρθρον 12 εὐθύνας.

Ἄρθρον 4.

Ἡ πρὸς χορήγησιν ἀδείας αἴτησις ὑποβάλλεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν ἐν αὐτῇ δὲ δηλοῦνται ὅσον οἷον τε λεπτομερῶς τὸ

ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἀνεγερθήσεται ἡ οἰκοδομή, ἡ συνοικία τῆς πόλεως, ἡ ὁδὸς καὶ ἡ χωρητικότης τῆς ἀνεγερθησομένης ἀποθήκης. Μετὰ τῆς αἰτήσεως συνυποβάλλεται καὶ τὸ ἀρχιτεκτονικὸν διάγραμμα αὐτῆς. — Ὡς Γενικαὶ Ἀποθήκαι δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι καὶ ὑπάρχοντα ἤδη κτίρια ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δεόν νὰ περιλαμβάνῃ ἡ αἴτησις λεπτομερῇ περιγραφὴν τῆς τοποθεσίας, τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χωρητικότητος τῶν κτιρίων τούτων, νὰ δηλῶνῃ τὴν συνοικίαν καὶ τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς ταῦτα κεῖνται.

Ἄρθρον 5.

Ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Β. Διατάγματος, τοῦ χορηγοῦντος τὴν ἄδειαν τῆς ιδρύσεως τῆς Γενικῆς Ἀποθήκης, ὁ αἰτήσας πρὸς ὃν ἐχαρηγῆθῃ ἡ ἄδεια ὀφείλει νὰ καταθέσῃ παρὰ τῷ ἀρμοδίῳ ταμίᾳ τὴν ὁρισθεῖσαν ἐγγύησιν, ὑποβάλλων τῷ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργείῳ ἐντὸς πενθημέρου προθεσμίας τὴν περὶ τούτου προσήκουσαν ἀπόδειξιν. Ἄν ἡ ἐγγύησις δὲν κατετέθῃ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, καὶ ἡ περὶ τῆς καταθέσεως αὐτῆς ἀπόδειξις δὲν ὑποβληθῇ ἐντὸς τῆς πενθημέρου προθεσμίας, ὁ πρὸς ὃν ἐχορηγῆθῃ ἡ ἄδεια καθίσταται αὐτοδικαίως ἔκπτωτος τοῦ χορηγηθέντος δικαιώματος τῆς ιδρύσεως Γενικῆς Ἀποθήκης, ἄνευ δικαιώματος ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον 6.

Πρὸ τῆς εἰς δημοσίαν χρῆσιν παραδόσεως τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν μηχανικῶν ἐξετάζει τὰ κτίρια καὶ ἀποφαίνεται δι' ἡτιολογημένης ἐκθέσεως περὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τοῦ ὑποβληθέντος διαγράμματος καὶ περὶ τῆς στερεότητος αὐτῶν. — Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης τὰ δύο μὲν μέλη διορίζονται παρὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, τὸ δὲ τρίτον παρὰ τοῦ αἰτήσαντος τὴν σύστασιν τῆς ἀποθήκης.

Ἄρθρον 7.

Ἡ Γενικὴ Ἀποθήκη δύναται νὰ προορισθῇ καὶ ἀρχῇθεν εἰς ἀποταμίευσιν ὠρισμένου ἐγχωρίου προϊόντος ἢ ὠρισμένου εἶδους ἐμπορευμάτων. Δύναται ὡσαύτως ὠρισμένος μὲν χῶρος ἐν αὐτῇ νὰ προορισθῇ εἰς ἓν εἶδος προϊόντος ἢ ἐμπορεύματος, ὁ ὑπόλοιπος δ' εἰς ἕτερα εἶδη. Τὰ περὶ τούτου δεόν σαφῶς νὰ καθορίζονται ἐν τε τῇ αἰτήσει καὶ τῷ διαγράμματι τῆς οἰκοδομῆς καὶ ἐν τῷ Β. Διατάγματι, δι' οὗ ἐχορηγῆθῃ ἡ ἄδεια. — Ἐπὶ πάσῃ μεταβολῇ τοῦ ἀρχικοῦ προορισμοῦ καὶ ἐπὶ πάσῃ

ἐπεκτάσει τῆς οἰκοδομῆς προκαλεῖται νέα ἄδεια, κατὰ τὰ ἐν τοῖς ἄρθροις 2 καὶ 4 ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 8.

Οἱ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον 2 ἀναλαμβάνοντες τὴν σύστασιν μιᾶς ἢ πλειόνων Γεν. Ἀποθηκῶν ὀφείλουσι νὰ δέχωνται ἐντὸς τῶν ἀποθηκῶν πᾶν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν, προσκομιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἰδιοκτῆτου ἢ τοῦ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει ὁ τῶν ἀποθηκῶν χώρος. Ἀπαγορεύεται ὅμως ἡ εἰσαγωγή εὐφλέκτων ἢ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν, ὡς καὶ ἀντικειμένων, ὧν αἱ φυσικαὶ ἰδιότητες ἐπάγονται βλάβην εἰς τὰ ἐν ἀποθήκαις ἀποταμιευμένα ἐμπορεύματα ἢ προϊόντα.

Ἀπαγορεύεται ὡσαύτως ἡ εἰσαγωγή προϊόντων νοθευμένων, ἢ μὴ καλῶς κεκαθαρμένων καὶ ἀπεξηραμένων.

Ἐὰν ἐγείρηται ἀμφισβήτησις μεταξὺ τοῦ αἰτούντος τὴν ἀποταμίευσιν καὶ τοῦ διαχειριστοῦ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, ἀποφαίνεται ἐπὶ ταύτης πραγματογνῶμων, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ ὑπὸ τοῦ Εἰρηνοδίκου, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἔδρα Πρωτοδικείου, τῆς πράξεως συντασσομένης ἐπὶ τῆς αἰτήσεως καὶ ἐκτελουμένης ἐν πρωτοτύπῳ.

Τὰ μὴ συσκευασμένα προϊόντα εἰσὶ δεκτὰ ἐν ταῖς ἀποθήκαις, ὅταν ὁ αἰτῶν τὴν ἀποταμίευσιν αὐτῶν ἀποδέχεται ἐκ τῶν προτέρων τὴν μετ' ἄλλων ὁμοειδῶν προϊόντων συναποθήκευσιν, ἢ ὅταν ὁ χώρος τῆς ἀποθήκης ἐπιτρέπῃ τὴν ἀποταμίευσιν ἐν ἰδιαιτέρῳ διαμερίσματι.

Ἄρθρον 9.

Ἡ μακροτέρα χρονικὴ διάρκεια τῆς ἀποταμιεύσεως ὁρίζεται εἰς ἓν ἔτος, δύναται ὅμως νὰ παραταθῇ διὰ συνεννοήσεως τοῦ καταθέτου πρὸς τὸν διαχειριζόμενον τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην καὶ ἐπὶ ἓν ἕτερον ἔτος· ἀλλ' εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου τῆς ἀποταμιεύσεως λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ εἶδος τοῦ ἀποταμιευομένου πράγματος καὶ ἡ ἐπὶ τὴν ποιότητα ἐπήρεια τοῦ χρόνου.

Ἐὰν κατὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ὁ κύριος τοῦ ἀποτεθηκευμένου πράγματος δὲν προσέλθῃ νὰ παραλάβῃ αὐτό, ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τῆς § β' τοῦ ἁρθρου 25 τοῦ παρόντος νόμου. Ἄλλ' ἢ πρὸς ἐκποίησην δημοπρασία γίνεται ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου.

Ἄρθρον 10.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὸ ἀποτεταμιευμένον προϊόν ἢ ἐμπόρευ-

μα περιήλθε, διαρκούντος τοῦ χρόνου τῆς ἀποταμιεύσεως, εἰς κατάστασιν, ἣτις ἀπειλεῖ βλάβην καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐν τῇ ἀποθήκῃ πραγμάτων, ὁ διαχειριζόμενος τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην δικαιούται νὰ προκλήῃ διὰ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχει Πρωτοδικεῖον διὰ τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδίκου τὴν ἀπόφασιν πραγματογρόμιος, καί, ἂν βεβαιωθῇ δι' αὐτῆς ἡ ἐπικειμένη βλάβη, νὰ προσκαλῇ δι' εἰδοποιήσεως, δημοσιευομένης διὰ τινος τῶν ἐγγωρίων ἐφημερίδων, τὸν δικαιούχον νὰ ἄρῃ ἐκ τῶν ἀποθηκῶν τὸ βλαβὲν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν ἐντὸς διορίας τὸ βραδύτερον δεκαπενθήμερου. Ἡ πρὸς τὸν δικαιούχον πρόσκλησις κοινοποιεῖται πρὸς τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν. Παρελθούσης ὅμως μάτῃν τῆς διορίας ταύτης, δικαιούται ὁ διαχειριστὴς τῶν Ἀποθηκῶν νὰ ἐκποιήσῃ τὸ πρᾶγμα διὰ δημοπρασίας, διεξαγομένης ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου, καὶ νὰ κρατήσῃ παρ' ἑαυτῷ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ δικαιούχου τὸ καθαρὸν τίμημα τοῦ ἐκποιηθέντος.

Ἄρθρον 11.

Ἐπιτρέπεται ἡ ἐν ταῖς Γενικαῖς Ἀποθήκαις ἀποταμίευσις ἐμπορευμάτων διατελούντων ὑπὸ διαμετακόμισιν, ὥς καὶ ἡ μεταφορὰ τούτων ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀποθήκην, κατὰ τὰς ἰσχύουσας περὶ ἀποταμιεύσεως διατάξεις τοῦ τελωνειακοῦ Νόμου. Περὶ τούτου συνομολογεῖται εἰδικὴ σύμβασις μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἐκμεταλλευομένου τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην ἐγκρινομένη διὰ Βασιλικῆς Διατάγματος.

Ἄρθρον 12.

Οἱ ἐκμεταλλευόμενοι Γενικὰς Ἀποθήκας ὑπέχουσιν ἀπέναντι τοῦ κατέχοντος τὴν δοθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν ἀπόδειξιν ἀποθηκεύσεως εὐθύνην ἐπὶ τῇ φυλάξει καὶ συντηρήσει τῶν ἐν αὐταῖς εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων, καὶ ὑποχρεοῦνται εἰς ἀποζημίωσιν πάσης ζημίας, προελθούσης εἴτε ἐκ πλημμελοῦς ἐνεργείας ἢ ἀμελείας τῶν ὑπαλλήλων ἢ τῶν ὑπηρετῶν, εἴτε ἐξ ἐλαττώματος τῆς οἰκοδομῆς τῶν ἀποθηκῶν.

Ἐν περιπτώσει ἀποθηκεύσεως ἐμπορευμάτων ἢ προϊόντων διατελούντων ὑπὸ διαμετακόμισιν, οἱ ἐκμεταλλευόμενοι Γενικὰς ἀποθήκας ὑπέχουσιν εὐθύνην ἀπέναντι καὶ τοῦ Κράτους, ἐπὶ τε τοῖς πληρωτέοις αὐτῷ κατὰ τὸν νόμον δικαιώμασι καὶ ἐπὶ παραβάσει τῶν τελωνειακῶν νόμων καὶ κανονισμῶν.

Ἀπαλλάσσονται ὅμως πάσης εὐθύνης ἐπὶ τῇ ἐκ φυσικῆς φύρας μείωσει τοῦ βάρους τῶν ἀποθηκευομένων πραγμάτων. Τὰ περὶ τοῦ

προσδιορισμοῦ τοῦ ποσοῦ τῆς φύρας, κατ' εἶδος ἐμπορεύματος ἢ προϊόντος, θέλουσι διαταχθῇ ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος νόμου διὰ κανονισμοῦ ἐγκριθησομένου ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ δημοσιευθησομένου διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἄρθρον 13.

Οἱ εἰσάγοντες εἰς τὰς Γενικὰς Ἀποθήκας προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα ὀφείλουσι νὰ καταβάλλωσι πρὸς τὸν διαχειριζόμενον ἀποθήκην δικαίωμα ἀποταμιεύσεως, κανονιζόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον, κατὰ μῆνα ἢ κατὰ τρίμηνον, κατ' ἐλογίην αὐτῶν.

Τὰ καταβλητέα εἰς τοὺς ἐκμεταλλευομένους τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην δικαιώματα ἀποταμιεύσεως ἐπὶ τῶν ἀποθηκευομένων προϊόντων ἢ ἐμπορευμάτων, ἅτινα ὑποδιαιροῦνται εἰς κατηγορίας κατ' εἶδος, κατὰ ποιόν, ἢ καὶ κατ' ἄλλας διακρίσεις, ἀναγράφονται ἐν διατιμῇσει συντασσομένη ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευομένων καὶ ἐγκρινομένη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν.

Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν τὰ δικαιώματα τῆς ἀποταμιεύσεως αὐξηθῶσι διὰ νέας διατιμῆσεως, ἡ αὐξησης αὕτη δὲν ἐπιβαρύνει τὰ ἤδη ἀποτεταμιευμένα ἐμπορεύματα ἢ προϊόντα.

Ἄρθρον 14.

Διὰ Β' διατάγματος κανονισθήσονται τὰ περὶ τῆς τοποθετήσεως ἐν ταῖς ἀποθήκαις, τὰ περὶ διακρίσεως τῶν διαφόρων ἐμπορευμάτων καὶ προϊόντων καὶ τὰ τῆς ἐν γένει ἐσωτερικῆς λειτουργίας τῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀποθηκῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τίτλων ἀποθηκεύσεως.

Ἄρθρον 15.

Αἱ ὑπὸ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν ἐκδιδόμεναι ἀποδείξεις περὶ τῶν ἐν αὐταῖς ἀποταμιευμένων προϊόντων ἢ ἐμπροσμάτων (τίτλοι ἀποθηκεύσεως) ἀποκόπτονται ἐκ τριπλοτύπου βιβλίου, τηρουμένου ὑπὸ τῶν ἐκμεταλλευομένων τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην. Τὰ δύο τμήματα τοῦ φύλλου παραδίδονται τῷ καταθέτῃ, τὸ δὲ στέλεχος μένει παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀποθήκῃ.

Τὰ εἰς τὸν καταθέτην παραδιδόμενα δύο τμήματα δύνανται ν' ἀποχωρισθῶσιν ὑπὸ τοῦ καταθέτου. Τὸ ἐν τούτων ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν ἀπόδειξιν ἀποταμιεύσεως καὶ φέρει τὸν τίτλον «ἀπόδειξις ἀποθηκεύσεως», τὸ δ' ἕτερον φέρει τίτλον «ἐνεχυρόγραφον».

Ἐπὶ ἐκάστου τῶν τριπλοτύπων τούτων πρέπει ν' ἀναγράφηται :

α') Τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον ἢ ἡ ἐμπορικὴ ἐπωνυμία τοῦ ἐκμεταλλευομένου τὴν Γενικὴν Ἀποθήκην. β') Τὸ ὄνομα καὶ ἐπώνυμον, τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἡ κατοικία τοῦ καταθέτου. γ') Τὸ κατατεθὲν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν, ὀριζομένου τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι γνωστὸν ἐν τῷ ἐμπορίῳ, σαφῶς δ' ἀναγραφομένης πάσης ἄλλης ἰδιότητος, συντελούσης εἰς βεβαίωσιν τῆς ταυτότητος καὶ τοῦ χρόνου ἐφ' ὃν κατετέθη τὸ ἐμπόρευμα. δ') Ἐὰν τὸ εἰς τὰς ἀποθήκας ἀποταμιευθὲν ἐμπόρευμα ἢ προϊόν ᾖναι ὑπὸ διαμετακόμισιν, πρέπει ὡσαύτως νὰ ἀναγράφηται ἂν ᾖναι ἀπηλλαγμένον εἰσαγωγικοῦ τέλους, ἢ ἂν ὑπόκειται εἰς ἔγγειον φόρον ἢ ἐξαγωγικὸν δεσμόν. ε') Ἐὰν τὸ προϊόν ἢ ἐμπόρευμα ᾖναι ἠσφαλισμένον. στ') Ἡ χρονολογία καὶ ὁ τόπος τῆς ἐκδόσεως.

Τὰ πρὸς τὸν καταθέτην παραδιδόμενα τμήματα υπογράφονται ὑπὸ τοῦ ἐκμεταλλευομένου τὴν ἀποθήκην ἢ ὑπὸ τοῦ ἐπιτετραμμένου τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀποθήκης ὑπαλλήλου αὐτῆς.

Ἄρθρον 16.

Ὁ τίτλος καταθέσεως δύνανται νὰ ἐκδοθῇ εἴτε ἐπ' ὀνόματι τοῦ παρουσιαζομένου εἰς τὸν διαχειριστὴν τῆς ἀποθήκης, εἴτε ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὑποδεικνυομένου ἑτέρου προσώπου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει γίνεται μνεία ἐν τῷ τίτλῳ τοῦ ὀνόματος, ἐπωνύμου, ἐπαγγέλματος καὶ κατοικίας τοῦ τε παρουσιασθέντος καὶ τοῦ δικαιούχου.

Ἄρθρον 17.

Ὁ κατέχων τὴν ἀπόδειξιν ἀποθηκεύσεως καὶ τὸ ἐνεχυρόγραφον συνάμα δικαιοῦχος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ διαχειριστοῦ τῆς Γενικῆς Ἀποθήκης τὴν ὑποδιαίρεσιν τοῦ τίτλου ἀποθηκεύσεως εἰς μικρότερα τμήματα, καὶ τὴν ἐκδοσιν νέων τίτλων ἀποθηκεύσεως δι' ἕκαστον τῶν τμημάτων τούτων. Τὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενον τίτλον ἀποδίδωσι πρὸς ἀκύρωσιν, δι' ἕκαστην δὲ πρᾶξιν ὑποδιαίρεσεως καταβάλλει δικαίωμα μιᾶς δραχμῆς.

Ἄρθρον 18.

Ἡ ἀπόδειξις ἀποθηκεύσεως καὶ τὸ ἐνεχυρόγραφον μεταβιβάζονται

όμοῦ ἢ κεχωρισμένως δι' ὀπισθογραφήσεως. Ἡ ὀπισθογράφησις χρονολογείται. Ἡ ὀπισθογράφησις καὶ τῶν δύο τμημάτων τοῦ τίτλου ἀποθηκεύσεως συνεπάγεται τὴν μεταβίβασιν τῆς κυριότητος τοῦ ἀποτεταμιευμένου ἐν ταῖς ἀποθήκαις ἐμπορεύματος ἢ προϊόντος. Ἡ ὀπισθογράφησις μόνου τοῦ ἐνεχυρογράφου παρέχει ἐκείνῳ, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ὀπισθογραφήθη, δικαίωμα ἐνεχύρου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος. Ἡ ὀπισθογράφησις μόνης τῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως μεταβιβάζει τὴν κυριότητα, φυλασσομένων ἀκεραίων τῶν δικαιωμάτων τοῦ κομιστοῦ τοῦ ἐνεχυρογράφου δανειστοῦ.

Ἄρθρον 19.

Ἡ πρώτη ὀπισθογράφησις τοῦ ἐνεχυρογράφου πρέπει νὰ περιέχῃ τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, τὸν τόκον καὶ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως τοῦ χρέους, ἀντιγράφεται δὲ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως, ὑπογράφοντος κάτωθι ἐκείνου, εἰς διαταγὴν τοῦ ὁποίου μετεβιβάσθῃ τὸ ἐνεχυρόγραφον.

Ἄρθρον 20.

Ἡ ἀπόδειξις ἀποθηκεύσεως καὶ τὸ ἐνεχυρόγραφον ὀπισθογραφοῦνται εἰς τὸ λευκόν· ἀλλ' ἢ εἰς λευκὸν ὀπισθογράφησις δεόν πάντοτε νὰ ᾖναι χρονολογημένη, μεταβιβάζει δὲ τῷ κομιστῇ πάντα τὰ ἐκ τῆς ὀπισθογραφήσεως πηγάζοντα δικαιώματα.

Ἄρθρον 21.

Ἡ ἐν τῇ ὀπισθογραφῇ τοῦ ἐνεχυρογράφου παράλειψις τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ καθίστησιν ὑπέγγυον εἰς τὸν καλῇ τῇ πίστει τρίτον κάτοχον τοῦ ἐνεχυρογράφου ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν τοῦ ἐναποθηκευομένου πράγματος, ἐπιφυλασσομένου τοῦ δικαιούχου τῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως, ὅστις ἐπλήρωσε τυχὸν ποσὸν μὴ ὀφειλόμενον, τοῦ δικαιώματος ἀναγωγῆς κατὰ τοῦ εὐθυνομένου κατὰ τὸν νόμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

**Δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ κομιστοῦ τοῦ ἐνεχυρογράφου
καὶ ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου**

Ἄρθρον 22.

Ὁ κομιστὴς τοῦ ἐνεχυρογράφου δὲν δύναται νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν ἐπὶ ἐτέρας περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου, οὐδὲ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ἀγω-

γὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν ὀπισθογράφων πρὸ τῆς πωλήσεως τοῦ ἐναποθη-
κευμένου πράγματος.

Τὴν κατὰ τῶν ὀπισθογράφων ἀγωγὴν ὀφείλει νὰ ἐπιδώσῃ ἐντὸς
εἴκοσιν (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως τοῦ ἐνεχύρου.

*Ἀρθρον 23.

Ὁ κομιστὴς ἐκπίπτει μὲν τοῦ κατὰ τῶν ὀπισθογράφων τοῦ ἐνεχυ-
ρογράφου δικαιώματος αὐτοῦ, ἐὰν δὲν συντάξῃ διαμαρτύρησιν τὴν
ἐπιούσαν τῆς λήξεως, καὶ ἂν δὲν προβῇ ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς
λήξεως εἰς ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνεχύρου, ἀλλὰ διατηρεῖ τὸ
δικαίωμα αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἀρχικοῦ ὀφειλέτου καὶ τῶν ὀπισθογράφων
τῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως. Τὸ κατὰ τούτων δικαίωμα παραγράφ-
φεται ἐντὸς πενταετίας ἀπὸ τῆς λήξεως.

*Ἀρθρον 24.

Ὁ πληρώσας τὸ χρέος ὀπισθογράφος ὑποκαθίσταται αὐτοδικαίως
εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ.

*Ἀρθρον 25.

Μὴ ἔξοφληθέντος τοῦ χρέους κατὰ τὴν λῆξιν, ὁ κομιστὴς τοῦ ἐνε-
χυρογράφου δανειστῆς συντάσσει διαμαρτυρικὸν κατὰ τὸ ἄρθρον 162
τοῦ Ἑμπορικοῦ Νόμου ἐνώπιον ἐνὸς τῶν Συμβολαιογράφων τοῦ
τόπου, ἐν ᾧ κεῖται ἡ ἀποθήκη, μεθ' ὃ δύναται νὰ προβῇ εἰς τὴν
ἀναγκαστικὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐνεχύρου.

Δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς διὰ τὴν ἐκποίησιν ὀρισθείσης, δημοσιεύεται
ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος ἡ περὶ τῆς ἐκποιήσεως εἰδοποίησις, ἀναγρά-
φουσα τὰ ἐκποιηθισόμενα προϊόντα ἢ ἐμπορεύματα κατὰ τὴν περὶ
ἀποθηκεύσεως ἀπόδειξιν. Ἡ εἰδοποίησις τοιχοκολλᾶται εἰς τὴν θύραν
τοῦ ἀρμοδίου Εἰρηνοδικείου καὶ τοῦ καταστήματος τῆς Γενικῆς Ἀπο-
θήκης, ἐν ᾗ εἰσιν ἀποτεταμιευμένα τὰ ἐκποιητέα πράγματα. Περὶ τῆς
τοιχοκολλήσεως ταύτης συντάσσεται ἐκθεσις ὑπὸ δικαστικοῦ κλητῆρος.
Ἡ ἐκποίησις γίνεται διὰ δημοπρασίας, διεξαγομένης ἐνώπιον τοῦ
εἰρηνοδίκου τοῦ τόπου τῆς ἀποθήκης καὶ τοῦ διευθύνοντος τὴν Γενι-
κὴν Ἀποθήκην, ἢ τοῦ πρὸς τοῦτο τεταγμένου ὑπ' αὐτοῦ ὑπαλλήλου,
συντασσόμενου ἐπὶ τούτῳ πρωτοκόλλου.

*Ἀναστολὴ τῆς ἐκτελέσεως ἀπαγορεύται.

Τὸ τίμημα κατατίθεται παρὰ τῷ αὐτῷ διευθυντῇ πρὸ τῆς παρα-
δόσεως τοῦ ἐκποιηθέντος πράγματος. Οὐδὲ ἀπαιτεῖται δικαστικὴ τις

διατύπωσης πρὸς ἀπόδοσιν τοῦ ἐκπλειστηριάσματος εἰς τὸν δανειστήν. Τὸ ἐκπλειστηρίασμα δὲν ὑπόκειται εἰς κατάσχεσιν.

Ἄρθρον 26.

Οἱ κομιστὰι τῶν τίτλων ἀποθηκεύσεως καὶ ἐνεχυρογράφων ἔχουσιν ἐπὶ τῆς λόγῳ ἀσφαλείας ὀφειλομένης ἀποζημιώσεως, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος, τὰ αὐτὰ δικαιώματα καὶ προνόμια, ἅτινα ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἀσφαλισθέντων ἀντικειμένων. — Τὰ τελωνιακὰ, δημοτικὰ καὶ λιμενικὰ τέλη, ὡς καὶ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὰς Γενικὰς Ἀποθήκας διὰ τὴν φύλαξιν καὶ συντήρησιν τῶν ἀποθηκευμένων πραγμάτων, καταβάλλονται προνομιακῶς πρὸ τῆς ἐπὶ ἐνεχύρῳ ὀφειλῆς. — Τὸ μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους ὑπόλοιπον κατατίθεται παρὰ τῷ Διευθυντῇ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, καὶ τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κομιστοῦ τῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Γενικαὶ Διατάξεις.

Ἄρθρον 27.

Ἀπαγορεύεται ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ διεκδίκησις τῶν ἐν ταῖς Γενικαῖς Ἀποθήκαις ἀποτεταμιευμένων ἐμπορευμάτων ἢ προϊόντων, ἐφ' οἷς ὀφείποτε λόγῳ ὀφειλῆς ἢ ὑποχρεώσεων τοῦ ἀρχικῶς λαβόντος ἢ τοῦ κατέχοντος τὴν ἀποδείξιν ἀποθηκεύσεως ἢ τὸ ἐνεχυρόγραφον. Ἐξαιροῦνται μόνον αἱ τῆς ἀπωλείας ἢ κλοπῆς τῶν ἀποδείξεων ἐναποθηκεύσεων ἢ ἐνεχυρογράφων περιπτώσεις καθ' ἃς ἀναστέλλεται ἡ παράδοσις τοῦ ἐνεχύρου, μέχρις οὗ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον ὀρίσῃ τὸν δικαιοῦχον. Ἄλλ' ἢ ἐν τῷ ἄρθρῳ 449 τοῦ περὶ πτωχεύσεως καὶ χρεωκοπίας νόμου διάταξις καθ' ἣν εἶνε ἄκυρον καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα πᾶν δικαίωμα ἐνεχύρου ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ ὀφειλέτου πρὸς ἐξασφάλισιν προγενεστέρας ὀφειλῆς, ἰσχύει μόνον, ἐὰν ὁ πρὸς τὸν μετεβιβάσθη δι' ὀπισθογραφήσεως τὸ ἐνεχυρόγραφον ἐγίνωσκε τὴν παῦσιν τῶν πληρωμῶν τοῦ μεταβιβάσαντος.

Ἄρθρον 28.

Ὁ ἄνευ τοῦ ἐνεχυρογράφου κομιστῆς ἀποδείξεως ἀποθηκεύσεως δύναται νὰ ἀποσύρῃ ἐκ τῶν γενικῶν ἀποθηκῶν τὰ ἀποθηκευμένα καὶ πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρέους, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ὁποίου ἐδόθησαν εἰς ἐνεχύρον, ἐὰν καταθέσῃ παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν

τὸ κεφάλαιον καὶ τὸν μέχρι τῆς λήξεως τόκους τοῦ χρέους. — Τὸ κατα-
τεθὲν ποσὸν καταβάλλεται τῷ κομιστῇ τοῦ ἐνεχυρογράφου ἐπὶ ἀπο-
δόσει τοῦ ποσού.

Ἄρθρον 29.

Αἱ ἀποδείξεις ἀποθηκεύσεως καὶ τὰ ἐνεχυρόγραφα περιβάλλονται
διὰ τῶν ἐγγυήσεων καὶ πλεονεκτημάτων, τῶν ὑπὸ τῶν κειμένων νόμων
ἀπονεμομένων εἰς τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ εἰς διαταγὴν γραμμάτια.

Ἄρθρον 30.

Αἱ οἰκοδομαὶ τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν, τὰ προσαρτήματα καὶ πα-
ραρτήματα αὐτῶν εἰσιν ὑπέγγνα ὑπὲρ τῶν ἐν αὐταῖς ἀποταμιευσάντων
τὰ προϊόντα ἢ ἐμπορεύματά των ἢ τῶν ἐκδοχέων ἢ δανειστῶν αὐτῶν.
Ὑπὲρ τούτων καὶ μόνον πρὸς ἀνόρθωσιν ἐπελθούσης τυχὸν ζημίας
κατὰ τὸ ἄρθρον 12 τοῦ νόμου τούτου ἐπιτρέπεται ὑποθήκευσις.

Ἄρθρον 31.

Αἱ Γενικαὶ Ἀποθήκαι, οἱ ἐκμεταλλευόμενοι τὰς γενικὰς ἀποθήκας
διευθύνται καὶ πάντες οἱ μετέχοντες εἰς τὴν διαχείρισιν αὐτῶν ὑπάλ-
ληλοι ἢ ὑπηρεταὶ ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσω-
τερικῶν, ἀσκούμενον διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ τασσομένων ἐκάστοτε πρὸς
τοῦτο ὑπαλλήλων. Ἐπὶ πάσῃ δὲ ἑλλείψει τῆς διαχειρίσεως αὐτῶν, κα-
ταγγελλεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ἀνακαλύψαντος αὐτὴν δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ ὑπὸ
τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἐταιρείας, καταδιώκονται ἐπὶ ἰδιοποιήσει, κατὰ
τὸ ἄρθρον 394 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἄρθρον 32.

Τὰ εἰσαγόμενα εἰς τὰς Γενικὰς Ἀποθήκας ἐγγώρια προϊόντα εἰς
οὐδεμίαν ὑποβάλλονται πληρωμὴν εἴτε λιμενικοῦ φόρου εἴτε δημοτικοῦ
ἢ ἄλλον οἰουδήποτε κατὰ τὴν εἰσαγωγὴν ἢ ἐξαγωγὴν των ἐκ τῶν ἀπο-
θηκῶν. Ἡ ἀτέλεια αὕτη δὲν ἐκτείνεται καὶ κατὰ τὴν ἐκ τοῦ λιμένος
ἐξαγωγὴν.

Ἄρθρον 33.

Αἱ ἀποδείξεις ἀποθηκεύσεως ὑπόκεινται εἰς τέλος χαρτοσήμου λε-
πτῶν 50, τὰ δὲ ἐνεχυρόγραφα μόνον ὅταν πρόκηται νὰ ὀπισθογραφη-
θῶσιν ὑπόκεινται εἰς τὸ εἰς τὰς συναλλαγματικὰς ἐπιβαλλόμενον
τέλος κατὰ τὰς διατάξεις τῶν περὶ χαρτοσήμου νόμων. Τὰ πρωτόκολλα

ἐκποιήσεως, τὰ πιστοποιητικά καὶ αἱ περὶ εἰσπράξεως ἀποδείξεις τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν ὑπάγονται εἰς πάγιον τέλος δραχμῆς.

Ἄρθρον 34.

Αἱ προνομιούχοι Τράπεζαι δύνανται νὰ δέχωνται τὰ ἐνεχυρόγραφα ὡς τὰ συναλλάγματα καὶ τὰ γραμμάτια εἰς διαταγὴν μὲ μίαν ὑπογραφὴν ὀλιγώτερον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπογραφῶν, τὸν ὁποῖον ἀπαιτοῦσι τὰ καταστατικά αὐτῶν.

Ἄρθρον 35.

Ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ἡ βεβαίωσις ὅτι οἱ κατὰ τὴν § β' τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ νόμου τούτου τραπεζίται ἢ ἔμποροι ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτάτην φορολογικὴν κλάσιν τῶν ἐπιτηδευματιῶν τοῦ λοιποῦ Βασιλείου, γίνεται διὰ πράξεως ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ Νομάρχου, τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ ἐδρεύοντος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ νομοῦ τελῶνου.

Ἄρθρον 36.

Πᾶσαι αἱ δίκαι, αἱ ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τῶν Γενικῶν Ἀποθηκῶν παραγόμενα δικάζονται ὡς κατεπίγουσαι καὶ συζητοῦνται ἅμα τῇ ἐγγραφῇ αὐτῶν, ὡς αὐτοδικαίως προτετιμημένοι πρὸ πάσης ἄλλης ἐνώπιον ὧν τῶν Δικαστηρίων ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἄρθρον 37.

Διὰ Β. Διατάγματος θέλει κανονισθῇ ὁ τρόπος τῆς χαρτοσημάνσεως διὰ κινητοῦ χαρτοσήμου τῶν ἀποδείξεων καὶ ἐνεχυρογραφῶν καὶ ἐν γένει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ παρόντος νόμου.

Ἄρθρον 38.

Πᾶσα διάταξις νόμου ἀντιβαίνουσα εἰς τὸν παρόντα ἀκυροῦται.

Διὰ τοῦ Νόμου τούτου ὠρίσθη ἰδίως τύπος πωλήσεως καὶ ἐκποιήσεως τῶν ἐν ταῖς Γενικαῖς Ἀποθήκαις ἐμπορευμάτων, ἄρθρον 18, 25.

Σύμβασις 2 Δεκεμβρίου 1896 (κυρωθεῖσα διὰ Νόμου ΒΥΕΑ' τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1897).

Ἄρθρον 2.

Εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος προστίθεται

ἡ χορήγησις δανείων βραχυπροθέσμων, ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 'ΒΥΙΗ' Νόμου τῆς 10 'Απριλίου 1896 περὶ Γεν. 'Αποθηκῶν ἐκδιδομένων ὑπ' αὐτῶν ἐνεχυρογράφων. Τὸ ποσὸν τοῦ χορηγουμένου δανείου δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὰ $\frac{2}{3}$ τῆς τρεχούσης τιμῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνεχυρογράφου ἀντιπροσωπευομένου ἐμπορεύματος. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀφομοιοῦται ὡς πρὸς τὰ δι' αὐτὴν διατεθειμένα ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς κεφάλαια πρὸς τὴν τῆς προεξοφλήσεως ἐμπορικῶν γραμματίων.

Μετὰ τοῦτο ἐξεδόθη τὸ Β. Δ. 9 'Ιανουαρίου 1900 δι' οὗ ἐνεκρίθη ἀπόφασις τῆς Γεν. Συνελεύσεως ἥτις ἐπέτρεψεν αὐτῇ τὴν ἐργασίαν τῶν δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἐμπορευμάτων ἐν γένει.

§ 74.

Νόμος ΒΩΕ' 16 Μαρτίου 1903.

Ἄρθρον 3.

Ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς τῆς χορηγήσεως ἐνυποθήκου δανείου, συνάπτεται μετὰ τοῦ δανειζομένου συμβόλαιον γραφόμενον ἐπὶ χαρτοσήμου τριδράχμου, δανειστικὸν ὑπὸ τὴν αἵρεσιν, ὅτι θέλει τὸ δάνειον πραγματοποιηθῇ, καθ' ὅσον ἤθελε βεβαιωθῇ ὅτι δὲν προϋπάρχει τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης ὑποθήκη, προσημειώσεις ἢ μεταγραφή, ὡς καὶ ὅτι δὲν ὑφίσταται κατάσχσεις ἐπὶ τῶν εἰς ὑποθήκην προσενεχθέντων κτημάτων.

Ἡ οὕτως ἐγγραφεῖσα ὑποθήκη λαμβάνει ἰσχὺν καὶ τάξιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς, ἂν καὶ τὸ δάνειον μέλλῃ νὰ καταβληθῇ μεταγενεστέρως.

Βεβαιωθέντος, ὅτι δὲν συντρέχουσι τὰ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ ἐδαφίῳ κωλύματα πρὸς χορήγησιν τοῦ δανείου, συντάσσεται τὸ ὁριστικὸν συμβόλαιον ἐπὶ καταβολῇ τοῦ δανείου· μεθ' ὃ ἐπιμελεία τοῦ συμβολαιογράφου ἐνεργεῖται σημειώσεις ὑπὸ τοῦ ὑποθηκοφύλακος εἰς τὸ περιθώριον τῆς ἐγγραφείσης ὑποθήκης περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ὁριστικοῦ συμβολαίου καὶ τῆς καταβολῆς τῶν χρημάτων.

Αἱ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἢ τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς ἐγγραφεῖσαι ὑποθήκαι διατηροῦσι τὸ κύρος αὐτῶν καὶ ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως τοῦ δανεισθέντος, ἐφ' ὅσον ἐνεγράφησαν τοῦλάχιστον δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς περὶ κηρύξεως τῆς πτωχεύσεως ἀποφά-

σεως, καὶ ἂν ἡ ἀπόφασις ἤθελεν ὀρίσει ἡμέραν προγενεστέραν τῆς ἐγγραφῆς τῆς ὑποθήκης ὥς ἡμέραν παύσεως τῶν πληρωμῶν.

Ἄρθρον 4.

Ἐὰν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἢ Ἰονικὴ Τράπεζα ἐπιληφθεῖσα ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἀναβάλῃ τὴν ἐπίσπευσιν τοῦ πλειστηριασμοῦ, δύναται πᾶς ἄλλος δανειστής τοῦ ὀφειλέτου νὰ προβῇ εἰς κατάσχεσιν ἀναγκαστικὴν καὶ ἐκτέλεσιν εἰδοποιῶν περὶ τούτου τὴν ἐπισπεύδουσιν Τράπεζαν, μὴ κωλυομένης καὶ ταύτης νὰ συνεχίσῃ καὶ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὸ ἄρθρον 32 τοῦ ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1859 ΦΚΣΤ' Νόμου περὶ Τραπεζῆς.

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος ἁρθρου ἐφαρμόζονται ἐπὶ πάσης Τραπεζῆς, ἐχούσης τὸ δικαίωμα τῆς ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως ἐπὶ ἐνυποθηκῶν ἀκινήτων, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου 2ΠΓ' τῆς 31 Μαΐου 1882.

Ἄρθρον 5.

Καταθέσεις παρὰ τῷ ταμείῳ τῶν τίτλων τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος γίνονται ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ ἀναπαλλοτριώτου, μὴ προσαπατουμένης τῆς ἀποδοχῆς τῶν ὑπὲρ ὧν αὐταὶ ἢ τῶν νομίμως ἐκπροσωποῦντων αὐτοῦς: α') Δημοσίων χρεωγράφων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, β') μετοχῶν καὶ ἐντόκων ὁμολογιῶν τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ὀνομαστικῶν καὶ ἀνωνύμων, 1) αἰτία προικός, 2) ὑπὲρ ἀνηλίκων καὶ ἀπηγορευμένων, 3) ὑπὲρ ἰδρυμάτων εὐαγῶν καὶ φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, ὑπὲρ κοινοτήτων καὶ ἰδρυμάτων δημοσίας τάξεως καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν κληροδοτημάτων.

Ὁ ὅρος τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ἰσχύει καὶ κατὰ πάντος τρίτον, εἴνε δὲ ἄκυρος πᾶσα ἐκποίησης ὑπὸ τοῦ δικαιοῦχου, ἢ κατάσχεσις κατ' αὐτοῦ τῶν οὕτω κατατεθειμένων ὁμολογιῶν καὶ μετοχῶν.

Οἱ δικαιοῦχοι καὶ οἱ νόμιμοι τοιούτων ἀντιπρόσωποι δικαιοῦνται νὰ εἰσπράττωσι τὰ μερίσματα καὶ τοὺς τόκους καὶ νὰ εἰσπράττωσι τὰ κατατεθειμένα χρεώγραφα κατὰ τὴν λήξιν, τῇ συμπράξει τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ ἀντικαταστάσει αὐτῶν δι' ἑτέρων χρεωγράφων ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων.

Ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ καταθέσεων ὑπὲρ ἀνηλίκων, ἀπηγορευμένων, ἢ αἰτία προικός, ἢ διάρκεια τοῦ ἀναπαλλοτριώτου ὑφίσταται μέχρις ἐνηλικιώσεως, ἄρσεως τῆς ἀπαγορεύσεως, θανάτου τῶν ἀνηλίκων ἢ ἀπηγορευμένων, ἢ λύσεως τοῦ γάμου, ἐκτὸς ἐὰν ἡ κατάθεσις ἤθελεν

ἐνεργηθῇ διὰ βραχυτέραν προθεσμίαν ἢ ὑπὸ αἱρέσεις ἢ ὄρους προτέρας ἀποδόσεως ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει· ἡ κατάσχεσις ἀπαγορεύεται μέχρις ἀποδόσεως εἰς τὸν δικαιοῦχον.

Πᾶσα ἄλλη κατάθεσις δύναται νὰ εἶνε ἐπὶ προθεσμίᾳ ἢ διαρκείᾳ. Αἱ ἀνωτέρω περὶ ἀναπαλλοτριώτου διατάξεις δὲν τροποποιοῦσι τὰς κειμένας διατάξεις τῶν νόμων ὡς πρὸς τὸ κύρος τῆς πράξεως τοῦ ἐνεργήσαντος τὴν κατάθεσιν.

§ 73.

N. ΒΙ'ΕΑ' τῆς 8 Ἰανουαρίου 1897.

(Ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 9 Ἰανουαρίου 1897 φύλλῳ Ἐφημερίδος Κυβερνήσεως, τεύχος Α'. σελὶς 11).

Ἄρθρον 1.

Ἐγκρίνεται μεταξὺ τῶν κυρίων ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ κυρίου διοικητοῦ τῆς Ἑθν. Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος καταρτισθεῖσα ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1896 σύμβασις ἐξ ἄρθρων 9 μετὰ τῶν ἐξῆς τροποποιήσεων.

Ἄρθρον 2.

Τὰ διὰ συμβολαίων συνομολογούμενα δάνεια καλλιιεργείας ἐγγράφονται ἐπιμελείᾳ τοῦ δανειστοῦ ἐν δημοσίοις βιβλίοις, τηρουμένοις ὑπὸ τῶν ὑποθηκοφυλάκων τῆς περιφερείας τῶν ἀκινήτων, εἰς καλλιέργειαν τῶν ὁποίων τὰ δάνεια ἐδόθησαν.

Ἡ ἐγγραφή γενήσεται κατ' αὐξοντα ἀριθμὸν καὶ ἐν ἰδίῳ δι' ἑκαστον ὀφειλέτην μεριδίῳ κατὰ τὸν τύπον τῶν ἐγγραφῶν ὑποθηκῶν. Τὰ τέλη τῆς ἐγγραφῆς ὀρίζονται εἰς δραχ. δύο, τὰ δὲ ἐκ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων ἐξηγμένα πιστοποιητικὰ γράφονται ἐπὶ χαρτοσήμου λεπτῶν πεντήκοντα, ὧν $\frac{4}{5}$ ὑπὲρ τοῦ ὑποθηκοφύλακος.

Ἄρθρον 3.

Τὰ πιστοποιητικὰ τῶν ὑποθηκοφυλάκων περὶ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγγραφῶν, τῆς χρονολογίας καὶ τῆς τάξεως ἐκάστης αὐτῶν, τῶν ὄρων τῶν δανείων καὶ τῶν τυχόν σημειουμένων ἐπ' αὐτῶν ἐξοφλήσεων, ἀποτελοῦσι πλήρη ἀπόδειξιν, ἐφ' ὅσον δὲν προσβληθῶσιν ὡς πλαστά. Οἱ ὑποθηκοφύλακες εὐθύνονται ἐπὶ ψευδεῖ πιστοποιήσει.

Πᾶσα ἄλλη περὶ τῶν ἐν λόγῳ βιβλίων λεπτομέρεια, κανονισθήσεται διὰ Β. Διατάγματος.

Τὰ ἐν τοῖς βιβλίοις τούτοις ἐγγεγραμμένα πρὸς καλλιέργειαν δάνεια κέκτηνται ἐπὶ τῶν καρπῶν τῶν παραχθέντων κατὰ τὸ ἔτος καλλιέργειας, καθ' ὃ ἐχορηγήθησαν, προνόμιον, ἐπικρατοῦν ἀπέναντι τῶν μὴ ἐγγεγραμμένων, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν κεκτημένα προγενεστέραν χρονολογίαν ἐγγραφῆς ἐπικρατοῦσι τῶν μεταγενεστέως ἐγγεγραμμένων.

Σύμβασις, 2 Δεκεμβρίου 1896.

* Ἀρθρον 2.

Εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος προστίθεται ἡ χορήγησις δανείων βραχυπροθέσμων ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΒΥΙΗ' νόμου τῆς 11 Ἀπριλίου 1896 περὶ Γενικῶν Ἀποθηκῶν ἐκδιδομένων ὑπ' αὐτῶν ἐνεχυρογράφων. Τὸ ποσὸν τοῦ χορηγουμένου δανείου δὲν δύναται νὰ ὑπερβαίῃ τὰ δύο τρίτα τῆς τρεχούσης τιμῆς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐνεχυρογράφου ἀντιπροσωπευομένου ἐμπορεύματος. Ἡ ἐργασία αὕτη ἀφομοιοῦται ὥς πρὸς τὰ δι' αὐτὴν διατιθέμενα ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς κεφάλαια πρὸς τὴν τῆς προεξοφλήσεως ἐμπορικῶν γραμματίων.

* Ἀρθρον 3.

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δύναται νὰ συνομολογῇ τὰς τοιαύτας χορηγήσεις (δηλαδὴ τὰς πρὸς τοὺς γεωργοκτηματίας περὶ ὧν τὸ ἄρθρ. 5 τοῦ νόμου τῆς 16 Δεκεμβρίου 1861) καὶ διὰ δημοσίων συμβολαίων, ὧν τὸ τέλος ὀρίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς κλίμακος τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ' περὶ χαρτοσήμου. Τὰ συμβόλαια ταῦτα συνεπάγονται αὐτοδικαίως τὸν νόμιμον τῆς ὑπερμερίας τόκον ἀπὸ τῆς λήξεως μέχρι ἐξοφλήσεως, ἐκτελοῦνται δὲ ἀπὸ τῆς λήξεως κηρυττόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου συμβολαιογράφου ἐκτελεστά, καὶ μετὰ προηγουμένην ἐπιταγὴν πρὸς πληρωμὴν κατὰ τὰ ἄρθρ. 862 καὶ 863 Πολ. Δικονομίας.

Δυνάμει τῶν αὐτῶν συμβολαίων ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δικαιούται ἀπὸ τῆς λήξεως νὰ ἐνεργῇ ἐγγραφὰς ὑποθηκῶν ἐπὶ ἀκινήτων τῶν τε ὀφειλετῶν καὶ τῶν ἀλληλεγγύων ἐγγυητῶν καὶ ἂν τοιαῦται δὲν τυγχάνωσι συνωμολογημένοι. Ἡ ἐπὶ τῶν ἐνυποθηκῶν ἀκινήτων ἀναγκαστικὴ ἐκτέλεσις ἐνεργεῖται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΦΚΣΤ' νόμου τῆς 11 Ἀπριλίου 1859 περὶ Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Νόμου τῆς 16 Δεκεμβρίου 1861 προβλεπομένη κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 999 ἐδ. 1 καὶ 1003 τῆς Πολ. Δικονομίας προσωπικὴ κράτησις ἀπαγγέλλεται ἐπ' ἀναφορᾷ τῆς Τραπεζῆς ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, ἀλλὰ πάντοτε μετὰ προηγουμένην κλῆσιν τοῦ ὀφειλέτου κατὰ τὴν τῆς ἀναφορᾶς συζήτησιν.

Ἄρθρον 4.

Ἐπὶ τῶν ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς χορηγήσεων δανείων χρεωλυτικῶν προσωπικῶν ἢ δι' ἀνωγύμων ὁμολογιῶν πρὸς δήμους καὶ ἄλλα νομικὰ πρόσωπα δυνάμει τοῦ ἄρθ. 8 τῆς ἀπὸ 8 Ὀκτωβρίου 1880 συμβάσεως κυρωθείσης διὰ τοῦ ἀπὸ 2 Δεκεμβρίου 1888 ΩΕΖ' νόμου, ἐπὶ ἐκχωρήσει ἐτησίων προσόδων ἐκ φόρων ἢ δασμῶν, στηριζομένων εἰς νόμους, διὰ τὴν ἐγγύησιν καὶ ὑπηρεσίαν τῶν ἐν λόγῳ δανείων, ἢ διάρκεια τῶν φόρων τούτων καὶ τῆς εἰσπράξεως αὐτῶν διατάσσεται διὰ Βασ. Διατάγματος μέχρις ἐντελοῦς ἐξοφλήσεως τοῦ συνομολογηθέντος δανείου, καταργουμένης πάσης ἐναντίας νομίμου διατάξεως

Ἄρθρον 5.

Ἐφ' ὅσον δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ χορηγούμενον ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς, χρησιμεύει εἰς ἐξόφλησιν προηγουμένου ἐπὶ ὑποθήκῃ δανείου βαρύνοντος τὸ αὐτὸ κτῆμα, τὸ δανειστικὸν συμβόλαιον ὑπόκειται διὰ τὸ εἰς ἐξόφλησιν τοῦ προηγουμένου δανείου ἀπαιτούμενον ποσὸν εἰς τὸ κατὰ τὴν κλίμακα τοῦ ἄρθρ. 14 τοῦ ΑΧΚΕ' νόμου περὶ χαρτοσήμου τέλος.

Γενομένης κατασχέσεως παρὰ τῇ Ἑθνικῇ Τραπεζῇ τῶν ὀφειλομένων παρ' αὐτῆς χρημάτων, τιμαλφῶν πραγμάτων, ἐγγράφων καὶ τίτλων παραστατικῶν χρηματικῆς ἀξίας ἢ γεννηθείσης ἀμφιβολίας κατὰ τὴν κρίσιν τῆς Τραπεζῆς περὶ τῆς νομιμοποιήσεως ἢ ἱκανότητος τοῦ δικαιούχου ἢ τοῦ δικαιοδόχου αὐτοῦ, ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται πάσης πρὸς οἰονδήποτε εὐθύνης διὰ τόκους ἢ ἄλλην ἀποζημίωσιν, καταθέτουσα τὰ ὀφειλόμενα κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ΒΙΓ' νόμου περὶ δικαστικῶν ἐγγυήσεων.

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα ἀπαλλάσσεται ὡσαύτως πάσης πρὸς οἰονδήποτε εὐθύνης διὰ τόκους ἢ ἄλλην ἀποζημίωσιν ἔνεκα μὴ ἀμέσου τροπῆς μετοχῶν ἢ ὁμολογιῶν ἐν ὅσῳ κρίνει ὅτι εἶνε ἀμφίβολος ὁ δικαιούχος ἢ ἡ ἱκανότης αὐτοῦ πρὸς τροπὴν μέχρις ἐκδόσεως τελεσιδίκου κατ' αὐτῆς ἀποφάσεως. Μόνον τελεσίδικοι ἀποφάσεις ἐκτελοῦνται κατὰ

τῆς Τραπεζῆς, ἡ ἐκτέλεσις δὲ τελεσιδίκου ἀποφάσεως ἀπαλλάσσει αὐτὴν πρὸς ἄλλους εὐθύνης.

Κατὰ τὸν Ν. ἄρθρ. 3 τὰ καλλιεργητικὰ δάνεια κέκηνται προνόμιον ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐχορηγήθησαν κατὰ σειρὰν ἐγγραφῆς. Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὸ προνόμιον μὲ τὸ ἐμπράγματον δικαίωμα ἐνεχύρου. Διὰ τοῦ νόμου δὲν δημιουργεῖται ἐμπράγματόν τι δικαίωμα ἐπὶ τῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἀπλῶς προνόμιον ἥτοι δικαίωμα προτιμήσεως ἐν τῇ κατατάξει, ἐὰν πλειστηριασθῶσιν οἱ καρποί.

Κατὰ τὴν Πολ. Δικ. ἄρθρ. 491 § 3 τοιαῦτα δάνεια ἀπολαύουσι προνομίου καὶ ἄνευ τοῦ νόμου ΒΥΕΑ'. Κατὰ τί λοιπὸν ἐκαινοτόμησεν ὁ νόμος οὗτος ; Ἰδοῦ.

Κατὰ τὴν Πολ. Δικον., ἐὰν πολλὰ τοιαῦτα δάνεια ἐδόθησαν ὅλα συμμέτρως δεόν νὰ καταταχθῶσι διότι ὅλα ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν καὶ δὲν καθιεροῦται προτίμησις τις μεταξύ των. Αὐτὴν τὴν ἑλλειψιν θεραπεύει ὁ νόμος. Δηλαδή καθιεροῖ προτεραιότητα μεταξύ πολλῶν καλλιεργητικῶν δανείων κατὰ τάξιν ἐγγραφῆς τὰ ὅποια θὰ ἦσαν ισότιμα κατὰ τὰς γενικὰς διατάξεις ἐὰν ἔλειπεν ὁ Νόμος οὗτος.

Ἐκ τῆς συμβάσεως 2ας Δεκεμβρίου 1896, ἣν ἐκύρωσεν ὁ νόμος, προκύπτει ὅτι τὰ καλλιεργητικὰ δάνεια δὲν εἶνε ἰδιαιτέρος τύπος δανείων διὰ τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ἀλλὰ εἶνε αὐταὶ αἱ πρὸς τοὺς γεωργοκτηματίας χορηγήσεις περὶ ὧν ὁ Νόμος τοῦ 1861 καὶ μόνον νέος τύπος συστάσεως προστετέθη. Ἐκτὸς τοῦ γραμματίου δύναται καὶ διὰ συμβολαίου νὰ γείνη τὸ δάνειον.

Ὡς γνωρίζομεν, ἡ ἐννοία τῶν καλλιεργητικῶν συμβολαίων ἔχει δεινῶς παρανοηθῇ ὑπὸ τῶν συμβολαιογράφων, οἵτινες ἐφεύρον καὶ ἴδιον τύπον ἐν ᾧ συγχέουσι πλεῖστα γεγονότα.

§ 76.

Προσθήκη προνομιακῶν ὑπὲρ τῶν Τραπεζῶν διατάξεων

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ὑποχρεωθείσα διὰ τῆς συμβάσεως τῆς 29ης Φεβρουαρίου 1903 νὰ χορηγῇ εἰς γεωργοκτηματίας 21 ἑκατομμύρια, ἀντὶ τῶν 10 ἅτινα ἐδικαιοῦτο καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ διαθέσῃ κατὰ τὰς προηγουμένας συμβάσεις, διαθέτουσα δὲ 125 περίπου ἑκατομμύρια εἰς ἐνυπόθηκα δάνεια, λιμενικὰς ἐπιτροπὰς, δῆμους κ.λ.π. ἐδικαιοῦτο νὰ τύχῃ ἐξαιρετικῶν διατάξεων ἐν τῇ ἐκδικάσει τῶν διαφορῶν τῆς, ἀπηλλαγμένων τῶν σκοπέλων τῆς κοινῆς διαδικασίας, καθ' ὧν συντρίβεται πολλάκις πᾶσα προσπάθεια πρὸς περάτωσιν τῶν δικαστικῶν ἀγώνων. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐπέτυχε τῶν ἀνωτέρω σημειωθειῶν, ἀλλ' αὐταὶ εἶνε δευτερευούσης σημασίας καὶ κρίνονται ἀνεπαρκεῖς κατὰ τῆς δολιότητος καὶ τῶν μέσων ὅσα οἱ ὀφειλῆται ἐπινοοῦσι διὰ τὴν ματαίωσιν τῶν ἐκτελέσεων.

Ὅ,τι ἡμεῖς θεωροῦμεν ἀπαραίτητον εἶνε ταῦτα :

Αὖν Εἰς πάσας τὰς δίκας τῆς Τραπεζῆς καταργεῖται τὸ ἀνασταλτικὸν καὶ μεταβιβάστικόν ἀποτέλεσμα τῆς ἐφέσεως τῶν προδικαστικῶν ἀποφάσεων. (Ἀνάλογον ὁ Ν. ΑΧΜΒ' τοῦ 1888).

Βον Αἱ δίκαι ἐπὶ παραλείψει τῆς κατοχῆς πλειστηριασθέντος μεταξὺ τῆς Τραπεζῆς καὶ παντὸς τρίτου ἢ τοῦ ὀφειλέτου δικάζονται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου περὶ ἐξώσεως τῶν δυστροπούντων μισθωτῶν.

Τὴν ἀρμοδιότητα ὀρίζει τὸ ποσὸν τῆς κατακυρώσεως.

Πᾶσα μετὰ τὴν ἀπόφασιν τὴν διατάττουσαν τὴν ἐξωσιν κατακράτησις τοῦ ἀκινήτου τιμωρεῖται κατὰ τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ Νόμου, πᾶσα δὲ διατάραξις μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τιμωρεῖται κατὰ τὸ ἄρθρ. 330 Ποιν. μὲ φυλάκισιν μέχρι δύο ἐτῶν, καὶ πᾶσα ἀποβολὴ μὲ τὰς περὶ κλοπῆς διατάξεις τοῦ Νόμου.

Διὰ τοιούτων τινῶν διατάξεων, αἵτινες ἡδύναντο νὰ χορηγηθῶσιν εἰς πάσας τὰς Τραπεζὰς καὶ τραπεζίτας, θὰ ἐμπεδοῦτο ἡ πίστις ἢ γεωργικὴ καὶ θὰ ἐτρέποντο τὰ κεφάλαια εἰς ἀνακούφισιν τῶν γεωργῶν ἀντὶ νὰ σήπωνται ἤδη ὡς ἄποκοι καταθέσεις εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῶν Τραπεζῶν.

Περὶ τῶν δανείων πρὸς Δήμους κ.λ.π. ἐρρήθη ἐν § 50.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ, ἤτοι κείμενον τῶν νόμων καὶ τῶν Β. Διαταγμάτων μετὰ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου, Ἐφετείων, Νομικοῦ Συμβουλίου, Ἐγκυκλίων, γνωμοδοτήσεων νομομαθῶν, εἰσηγητικῶν ἐκθέσεων κτλ. καταρτισθέντες ὑπὸ Γ. Δουβουνιώτου, διηγ., ὑφηγ. ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ.

Πολιτικὴ Δικονομία ("Ἐκδόσις Β')	Σελ.	1694	Δρ.	22.—
Ἑμπορικὴ Νομοθεσία ("Ἐκδόσις Β')	»	1268	»	15.—
Διπλωματικὴ καὶ Προξενικὴ Νομοθεσία	»	752	»	7.—
Ἰόνιος Πολιτικὸς Κώδιξ	»	788	»	8.—
Χαρτόδουμον	»	404	»	3.—
Ἑλληνικὰ Συντάγματα	»	328	»	3.50
Διεθνὲς ἔλεγχος, Δημόσιον χρῆμα, Μονοπώλια	»	376	»	4.—
Φορολογία Καπνοῦ	»	168	»	2.—
Ποινικὴ Δικονομία ("Ἐκδόσις Β')	»	912	»	13.—
Ποινικὸς Νόμος ("Ἐκδόσις Β')	»	1012	»	13.—
Διοικητικὴ ἐκτέλεσις	»	368	»	4.—
Φορολογία Ἐπιτηδευμάτων	»	160	»	2.—
Στρατιωτικὴ καὶ Ναυτικὴ Ποινικὴ Νομοθεσία	»	388	»	4.—
Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία	»	404	»	3.—
Δικαστικὸς ὀργανισμὸς	»	384	»	4.—
Ἀδελφικὸν νόμοι	»	1302	»	13.50
Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον—Δημόσιον Λογιστικὸν				
Συντάξεις	»	532	»	6.—
Δημοτικὴ Νομοθεσία	»	172	»	3.—
Ὀδοποιΐα, Οἰκοδόμησις πόντων. Δημόδ. ἔργα	»	380	»	4.—
Τελωνιακὴ Νομοθεσία	»	294	»	3.—
Γενικὸν Εὐρετήριον	»	240	»	3.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑ-ΓΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ὑπὸ Bernard Windscheid κατὰ μετάφρασιν Ἀθ. Ἀργυροῦ διηγηγούρου, ἐκ τῆς ὀγδόης Γερμανικῆς ἐκδόσεως μετὰ συγκρίσεως πρὸς τὸν Γερμανικὸν Ἀστικὸν κώδικα, ἐπεξεργασμένης ὑπὸ

100

ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ δύνασθε νὰ ἐκλέξητε
πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 δρ. κατὰ μῆνα.
Ζητήσατε τιμολόγιον δωρεάν.

Theodor Kipp, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἑρλάγγης. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 6. Σελίδες 4.220. Τὸ ὅλον ἔργον ὁμοῦ τιμᾶται	Δρ.	60.—
Τόμος Α' Γενικαὶ Ἀρχαί	Σελ.	904 Δρ. 14.—
Τόμος Β' Ἐμπράγματον δίκαιον	»	768 » 12.—
Τόμος Γ' Ἐνοχικὸν δίκαιον Μέρους α'	»	720 » 11.—
Τόμος Δ' » » » β'	»	800 » 12.—
Τόμος Ε' Οἰκογενειακὸν δίκαιον	»	260 » 6.—
Τόμος ς' Κληρονομικὸν δίκαιον	»	768 » 12.—
Βασιλικά. Τὸ γνήσιον κείμενον αὐτῶν μόνον, κατ' ἐπεξεργασίαν τῶν κ.κ. Γ. Δουδουνιώτου, ὑφηγητοῦ τῆς Νομικῆς σχολῆς ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπ. καὶ Κωνσταντ. Δουδουνιώτου, ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς σχολῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 5	Δρ.	25.—
Λεξικὸν Νομικῆς, περιλαμβάνον πάντας τοὺς κλάδους τῆς νομικῆς ἐπιστήμης, ἥτοι ὀργανισμὸν τῶν δικαστηρίων, ἀστικὸν δίκαιον, συνταγματικὸν δίκαιον, ἀλληλεθνὲς δίκαιον κτλ., κτλ., συγγραφὴν ἐπιμελεία Θεοδ. Φλογαῖτου Σχ. 8ον δίστηλον. Τόμοι 2. Σελ. 2000	Δρ.	30.—
Ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου. Ἐν πρωτοτύπῳ καὶ παραφράσει μετὰ πολλῶν ἐρμηνευτικῶν σημειώσεων. Ἐκδόσις Β' Σελ. 906	Δρ.	14.—
Ἡ ἀναδρομικὴ δύναμις τῶν νόμων. Μονογραφία Βασ. Ν. Παπαδοπούλου. ἀρεοπαγίτου. Σελ. 170	Δρ.	4.—
Ὁδηγὸς τῶν δημοσίων καὶ δημοτικῶν ὑπαλλήλων ὑπὸ Θεοδ. Φλογαῖτου	Δρ.	15.—
Πολιτικὴ Δικονομία κατὰ τὰς παραδόσεις Ξεν. Ψαρᾶ.	Δρ.	12.—
Ἐμπορικὸν Δίκαιον, γραφὴν περιληπτικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος Γεωρ. Ράλλη ὑπὸ Ἀθ. Ἀργυροῦ, δικηγόρου Σχ. 6ον. Σελ. 400	Δρ.	6.—
Διοικητικὸν δίκαιον, γραφὴν περιληπτικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ Γ. Ἀγγελοπούλου, ὑπὸ Ἀθαν. Ἀργυροῦ, δικηγόρου. Σχ. 8ον. Σελ. 114	Δρ.	4.—
Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον, γραφὴν κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ καθ. Εὐσταθίου ὑπὸ Σταφύλᾳ καὶ Πετρονιάκου. Σχ. 8ον. Σελ. 120	Δρ.	4.—
Διεθνὲς δίκαιον, γραφὴν κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ καθηγητοῦ Γ. Στρέϊτ, ὑπὸ Σταφύλᾳ καὶ Πετρονιάκου. Σχ. 8ον. Σελ. 168	Δρ.	2.—
Μελετήματα Κοινωνιολογικά καὶ Ἐγκληματολογικά ὑπὸ Κ. Α. Κυπριάδου δικηγόρου Σχ. 8ον Σελ. 200	Δρ.	1.20
Ἑρμηνεία τῶν περὶ Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ Ὁργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων Νόμων, ὑπὸ Δημ. Ποταμιάνου, προέδρου ἐφετῶν. Τόμοι 4, Σελ. 3452	Δρ.	40.—

200

ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ δύνασθε νὰ ἐκλέξητε
πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 δρ. κατὰ μῆνα.
Ζητήσατε τιμολόγιον δωρεάν.

Ἀστυνομικὴ Νομοθεσία μετὰ Τυπικοῦ, περιλαμβάνουσα τοὺς ἀστυνομικοὺς νόμους, τὰ σχετικὰ Β. Διατάγματα, τὰς ἐρμηνευτικὰς ἐγκυκλίους τῶν ἀρμοδίων ὑπουργείων, Νομολογίαν Ἀρείου Πάγου μετὰ γνωμοδοτήσεων τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ αὐτοῦ δικαστηρίου, καὶ ὁδηγίας μετὰ διαφορῶν ὑποδειγμάτων ὑπὸ **Κωνσταντίνου Μάτθα**, διευθυντοῦ τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Σχ. 8ον Σελ. 968 Δρ. 12.—

Νέοι Πανδέκται, ἤτοι συλλογὴ πλήρης πρῶτων τῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου μέχρι σήμερον γραφεισῶν νομικῶν διατριβῶν. Ἐπιμελεῖς **Ν. Κουντουριώτου** δικηγόρου.

Τόμος α'. Α.	Ἀδαρία—Ἀνήλικος. Σελ. 1104.	Δρ. 17.50
» β'. Α.	Ἀνταγωγή—Ἀχρεώδετητον. Σελ. 920	» 16.—
» γ'. Β-Δ	Βιασμός—Δημόδιος κατήγορος. Σελ. 790	» 12.50
» δ'. Δ.	Διαζύγιον—Δωδιδικία. Σελ. 880.	» 13.50
» ε'. Ε.	Ἐγγράφα—Ἐπιταγή. Σελ. 872.	» 13.50
» ζ'. Ε-Κ	Ἐπιτροπεία—Κεφαλαιώδεις. Σελ. 816.	» 12.50
» ζ'. Κ-Μ	Κυδεμονία—Μουκιανὸν τεκμήριον. Σελ. 912.	» 13.50
» η'. Ν-Π	Ναῦλος—Πράξεις ποινικαί. Σελ. 928.	» 14.—
» θ'. Π-Ρ	Προανάκρισις—Ρέοντα ὕδατα. Σελ. 736.	» 12.50
» ι'. Σ-Υ	Σήματα—Ἐπέρρογκος βλάβη. Σελ. 776.	» 12.—
» ια' Υ-Ω	Ἐποθήκη—Ὁφέλειας ἀγωγή—Εὐρετήριον	» 9.50

Τὸ ὅλον 147.—

Ἱατροδικαστικά, μεθ' ἐρμηνείας τῶν σχετικῶν νόμων, διατάξεων κλπ. ὑπὸ **Α. Καλιβωκά** καὶ **Δ. Ποταμιάνου** Ἐφέτου. Σελ. 770 Δρ. 4.—

Δικαστικοὶ νόμοι τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς σχετικῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὸ **Θεοδώρου Φλογαΐτου**.

Τόμος α'.	Πολιτικὴ δικονομία καὶ Ὁργανισμὸς δικαστηρίων. Σελ. 950.	Δρ. 10.—
» β'.	Ποινικὸς νόμος—Ποινικὴ δικονομία—Ποινικὴ διατίμησις Σελ. 950.	» 10.—
» γ'	Ἐμπορικὸς νόμος—Ἀδελφικὸς νόμος—Χαρτόσημον Σελ. 622	» 10.—
» δ'	Ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου Σελ. 906	» 10.—
» ε'	Ἐπίμετρον τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, περιλαμβάνον τούτους νεωτέρους νόμους, Β. Διατάγματα, νομολογίαν κτλ.	» 3.00
Τὸ ὅλον Δρ.		47.50

300

ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ δύνασθε νὰ ἐκλέξητε
πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 15 δρ. κατὰ μῆνα.
Ζητήσατε τιμολόγιον δωρεάν.

- Στρατολογικὸς πρόχειρος ὁδηγὸς τοῦ Κληρωτοῦ,** καὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντος νὰ καταταχθῇ ἐθελουσίως εἰς τὰ διάφορα σώματα τοῦ Στρατοῦ, τὴν **Χωροφυλακὴν** καὶ **Ἀδελφολογικὴν** Δρ. 0.60
- Ἑρμηνεία Ποινικοῦ δικαίου,** γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος Κωνστ. Ν. Κωστή ὑπὸ **Ἰωάννου Πετρουνάκου,** πρωτοδίκου
Τόμος α' Ποινικὴ δικονομία	Σελ. 152	Δρ. 2.—
» β' Μέρος α'. Ποινικὸς Νόμος	» 276	» 5.—
» γ' » β'. Ποινικὸς Νόμος	» 176	» 2.—
- Ἱστορία τοῦ Ρωμαϊκοῦ δικαίου,** γραφεῖσα περιληπτικῶς ὑπὸ **Γεωργίου Πρωτόπαπα** κατὰ τὸ σύγγραμμα τοῦ καθ. **Ν. Δημαρᾶ.** Σελ. 80 Δρ. 2.—
- Πρόχειρος Δικηγόρος,** περιέχων τὴν Ἀστικὴν ἡμῶν Νομοθεσίαν μετὰ τῆς Ἑμπορικῆς καὶ συντόμου ἐρμηνείας τοῦ Συντάγματος, πρὸς τοῦτοις δὲ τύπους Ἀναφορῶν, Συμφωνητικῶν, Συμβολαίων, Γραμματίων, Συναλλαγμῶν, Διαθηκῶν καὶ ἐν γένει παντὸς ἐγγράφου, γραφεὶς ὑπὸ **Νικ. Κουντουριώτου,** δικηγόρου Σελ. 1312 Δρ. 10.—
- Σύστημα Ἑμπορικοῦ Δικαίου,** ὑπὸ **Lyon Caen** καὶ **L. Renault,** καθηγητῶν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων καὶ ἐν τῇ Σχολῇ τῶν Πολ. Ἐπιστημῶν. Μετάφρασις **Νικ. Κουντουριώτου, Μιλτιάδ. Σακελλαρίου** καὶ **Ἀθ. Ἀργυροῦ,** δικηγόρων. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 8 Δρ. 80.—
- Γνωμοδοτήσεις** τῆς Εἰσαγγελίας τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπὶ σπουδαίων νομικῶν ζητημάτων, ἐκδοθεῖσαι ὑπὸ **Σ. Μανωλίδου,** δ. ν. Δρ. 3.50
- Ἐπιστολὴ Πολιτικῆς δικονομίας,** πρὸς χρῆσιν τῶν φοιτητῶν, ὑπὸ **Ἀθα-νασίου Ἀργυροῦ,** Σελ. 360 Δρ. 4.—
- Εἰδικοὶ νόμοι, Ἀστικοὶ καὶ Δικονομικοὶ** ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἄλλων Τραπεζῶν, τραπεζιτῶν, ἐμπόρων κτλ.—Νόμ. ΦΚΣΤ' τοῦ 1856. Περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκτελέσεως. — Ν. ΩΚΘ' Περὶ ἐνεχύρου. — Ν. ΒΙΥΗ' Περὶ γενικῶν ἀποθηκῶν. — Ν. ΒΥΞΑ' περὶ καλλιεργητικῶν δανείων.—Ν. ΩΞΖ' Δάνεια πρὸς νομικὰ πρόσωπα. — ΠΠΓ' Περὶ ἄλλων Τραπεζῶν. — Ν. ΒΩΞ' Περὶ ὑποθηκῶν ἐν πτωχεύσει.—Διάφοροι ἄλλοι σχετικοὶ νόμοι. Τόκοι πληρωτέοι. Τρίτος διακάτοχος. Πεμπτημόριον. Ἀναστολὴ ἐκτελέσεως. Προσαγωγή ἀποδεικτικῶν. Ἐγγραφὴ ὑποθήκης. Παρακαταθήκη. Προνόμια. Ἐκχώρησις προνομίων κτλ. ὑπὸ **Π. Γ. Καδίου,** δικηγ. Σελ. 108 Δρ. 3.—
- Ἐγχειρίδιον Συνταγματικοῦ δικαίου,** ὑπὸ **Θ. Φλογαΐτου** Σελ. 488 Δρ. 10.—
- Ναυτικὸν δίκαιον καὶ Ἑμπορικὴ Ναυτιλία** ὑπὸ **Ἑμμ. Μακρυγιάννη** Σελ. 1048 Δρ. 18.—
- Λεξικὸν δικαστικῆς Πρακτικῆς,** περιέχον σύντομον ἐρμηνείαν ἐκάστου θεσμοῦ, τοὺς σχετικοὺς τύπους καὶ τὴν πρᾶτικὴν Νομολογίαν ὑπὸ **Νικ. Κουντουριώτου.** Τόμος πρῶτος **Ἀδελφολογία** Σελ. 752 Δρ. 4.—

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

68